

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOVEL

4

7th TIME LOOP

The Villainess Enjoys a Carefree Life
Married to Her Worst Enemy!

Written by Touko Amekawa ♦ Illustrated by Wan☆Hachipisu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

*“Be my wife. I don’t
want anything more
than that right now.”*

“Ngh...”

*"If it's still too early to
swim, why not amuse
ourselves this way?"*

With his arms ringed around Rishe's
waist, Arnold squinted at her.

*"You look awfully pleased
with yourself."*

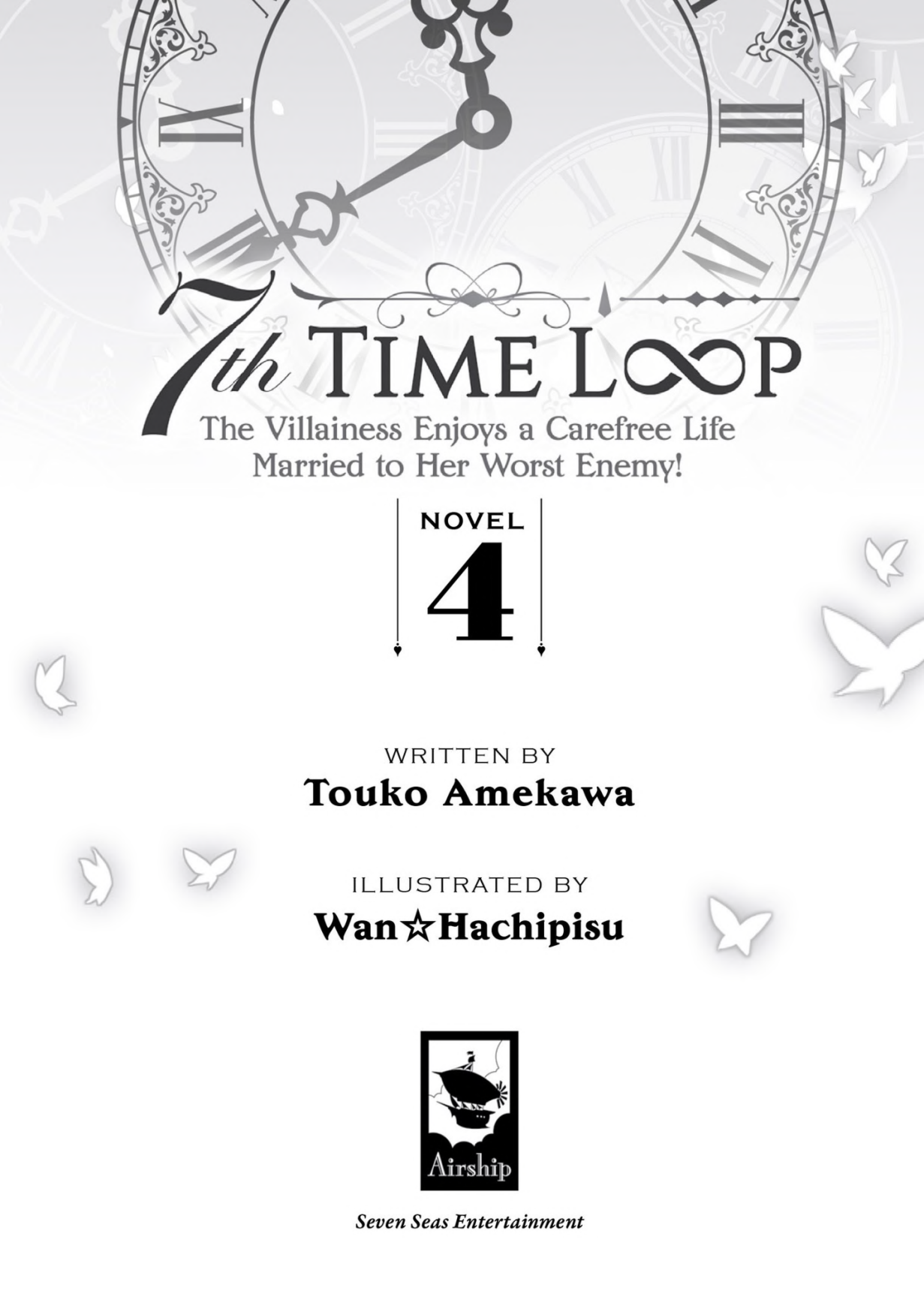
*"I am. I'm quite satisfied at
having pranked you,
Your Highness."*

"Lütfen bir
steadç pace foe rue."

"I know."

7th TIME LOOP

The Villainess Enjoys a Carefree Life
Married to Her Worst Enemy!

NOVEL

4

WRITTEN BY

Touko Amekawa

ILLUSTRATED BY

Wan☆Hachipisu

Seven Seas Entertainment

7. ZAMAN DÖNGÜSÜ: VILLAI NESS KAYGISIZ BİR HAYATIN TADINI ÇIKARIYOR
EN BÜYÜK DÜŞMANIYLA EVLENDİ! VOL. 4

Rfıpu 7-kai-me no Akuyaku Reijō wa, Moto Te ki koku de Jiyii
Kimamana Hanayo me Seikatsu o Mankitsu suru Voi. 4 C'2021

Touko Anne kawa

İlk olarak Japonya'da 2021 yılında OVERLAP lue., Ltd., Tokyo tarafından
yayınlanmıştır. İngilizce çeviri hakları OVERLAP Inc., Ltd., Tokyo ile
düzenlenmiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahiplerinin yazılı izni
olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın
hayal gücünün veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da
ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın yaratıcıları tarafından ifade edilen her türlü bilgi veya
görüş, söz konusu yaratıcılara aittir ve Seven Seas Entertainmen'tin
veya onun erap loye es'inin görüşlerini yansıtmak zorunda değildir.

Seven Seas basın ve satın alma soruları presseg manga.com
adresinden Pazarlama Müdürü Lianne Sentar'a gönderilebilir.

Dijital baskıların dağıtımı ve satın ilgili bilgi
digital@gomanga.com .adresinden Dijital Müdür CK Russe11'den
alınabilir

Seven Seas ve Seven Seas logosu Seven Seas Entertainmen'tin
ticari markalarıdır. Tüm hakları saklıdır.

Seven Seas Entertainment'ı sevenseasentertainment.com
adresinden çevrimiçi olarak takip edin.

TRANSLATION : Amy Osteras

ADAPTATION : Vida Cruz-

Borja COVER DESIGN : H. Qi

INTERLAYER & DESIGN : Clay Gardner

COPY EDITOR: Jade Gardner

PROOFREADER: Cherie Bisu

LIGHTNOVELLITTOUR : T. Anne

ÖNCE ÖNCE SS Tecii rucisu: Melanie Ujimori, Jules Valera

PRODUCTIONMANAGER: Lisa Patis

EDITOR-IN-CHIEF: Julie Davis

ASSOCIATE PUBLISHER : Adam Arnold

PUBLISHER : Jason DeAngelis

ISBN: 978-1-68579-648-8

Kanada'da basılmıştır

İlk Baskı: Ağustos 2023

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Contents

7TH TIME LOOP:
THE VILLAINESS ENJOYS A CAREFREE LIFE
MARRIED TO HER WORST ENEMY!

CHAPTER 1

CHAPTER 2

CHAPTER 3

CHAPTER 4

CHAPTER 5

EPILOGUE

BONUS STORIES

A Punishment Must Inspire Fear
&
In Which Raul Asks Risbe If
She Likes Arnold's Face

İçindekiler

[İçindekiler Renkli](#)

[Ekler Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakları ve Krediler](#)

[İçindekiler](#) [Sayfa](#)

[Karakterler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Sonsöz](#)

[Bonus Hikaye: Bir Ceza Korku Uyandırmalıdır](#)

[Bonus Hikaye: Raul'un Rishe'ye Arnold'un Yüzünü Beğenip Beğenmediğini](#)

[Sorduğu Sonsöz](#)

[Haber Bülteni](#)

Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

[Zerobooks SADECE ABD](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Inovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)

Dramatis Personae

7TH TIME LOOP: THE VILLAINESS ENJOYS A CAREFREE LIFE MARRIED TO HER WORST ENEMY!

**Michel
fférin**

Rishe's alchemy teacher in her third loop. His understanding of ethics is somewhat lacking, but he's possessed of an incredibly gifted mind, inventing things such as the pocket watch and gunpowder.

**7fyle
Morgan
Cfererfq**

The eldest prince of the snowy country of Coyolles. Was suffering from a chronic illness, but his health is improving thanks to Rishe. Has entered a technological partnership with Galkhein.

**Acoold
Hein**

Crown prince of the military nation of Galkhein, known for being coldhearted and cruel. He's been the cause of Rishe's deaths, directly or indirectly, in each of her previous lives. But this time, he asked for her hand in marriage out of the blue.

**Bu,  ok
 nemli**

A young woman who keeps dying at age twenty and rewinding to her broken engagement at age fifteen. On her seventh loop, she's now engaged to Crown Prince Arnold.

**Leo
P'hilips**

Duke Jonal's servant. Was raised as an assassin but has vowed to serve Millia in earnest after the incident at the Basilica.

**Millia
Clarissa
Jonal**

The young, only daughter of Duke Jonal. The true royal priestess of the Church, whom Rishe served in her fourth loop.

**Olivee
lourenr
Feiedheim**

Arnold's attendant. Taken into Arnold's employ when his dreams of knighthood were crushed due to an injury. Something of a philanthropist.

**Theodore
Auguste
!"lein**

Arnold's freewheeling younger brother. After reconciling with Arnold, he now supports his brother from behind the scenes.

**Curtis
Samuel
O'Fnffoo**

The eldest prince of Siguel. He visits Galkhein with his sister, but...

**Haeiet
Sophie
O'Fallo:ri**

The eldest princess of Siguel. She has a political marriage lined up. She likes reading but has no confidence, and her eyes are often downcast.

**Maine
Tully**

An up-and-coming merchant and head of the Aria Trading Company. Rishe's boss and mentor in her first loop.

Elsie

A new maid who grew up in the slums and now serves Rishe. She's very opinionated about Rishe's wardrobe.

Bölüm 1

RISHE, uçsuz bucaksız okyanusun önündeki hafif eğimli taş basamaklardan indi.

Yedinci ayın güneşi berrak ve canlı bir şekilde parlıyor, sahil kasabasını ısıltılı bir ışıqla yıkıyordu. Işınları, masmavi gökyüzüyle tezat oluşturacak şekilde saf beyaza boyanmış binalardan yansıyor gibiydi. Yumuşak bir deniz meltemi sokaklarda esiyor, Rishe'nin giydiği açık mint yeşili elbiseyi dalgalandırıyor.

"Oh!" Limanı Rişe'nin gözleri heyecanla parladı. Yabancı diyarlardan gelen rüzgârlar onu her zaman heyecanlandırırdı.

Şapkasını rüzgâra karşı aşağıda tutarak denize baktı. Aynı anda, önden yürümekte olan Arnold geri döndü ve elini ona uzattı.

"Rishe," dedi basitçe.

Sonraki birkaç adımın tehlikeli olduğunu tahmin etti. Arnold yüksek topuklu ayakkabılarıyla ayağının takılacağından endişelenmiş .

Biraz tereddütle Arnold'un elini tuttu. "Teşekkür ."

"Acelelerimiz yok. Yürürken etrafı görmek istersen elimi tut, tamam mı?"

Riše biraz telaşlıydı. Son zamanlarda duyguları çok tuhaftı. Arnold ne zaman onunla ilgilense huzursuzluk ve gerginlik onu pençesine alıyordu. Mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışarak limandaki gemileri inceledi.

"Ziyaretçimizin çoktan gemiden indiğine inanıyorum. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Sarayda beklemek istemediğine emin misin? Onunla şimdi görüşmene gerek yok. Gelecek ay törende olacak."

"Yine de bir ay erken geldi! Onunla tanışmak ve arkadaş olmak için harika bir fırsat, sizce de öyle değil mi?"

Rishe omzunun üzerinden baktı. Arnold'un İmparatorluk Muhafızları onları rahat bir gülümsemeyle takip ediyor, en ufak bir ihtiyat göstermiyorlardı. Ne de olsa ziyaretçilerinin gelecekte nasıl bir üne sahip olacağını bilen tek kişi Rishe'ydi.

Limana vardıklarında Oliver ve önlerinden giden birkaç şövalye ile buluştular.

"Hemen şurada. Sizi ona götüreyim." Oliver'ın bakışları onları büyük beyaz bir şemsiyenin kurulduğu bir noktaya yönlendirdi.

Şemsiyenin altında bir kadın duruyordu. Yüz ifadesini göremeyecekleri kadar uzaktaydı, dahası ağzını katlanabilir bir yelpazeyle saklıyordu.

Bu, gelecekte idam edilecek olan "iğrenç suçlu". Rishe yavaşça elini Arnold'un elinden kurtardı. *Bundan dört yıl sonra, savurgan yaşam tarzı evlendiği ülkenin hazinesini boşaltır ve kocası kral bunun için onun kellesini uçurur.*

Kadın nefes kesici bir zarafetle yelpazeyi kapattı. Onlara yaklaşırken, canlı altın rengi saçları akıyordu. Koyu yeşil elbisesi yaz için ağırdı ama adımları sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hafifti.

Sanki bulutların üzerinde yürüyor. Hayır, yürümüyor... Rishe kadını izlerken gözlerini . *Sanki bize doğru koşuyor!*

Bu düşünce Rişe'nin aklına gelir gelmez kadın ağzını açtı.

"Umm, ben-ben-ben...!"

Ne? Ack, bekle! !

Artık çok geçti. Kadın ayağı takıldı ve büyük bir gürültüyle yüzüstü düştü. *Sıçradı*. Rishe tüm endişesini bir kenara bıraktı ve ona doğru koştu.

"İyi misin?!"

"Ben-ben-ben... Çok üzgünüm!" diye feryat etti kadın. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Ancak uzun perçemleri gözlerini kapatıyordu, bu yüzden Rishe emin olamadı. "Varlığımla size bu sorun yarattığım için en içten özürlerimi sunuyorum! Bu, bir doğu ülkesinde 'İstediğin zaman kafamı kesebilirsin' anlamına gelen bir jesttir!"

"Hayır, lütfen başınızı kaldırın! Bunu yapmanıza gerek yok!"

Kadın alnıyla kaldırım taşını öpmeye çalışırken Rishe onu ayağa kaldırdı. Arnold hafif bir mesafeden, *"Bununla uğraşmana gerek yok,"* diyen bir bakışla onu izledi. Yine de Rishe kollarında titreyen kadına bakarken kendine engel engel olamadı.

Aman Tanrım! İnanılmaz ama eminim ki bu kadın...

Deniz kenarındaki Galkhein kasabasına yapacakları ziyarete birkaç gün önce, Kutsal Domana Krallığı'ndaki Büyük Bazilika'dan döndükten yaklaşık bir hafta sonra karar vermişlerdi. Rishe müstakil saraydaki rutin işlerine yeniden başlamıştı. Antrenman yapmak ve dayanıklılık kazanmak için erken kalkıyor, tarlasıyla ilgileniyor ve hizmetçilerinin işlerini denetliyordu. Aynı zamanda ilgilenmesi gereken başka görevleri de vardı: Aria Ticaret Şirketi ile devam eden görüşmeleri, Michel'den gelen ve yanıtlanması gereken mektuplar ve Arnold'la düğün hazırlıkları. Tüm bu koşuşturmaya rağmen, Rishe'nin kalbinin üzerine açıklanamaz bir bulut çökmüştü.

Belki de kayınbiraderi Theodore'un onu neyin rahatsız ettiğini çok doğaldı.

"Ah, Sisteeer," dedi şarkı söyleyerek, Rishe ile birlikte sarayın koridorlarında yürürken. Theodore onun yüzüne bakarken gözleri neşeye kısıldı. "Beni dinliyor musun?"

"Hrk! Elbette . Bay Tully ile birlikte bu kadar iyi çalıştığınızı duymak beni rahatlatmıştı."

Rishe, ilk hayatında çok ilgili olduğu Aria Ticaret Şirketi ile bir anlaşma yapmıştı. Tully'ye kendi malını nasıl yapacağını öğretmişti.

ve Aria Ticaret Şirketi' ojeı satmak için münhasır haklar verdi. Karşılığında, ürünü üretmeleri için gecekondı mahallelerinden işçiler işe alacaklardı.

Bu noktada, bu proje Theodore'un projesiydi; gecekondı mahallelerindeki durum hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu. Ayrıca Galkhein'daki mal dolaşımı ve gerekli malzemelerin nasıl temin edileceğı konusunda da Rishe'den daha fazla bilgiye sahipti. İlk başta Theodore, Rishe'nin şanını çalmak istemediğı için görevi kabul etmekte tereddüt etti, ancak Rishe ısrar edince - "Şu amacım iş yapmak değil, mutlak bir tembellik hayatı yaşamak!"- bıkkınlıkla pes etti.

Ancak Rishe şu anda hoşuna gitse de de Theodore'un ilgisini çekiyordu. "Kardeşim seni söyledi, o yüzden elbette elimden gelen her şeyi yapıyorum. Gerçi şu anda bunun bir önemi yok. Seni rahatsız eden ne, Rahibe?"

Theodore'un doğrudan sorusu karşısında Rishe bakışlarını indirdi. "Beni rahatsız eden bir şey olduğundan değil..."

Son zamanlarda Arnold'un yanındayken Rishe'nin göğsü ağrıyordu. Ayrı oldukları zamanlarda da tamamen endişesiz değildi. O yanında olmadığında, yalnızlığı kalbini daraltıyordu.

"Prens Arnold için endişeleniyorum," diye mırıldandı Rishe. Theodore kaşlarını çatınca telaşlandı ve aceleyle açıklamaya çalıştı. "Tuhaf davrandığından falan değil! Sadece... çok meşgul."

"Ah, o. Evet, ." Theodore anlayışla başını sallayınca Rishe ona bir soru daha sordu.

"Kardeşiniz çok sayıda görevi tek üstleniyor, değil mi? Son zamanlarda ona daha fazla yardım ediyor olsanız bile."

"Evet. Kardeşimin şu anda babamla aynı sayıda görevi üstlendiğini duydum... Ama babamın çok sayıda sadık hizmetkârı var, biliyorsun." Theodore koridorda yürürken nefes almak için durakladı. "Buna karşılık kardeşimin sarayda çok fazla düşmanı var."

"Düşman mı?"

"Çünkü onun yöntemleri babamızınkinden tamamen farklı. Bazı insanlar artık ağabeyimin iş yapma biçiminden faydalanamıyor ya da onun yüzünden pozisyonlarını kaybetti."

Rishe şimdi düşününce, bir keresinde Prens Arnold'a Galkhein'ın mareşaliyle karşılaşması sırasında rastladığını hatırladı. Baş mareşal

o sırada kendinden emin ; Rishe şimdi onun imparatorun yetkisiyle hareket ediyor olması gerektiğini fark etti.

Galkhein'daki tüm önemli kişiler imparatorun hizmetkârlarıdır. Bu aşamada, Arnold Hein'in gelecekte sahip olacağı hizmetkârları henüz yok. Bu düşünce zincirini takip eden Rishe, Arnold'un gelecekteki askeri liderlerinin isimlerini hatırladı.

Rishe'nin sormak için can attığı bir şey daha vardı - Arnold'la Büyük Bazilika'da geçirdiği süre boyunca aklına gelen bir şey.

"Majesteleri demişken, babanızın eşleri nerede ikamet ediyor?"

"İmparatoriçe değil ama diğer eşleri?"

"Evet. Benimki gibi müstakil saraylarda mı yaşıyorlar?"

"Şey, epeyce vardı ama Majesteleri dışında hepsi öldü," dedi Theodore rahat bir tavırla.

Rishe donakaldı, ağzı açık bir şekilde prence baktı.

Theodore onun birkaç adım önünde durdu ve yüzünde güzel bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Sana söylemedim mi? Ailemizle evlenerek mutluluğu bulamayacaksınız."

Rishe zorlukla yutkunurken, Theodore yeni bir krem pürüzsüz görünmeye devam etti.

"Oh, doğru ya!" dedi. "Tully'den bir mesaj: 'İstediğiniz bilgiyi birkaç gün içinde alacağım'"

"Teşekkür ."

"Ayrıca, kardeşim için endişeleniyorsan, bu kadar pervasız olmayı bırakmalısın. Yani, birini korurken boynuna zehirli bir ok mu yedin?! İnanılmazsın!"

Rishe cevap olarak hiçbir şey söyleyemedi ama onun bu bilgileri nereden aldığını merak etti. Onun istihbarat ağından bir kez daha etkilenmişti.

"Peki, görüşürüz!" diyerek ve gülümseyerek Theodore oradan ayrıldı. Rishe derin bir nefes aldı. Korumaları onlara biraz mahremiyet sağlamak için hâlâ biraz uzakta yürüyorlardı. Onlarla müstakil saraya dönen Rishe, giriş holünde Arnold'a rastladı.

"Rishe."

Adını söylediğinde omuzları neredeyse kulaklarına fırlayacaktı ama

böyle bir tepki göstermeyi reddetti. Gülümsemeye zorladı ve Arnold'a baktı. "İyi günler, Prens Arnold."

Adam mavi gözlerini ona çevirdiğinde içten içe terlediğini hissetti. Her zaman yaptığı gibi onunla iletişim kurmaya çalışıyordu ama bir şekilde hata mı yapmıştı?

Yaptıysa bile Arnold bundan hiç bahsetmedi. Onun yerine, "İyi zamanlama. Ben de tam seni alması için birini yollamak üzereydim." Sesi nötrdü ve ekledi: "Kısa bir süreliğine saraydan ayrılacağım."

"Ha?" Rişa gözlerini hızla kırıştırdı.

"Tek başınıza olacaksınız ama merak etmeyin, yanınıza bir sürü muhafız bırakacağım. Onları dilediğiniz gibi kullanın."

"Resmi bir iş için mi gitmeniz gerekiyor?"

"Gidip bazı yabancı misafirlerle tanışmalıyım. Düğünümüz için gelecekler ve o zamana kadar Vinrhys'de kalacaklar."

Düğünlerine yaklaşık bir ay vardı. Yoldaki olası gecikmeler göz önüne alındığında, çok uzaklardan misafirlerin gelmeye başlaması o kadar da sıra dışı değildi. Ev sahipleri için bu misafirleri bir şatoda rahatça ağırlamak adettendi. Arnold muhtemelen tek başına gitmeyi planlıyordu çünkü bu sadece etkinlik öncesi bir ön karşılamaydı.

"Vinrhys mı?"

"Batı kıyısında. Arabayla dört gün sürer herhalde." "Bu kadar meşgulken bu kadar uzağa gitmek sakıncalı olmaz mı?"

"Domana'ya yaptığımız yolculukta Theodore ile iletişim kurmayı denedim ve iyi gitti. Eğer aynı yöntemleri kullanır ve yolda da çalışırsam, herhangi bir sorun çıkmayacaktır."

Bu iyi bir haberdi ama Rische yine de tatmin olmamıştı. *Prens Arnold bir süre daha buralarda olmayacak.*

İstemedi de olsa kaşlarını çattı. Yine istemedi Arnold'un kolunu yakaladı.

"Sorun nedir?" Arnold nazikçe sordu.

"Ne-" Onun bu kadar şefkatli olduğunu duymak kafasını karıştırmıştı ama sorunun boğazında takılıp kalmasının nedeni bu değildi. "Bu da ne?"

Hiç kimse kendi Rische kadar şaşırmamıştı. Arnold

gitmişti ve bu haberin duyguları üzerindeki etkisi anlaşılmazdı.

Bu... Bakışlarını yere çevirdi. Ben mi...?

"Sen gelmek ister misin?"

"Ha?" Rishe bir başını kaldırdı. Arnold onu okumuş gibi hissetti Zihin.

"Okyanusa," diye açıkladı Arnold, yüzü okunmuyordu.

Rişe birkaç kez başını salladı. "Evet! Okyanusa gitmek istiyorum!"

Arnold derin düşüncelere dalmış bir halde ona baktı. "Düğün için hazırlanmalısın,

Yine de. Benimle gelersen yine kendini çok zorlamış olmaz mısın?"

"Benim payıma düşen işi orada yapmak yeterince kolay." Şu anda en çok meşgul olan Rishe değil, düğünü bir araya getiren diplomatlar ve işçilerdi. Rishe'nin uğraşması gereken işler gittikçe azalıyordu.

Arnold, Rishe'nin kolundaki elini soğukkanlı bir bakışla inceledi. Bir süre sonra, eskisi gibi yumuşak sesle, "O zaman seni de yanımda götüreceğim," dedi. Rishe o kadar mutluydu ki, kalbinde çiçekler açıyormuş gibi hissetti. *Galkhein okyanusu!*

Hiç düşünmeden kabul etmişti ama okyanusu ziyaret etmek istediği doğrudu. Bu kadar çok yabancı geminin gelip geçtiği bir liman kentinde manzara sıkıntısı çekilmezdi. Bunu hayal ederken gözleri parlıyordu.

"Oliver, ayarlamaları yap." "Nasıl istersen."

"Teşekkür , Oliver! Bu arada, kimi karşılıyoruz?"

Eğer batı kıyısına gidiyorlarsa, ziyaretçileri ya batı ya da güney kıtasından olacaktı. Arnold cevap verdiğinde Rishe davetlilerin zihnindeki listesini gözden geçiriyordu.

"Siguel kraliyet ailesi. Prens Curtis ve kız kardeşi Harriet."

Siguel, Rishe'nin çok aşına bir ülkeydi. *Prenses Harriet'le hiç tanışmadım ama Majesteleri Prens Curtis hakkında her şeyi biliyorum.*

Adam zihninde belirlediğinde Rishe kısa bir nefes aldı. *Ne de olsa hayatım boyunca bir avcı olarak onun ailesine hizmet ettim.*

Batı kıtasında yer alan Siguel, kitap bolluğu nedeniyle yazı ülkesi olarak adlandırılıyordu. Kraliyet ailesi bir matbaaya sahipti ve halk okuma materyali sıkıntısı çekmiyordu. Yine de, her şeyden çok, yönetici aile kitapları seviyordu.

Rishe'nin beşinci hayatında Siguel'e hizmet etmeye başlamasından dört yıl sonra, kraliyet ailesi korkunç haberi aldı.

"Prens Curtis günlerdir yatağından çıkmıyor," dedi Rishe'nin avcı birliği üyelerinden biri üzüntüyle.

"Onu suçlamıyorum. Demek istediğim, kız kardeşi idam edildi. Evlendikten sonra değişmiş olmalı."

"Buna inanamıyorum. Prenses Harriet ulusal hazineyi boşalttı ve müsrif harcamalarla halkını yoksulluğa mı sürükledi?"

Kendilerine verilen odanın içinde sesleri kısılmıştı. Rishe merakla avcı arkadaşlarından birine döndü. "Prenses Harriet idam mı edildi?"

"Ah, doğru ya. Prenses Harriet nişanlısının ailesinin yanına taşınana kadar bu ülkeye gelmediniz."

Rishe başını salladı ve avcılardan biri onun için detayları doldurdu. "Prenses Harriet siyasi bir evlilik için ayrıldı. Siguel'in müttefik bir ulusla ilişkilerini sürdürmesi için bu gerekliydi. Ama evlendiği aile tarafından iğrenç bir suçlu olarak idam edildi."

"Evet, şimdi Siguel Prenses Harriet'in suçları için tazminat ödemek zorunda. İttifaktan da çıkarılıyor."

Bu gerçekten de kötü bir haberd. Rishe bunları düşünürken, bir el başını örten kapüşonun üzerine düştü. "Eep!"

"Hey, Rishe. Beyler. Geri döndüm."

Hep birlikte bekledikleri adamın dönüşüyle odada bir kıpırdanma .

"Şef! Av sahasında yaptığınız keşif nasıl gitti?"

"Şey, yorgunum. O kadarını söyleyebilirim. Fabrannia gerçekten üzgün bir durumda.

Kırsal kesim açlıktan ölüyor ve tüm zenginlik başkentte toplanmış durumda. Orada bile zengin ve fakir arasında büyük bir uçurum olduğunu görebilirsiniz!"

Adamın aşırı neşeli raporu karşısında avcılarının hepsinin yüzü düştü.

"Her şeyi tüccarlardan duydum. Harriet'in ağaçta yetişir gibi para harcadığını, denizaşırı ülkelerden mücevherler ve elbiseler satın aldığını doğruladılar. Ne baş ağrısı, ha ha."

Rishe de adama iyice bakmak istiyordu ama adamın başının üzerindeki eli buna engel oluyordu. Kıpırdandı, bir şekilde adamın elinden kurtuldu ve yüzünü adama döndü.

"Hey, Ra-"

"Siguel, Galkhein ile savaşa giriyor."

Avcıların nefesi kesildi.

"Şef, bu doğru mu? Majesteleri daha önce bu işe karışmak niyetinde olmadığını söylemişti."

"Fabrannia ile uzlaşmak için alternatif bir yöntem olarak sunuldu. Eğer Siguel Fabrannia'yı savaş çabalarında desteklerse, tazminat ödemek kalmayacaklar ve müttefik olarak kalabilecekler."

Adamın sesindeki tüm neşe kaybolmuş, yüzündeki neşeli gülümseme alaycı bir ifadeye bırakmıştı.

"Kraliçe Harriet iğrenç bir suçluydu. Fabrannia Siguel'in onun sorumluluğunu üstlenmesini istiyor."

Fabrannia'nın kraliyet ailesiyle evlendikten sonra Kraliçe Harriet, kocası hastalıkla mücadele ederken ülkenin kasasını sömürdü. Halk açlıktan ölüyor, sahte para dolaşıyor ve kraliçe ülkesinin mahvolmasına aldırmıyordu. Sonunda kral bir eczacının yardımıyla iyileşmiş ve karısının yaptığı kötülükleri öğrenince umutsuzluğa kapılarak onu baltayla öldürtmüş. Rishe'in duyduğu Kraliçe Harriet hikayesi .

Yine de bazı şüphelerim var.

Yüksek bir uçurumun tepesindeki küçük bir kalenin bir odasında, Rishe sandalyede oturan ve gözyaşları içinde hüngür hüngür ağlayan genç bir kadına baktı.

"Urgh... Hic!"

Geleceğin Kraliçesi Harriet'ti.

Halkı açlıktan ölürken lüks içinde yaşayan kötü bir kraliçeye benzemiyor, diye düşündü Rishe.

Bir kitabı kapağına bakarak değerlendirmek her zaman mümkün olmasa da, insanların değerleri ve ahlak anlayışları genellikle davranışlarından anlaşılırdı.

Harriet'in beline kadar inen sarı saçları vardı. İyi bakıldığı belli olmasına rağmen, tamamen dağınıktı. Rishe'e öyle geliyordu ki, kendi kendine uzamasına izin vererek ondan vazgeçmişti. Kakülleri, onu başkalarının meraklı bakışlarından koruyan bir kalkan gibi gözlerini örtecek kadar uzundu.

Rishe onun karşısına oturdu ve "Lütfen sakın olun Prenses Harriet," dedi. Ağlayan prensesin kendisine verdiği bilgileri düzenlemeye çalıştı. "Durumunuzu anladığımdan emin olmama izin verin. Evlenene kadar ikamet edeceğiniz Fabrannia'dan Galkhein'ı ziyaret ediyorsunuz. Kardeşiniz Prens Curtis de Siguel'den başka bir gemiyle geliyor. Buraya kadar doğru muyum?"

"Evet."

"Anladım. Demek geminizde birkaç kadın şövalyeden oluşan bir muhafız birliğiniz vardı, ama hepsi gıda zehirlenmesi geçirdi." Rishe yüzünü buruşturdu ve zavallı şövalyeler için içe üzüldü. Sallanan mide bulantısından başka bir şey yaşamadıkları için zor durumda olmalıydılar. Kraliyet mensubu olan Harriet aynı kaderden kaçmış olmalıydı çünkü başka yemek yiyen tek kişi oydu.

"Böyle durumlar için kardeşimin gemisinde benim ülkemden bir grup kadın şövalye daha olmalı, ama... ama..." Harriet burnunu sertçe çekti, devam edemedi.

"Kardeşin farklı bir rota izlediği için gemisi hâlâ yolda, bu yüzden Galkhein'a ilk sen vardın." O konuşurken Rishe Arnold'a baktı. Onun arkasında sessizce duruyor, yüzde yüz ilgisiz ve karışmak istemeyen bir aura yayıyordu. Yine de, "Prens Arnold, Prenses Harriet'e eşlik etmeleri için İmparatorluk Muhafızlarınızdan bazılarını kullanabilir miyiz?" diye sordu.

"Yapmamız gereken de bu," diye cevap verdi.

"Oliver." "Elbette. Ayarlamaları yapacağım."

"Um, ben..." Harriet'in gözyaşlarıyla kalınlaşan sesi heceler halinde geliyordu. "Özür dilerim... İlginize minnettarım... ama nezaketinizi kabul edemem! Nişanlığımın kesin talimatları altında olduğumu görüyorsunuz..."

Söz konusu nişanlı Fabrannia kralı.

"Kocam olmayan hiçbir erkeğe yaklaşmam yasak!" Bu o kadar da garip bir şart değildi.

"Cömertliğiniz benim için boşa gitti, korkarım... Özür dilerim, çok üzgünüm.

Üzgünüm!" arasında bolca özür diledi, sesi cılızdı. Kendi içine kapanan Harriet, kesinlikle kimsenin duymamasını isteyerek fısıldadı: "Sadece bir deliğe girmek istiyorum..."

Harriet ipin ucundaydı.

Bu olmaz. İlk buluşmamızda önümüzde secde etmesini beklemiyordum. Yanında kendi muhafızları olmadığı için Galkhein'ı rahatsız korkuyor.

Ve işte, endişeleri gerçeğe dönüşmüştü. Şaşkınlık içindeki Oliver, Arnold'a fısıldadı: "Ne yapalım lordum?"

"Yabancı bir misafirin burada korumalar olmadan kalmasına izin veremeyiz. Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Arnold görevlisiyle konuşurken Rishe yaklaştı. Oliver,

"Galkhein'da hiç kadın şövalye yok," diye belirtti.

"Bunu yapan neredeyse hiç ülke yok. Batı kıtasında bile. Ve-" Arnold durakladı ve Rishe'nin kendisine hitap etmesini beklerken ona baktı. "Bir şekilde yetenekli bir kadın paralı asker bulmayı başardığımızı varsayarsak, bu yabancı kraliyet ailesini korumak için güvenebileceğimiz türden bir kişi değil."

"Hey, Majesteleri."

"Bu kadar kısa sürede onun koruması olarak görev yapabilecek kadar yetenekli, geçmişini doğrulayabileceğimiz ve uygun görgü kurallarını bilen birini bulmamızın imkanı yok-"

Rishe, Arnold'un kolunu çekiştirdi. "Psst. Prens Arnold!"

Birkaç saniye sonra Arnold içini çekti ve Rishe'e teslimiyetle baktı. "Ne oldu?"

Arnold'cevabını zaten bildiği bir soruyu sorması hoş değil,
Rishe elini kaldırırken düşündü. "Prenses Harriet'in muhafızı olarak hizmet edebilirim!" "Ne diyorsunuz, Leydi Rishe?!"

Oliver'ın yaşadığı şokun aksine Arnold alnını tutmuş, başını öne eğmişti. Üzerindeki hava açıkça *bunun olmasından korktuğunu söylüyordu.*

"Görgü kurallarına olan hakimiyetimin eksik olduğunu mu düşünüyorsunuz Prens Arnold?" "Hayır."

"Geçmişimin meşru olmadığından hiç şüphelendiniz mi?"

"Tabii ki hayır."

Rishe, Arnold'un yüzündeki ifadeye gülümsedi. "Peki ya kılıç becerilerim ne olacak?"

"..."

Rishe'den daha nitelikli kimse yoktu. Veliaht prensle nişanlı olsa da, kendisi küçük bir ülkeden gelen bir dük kızından biraz daha fazlasıydı. Onun statüsündeki genç kadınlar genellikle prenseslerin hizmetçisi olarak görev yapardı. Rishe'ye göre kendisini kısa bir süreliğine muhafız olarak atamak mantıksız bir fikir değildi.

"Bunu sadece eğlence için yapmak

istiyorsun." "Urk!"

"Ve yine bir şeyler , değil mi?"

"Peki, buna karşı herhangi bir argümanınız var mı, Majesteleri? Prenses Harriet'in başına refakatçisi yokken bir şey , bu Galkhein'in sorumluluğunda olacak, değil mi?"

Arnold kesinlikle böyle bir komplikasyonu önlemek istiyordu.

"Yeteneklerimin sizinkiler ve İmparatorluk Muhafızlarınızla kıyaslandığında sönük kaldığı doğru, ancak bir eskort olarak oldukça kullanışlı olabileceğime inanıyorum."

"Benim sorunum bu değil." Arnold ciddiyetle Rishe'e baktı ve sonra dudaklarını onun kulağına indirdi. "Ben en çok *senin* güvenliğinin için endişeleniyorum."

Rishe gürleyen sesiyle kulak zarını gıdıklayarak başladı. *Eminim bu sözlerin ardında gizli nedenler vardır, ama yine de!*

Geri adım attı, telaşlanmıştı ve ona karşılık verme dürtüsüne direniyordu. "Beni korunması gereken biri olarak görmektense, çoğu düşmanı savuşturabileceğimi varsaymanızı tercih ederim!"

"Sana güvenmediğimi hiç söylemedim. Cesaretine ve kılıç yeteneklerine inanıyorum," dedi Arnold biraz isteksizce ve sonra tekrar iç geçirdi. "Yine de ne planladığını bilmek isterim."

"Bu benim küçük sırrım."

"Her zaman öyle değil midir?" Bir an düşündü. "Senden bunu bir süreliğine yapmanı isteyebilir miyim?"

Rishe rahatlayarak gülümsedi. "Evet! Bana bırakın, Majesteleri!" Arnold kolundan tuttuğunda Harriet'e doğru dönüyordu. "Ah!"

"Yine de unutma." Arnold'un sesi sessizdi, sanki kelimeleri dikkatlice hafızasına kazıyormuş gibiydi. "Düşmanlarının çoğunu savuşturabilirsin ama hâlâ benim korumam altındasın."

"Evet! !" Rişe'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Adamın ona biraz daha yumuşak davranmasını diledi.

Yanaklarının kızarmamasını isteyen Rishe, Harriet'e doğru yöneldi. Yabancı prenses sandalyesine kıvrılmış, gözyaşlarına boğulmuştu.

"Beklettiğim için özür dilerim, Prenses Harriet." Rishe onun önünde diz çöktü. *Vay canına, bu bana şövalye olarak yaşadığım hayatı hatırlattı!*

Rishe zarafet ve duruşla Harriet'in zarif elini tuttu. Bir erkek çocuğu gibi giyindiğinde yapabileceği gibi nazıkçe sıkmadı. Yine de prensesi rahatlatmak isteyerek gülümsedi.

"Lütfen ağlama. Başına gelebilecek her türlü talihsizlikten seni koruyacağım. sen."

"Ha?!"

Kendisine öğretilen tüm centilmenlik kurallarını uygulayan Rishe leydiye bir yemin etti. "Sizi koruyacağıma yemin ederim... bu yüzden lütfen rahat olun, değil mi leydim?"

Harriet'in kaküllerinin ardına gizlenmiş yüzü bir ciyıklama ile anında kızardı KIRMIZI.

Harriet'in kalması için tahsis edilen küçük kale Vinrhys'in eteklerindeydi. Sahil kasabasına bakan küçük bir tepenin üzerinde duruyordu. Oradan kasabaya dönmek sadece on beş ila yirmi dakika sürüyordu.

Rishe, Harriet'i de yanına alarak hareketli kasabaya doğru ilerledi. Muhafızları da arkasından geliyordu. Harriet'in birkaç hizmetçisi de onlara eşlik ederek büyük alayı tamamladı ve önemli birinin kasabada olduğunu belli etti. Rishe bu şekilde göze çarpacaklarını açıklamaya çalışmıştı ama Harriet'in baş hizmetçisi oldukça ısrarcıydı.

"Bu olmaz," demişti. "Durum ne olursa olsun, Galkhein'in veliaht prensesi Prenses Harriet'e eşlik ediyorsa, hizmetkârlarının yapabileceği en az şey Majestelerinin yanında kalıp yükünüzü elimizden geldiğince hafifletmektir,

Leydi Rishe."

Baş hizmetçinin yaşı Rishe'nin annesine benziyordu. O kadar gerçekçi konuşuyordu ki, Rishe kendini tartışamayacak durumda buldu. Böylece gezileri on kişilik bir grupta sona erdi.

Umarım prenses en azından gezintimizin tadını çıkarabilir.

Rishe Harriet'e döndü ve gülümsedi. "Yorgun değilsiniz, değil mi Leydi Harriet?"

"Ne-ne?! Ee, ben..." Harriet başını öne eğdi, açıkça . Devam etmeden önce hizmetçilerine bir bakış attı. "Ben iyiyim. Lütfen benim için endişelenmeyin..."

"Bunu yapamam. Bunca yolu geldiğine göre Galkhein'ın şehirlerinden birini görmek istediğini söylemiştin." Rishe bir şövalye jestiyle elini kalbinin üzerine koydu ve ekledi, "En azından bu deneyimden keyif almanı isterim."

Belinde, siyah kını altın süslemelerle bezenmiş bir kılıç asılıydı. Bu Arnold'un yedek kılıcıydı. Silah Rishe için biraz büyüktü ama "Hiç yoktan iyidir," diyerek ona ödünç vermişti.

Ona kılıç kemerini de vermişti ama en dar yerinde bile ona büyük geliyordu, bu yüzden yeni bir delik açmıştı. Arnold ince ama Rishe'ye kıyasla sağlam yapılıydı.

Tüm bunlar bana şövalye eğitimimi hatırlatıyor.

Elbisesinin etrafındaki kemeri bağlayıp Arnold'ın kılıcını ona asan Rishe, kendini altıncı döngüsüne geri dönmüş gibi hissetmeye başladı. Kralından -sadık kocasından- tüm şövalyelerin kadınlara en üst düzeyde saygı göstermesi gerektiği talimatını almıştı. Bu döngüde sadece bir erkek gibi *giyinmesine* rağmen, Rishe mümkün olan her fırsatta şövalyelik yapmıştı.

"Deniz meltemi çok soğuk değil, değil mi? Eğer çok aydınlıksa, size bir şemsiye getirebilirim. Senin hızında yürüyeceğiz, bu yüzden beni yönlendirmekten çekinme."

"Ben... Ben-ben-ben *mümkün* değil!" Harriet sıçradı.

"Size yalvarıyorum, bana karşı herhangi bir kısıtlama göstermeyin leydim." Rishe, Harriet'in küçük, solgun elini tuttu ve ona bir kez gülümsedi. "Tek dileğim birlikte geçireceğimiz günün tadını çıkarmanız. Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Çok göz kamaştırıcı..."

"Her şeye rağmen bir şemsiye ister misiniz?"

Harriet gözlerini kapadı ve başını salladı. Bakışlarını utanç içinde yere çevirdi, uzun perçemleri yüzünü gizliyordu.

Birkaç metre geriden izleyen baş hizmetçi soğukkanlılıkla, "Ekselansları, topuklarınızı biraz daha derine batırırsanız Leydi Rishe'ye karşı kabalık etmiş olursunuz," dedi.

Harriet'in küçük bedeni sarsıldı ve kendi içine doğru büzülür gibi oldu. Daha fazla.

Baş hizmetçi iç geçirdi - ruhunun derinliklerinden geldiği anlaşılıyordu. "Onun Majesteleri Galkhein'da biraz alışveriş yapmanızı önerecek kadar nazikti. Galkhein'in ekonomisine katkıda bulunmak için neden birkaç kuyumcuyu ziyaret etmiyorsunuz?"

"Hrk..." Harriet'in yüzü gizliydi ama ıstırapı yeterince fark ediliyordu. "Ama, para..."

"Peki ya para? Majesteleri size bol miktarda Galkhein parası emanet etti, değil mi?" diye sordu baş hizmetçi. "Her şeyden önce, böyle bir paranız olmasa bile, zamanlarda zarafetin timsali olarak hareket etmek bir hanımefendinin görevidir. Başkalarının sizin hakkınızdaki düşünceleri Majestelerine de yansır. Deniyorum, deniyorum ama davranışlarınız hiç değişmiyor! Leydi Rishe, lütfen hanımım adına özür dilememe izin verin."

Rishe gözlerini kırptırdı ve gülümsemesini baş çevirdi. "Hayır, Bayan Baş Hizmetçi."

Bir adım öne çıktı ve Harriet'e yaptığı gibi hizmetçinin elini tuttu. Hizmetçinin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ama Rishe buna etmedi. "Bir hanımefendinin davranışları kesinlikle kocasına da yansısı da, en azından *benim* önümde böyle şeyler hakkında endişelenmemenizi rica ediyorum."

"Ne istiyorsun? Ve neden elimi tutuyorsunuz, Leydi Rishe?!"

"Majesteleri Fabrannia Kralı'nın ölçüsünün kendi davranışlarından alınması gerektiğine inanıyorum. Prenses Harriet'in davranışları onun hakkındaki izlenimim değişmeyecek." Rishe hizmetçinin kırışmış gözlerinin şaşkınlıkla kendisine baktığını fark etti. "Ayrıca, Prenses Harriet'in beni rahatsız etmek istememesi bence çok hoş." Rishe Harriet'e dönerek prensesin irkilmesine neden oldu. "Bunun bir dayatma olmadığını bilmenizi isterim. Senin rahat olman ve gülümsemenden başka hiçbir şey beni senin refakatçin olarak daha mutlu edemez."

"Eep!"

"Alışverişe gitmek istersen yarın gidebiliriz. Aria'yı alacağım

Çok güvendiğim Ticaret Şirketi, incelememiz için çeşitli mallar getirdi." Harriet'in kaküllerinin ardına gizlenmiş gözlerine baktı. "Belki hizmetçileriniz için yapabileceğiniz bir şey vardır, Prens Harriet."

"Ha?" Harriet'in sesi belirsizlikle titriyordu.

"Kendi arzularınızı dile getirmekten çekiniyorsanız, belki de bunun yerine hizmetçileriniz için yapabileceğiniz bir şey vardır."

"Ne diyorsunuz Leydi Rishe?!" diye haykırdı baş hizmetçi başını sallayarak. "Bize aldırış etmenize gerek yok. Ve Prens Harriet-"

"Um..." Harriet sonunda zayıf cesaretini toplayarak ağzını açtı. "O zaman serin bir yere gidebilir miyiz?! Hizmetçilerin oturup dinlenebileceği bir yer var mı? Yolculuğun onlar için birinci sınıf kamaramda benim için olduğundan çok daha zor geçtiğine eminim..." Harriet'in sesi kendi içine doğru büzüldükçe daha da azaldı. "Özür dilerim. Çok ileri gittim. Özür dilerim..." Sözleri sonunda küçük bir ciyaklamaya dönüştü.

Rishe gülümsemeden önce çenesi düşmüş olan baş hizmetçiye baktı. Onlar yürürken Harriet hizmetçilerini tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Rishe, Harriet'in sadece gözlerinin üzerinde olmasından mı endişe ettiğini merak etmişti ama belki de Harriet'in onlar için endişelendiğini de düşünmüştü. İkinci şüphesi doğru çıkmıştı.

". O zaman bizi teraslı bir yere götüreceğim." Rishe bu kasabaya yeni gelmişti ama Arnold'un ona gösterdiği haritayı hatırlıyordu. Günün bu saatinde serin ve gölgelik bir alanda dinlenebilecekleri, denize bakan birkaç yer vardı. "Cesaretinizi başkaları için toplayabildiğinizi görüyorum Leydi Harriet."

Harriet tereddüt etti. Belli ki istekte bulunmak için büyük bir kararlılık göstermesi gerekiyordu ama yorgun hizmetçileri için söylemesi gerekenleri söyleyebildi.

"Leydi Harriet, gerçekten de iyi kalpli birisiniz, değil mi?" "Hayır, ben...!"

Rishe Harriet'e doğru uzanıyordu ama yarı yolda durdu. Arkasındaki beyaz binanın bir tarafına doğru dönerek aramaya başladı. Çatının yakınında uçan deniz kuşları birbirlerine viyaklıyordu. Mavi gökyüzüne karşı, bir kümülonimbus bulutu güneş ışığında parlıyordu.

İmparatorluk Muhafızlarından biri, "Bir sorun mu var Leydi Rishe?" diye sordu.

"Bir çocuğun ağladığını ya da benzer bir şey duydum," dedi ona. "Gidip ne olduğuna bakabileceğimi düşündüm."

"Bir çocuk sesi mi? Bırak bizi gidelim."

"Siz şövalyelerin Leydi Harriet'e bir göz kulak olmanızı istiyorum. Etrafta hizmetçileri varken, eminim birkaç adam onu bir dakikalığına korursa sorun olmaz."

"Bekleyin, Leydi Rishe!"

Rishe, korumaları onu durduramadan bir ara sokağa girdi. Varlığını mümkün olduğunca gizleyerek sessizce yürüdü. İki köşeyi döndü ve beyaz sokağın derinliklerine doğru ilerledi. Orada tek bir kişi bile yoktu.

Yine de bu tam olarak doğru değil. Nefes aldı ve elini Arnold'un kılıcının kabzasına indirdi.

Yukarıdan biri onun üzerine düştü.

Bir anda kılıcını çekti ve inen darbeyi engelledi. Hareket önceden planlanmış olmaktan çok, saf bir kılıç ustasının içgüdüsyüdü. Metal metale çarparken bir *çınlama* duyuldu.

Figür geri çekildi ve sanki çok eğleniyormuş gibi güldü. Gri bir pelerin giymiş, kapüşonu yüzüne kadar inmiş, uzun boylu bir adamdı. Sadece ağzı görülebiliyordu, eğlenen bir sırıtişla kıvrılmıştı.

"Merhaba, sevimli küçük hanım. Az yaptığın harika bir selamlamaydı. Sanırım ben seni böyle izlerken öylece , değil mi?"

Rishe gözlerini dikmiş, kılıcı hazır bir şekilde ona bakıyordu.

Bu kişiyi hiç görmedim, sesini de tanımıyorum. Ama hareketleri... Hmm.

"Söylesene, beni nasıl fark ettin?" İlk başta kelimeleri yaşlı bir adamın alışılmadık hırıltılarıyla çıkıyordu, ancak bir sonraki konuşmasında sesi daha genç ve daha güçlüydü. "Bunca zamandır çatılardan seni izliyordum, biliyorsun."

Rishe, araya giren kişinin şakacı tonu karşısında gözlerini kıstı. "Yaptığım şeyle ilgili özel bir şey yok. Sadece kolayca gözlemlenebileceğini düşündüğüm yerlerde bir gezintiye çıktım."

Duruşunu değiştirdi ve kılıcını yana doğru savurdu. Son denemesinden bu yana biraz kas yapmıştı, bu yüzden daha ağır bir kılıcı kullanmakta daha az zorlanıyordu.

"Bir bölgenin güvenliğini teyit etmek istediğimde bu benim alışkanlığımdır."

"Ha ha! Alışkanlık diyor! Kör noktandan gelen bir saldırıyı savuşturmak sadece bir alışkanlık, öyle mi? Sen nadir bulunan birisin, değil mi?" Kukuletalı adam bir an düşündü. "Seninle sohbet ederken bile hiç açık kapı bırakmıyorsun. Buraya ilgimi çektiği için geldim ama bu bir hataydı, değil mi?" Rişe'nin yüzüne dikkatle baktı. "Benim için bir zevkti hanımefendi, ama sanırım biraz kestirmenizi isteyeceğim."

Rişe'nin kılıcı adamın kapüşonunu sıyırdı. Adam kaçtı ama önemli değildi; kadın tekrar saldıracaktı. Yılmadan ileri atıldı ve kılıcını bir kez daha savurdu. Tekrar ve tekrar kılıcını savurdu ama her seferinde tüm gövdesi de kılıçla birlikte savruldu. Dikkatli olmak zorundaydı ama her saldırıda pelerinli adamı geri itmekten vazgeçmedi. Bir sonraki an, bir bıçak gözlerine doğru yelken açtı ve ondan kaçınmak için döndü.

"Oh, bunu atlattın, ha?"

Beni gözümden bıçaklayacaktı.

Adamların yakın mesafeye sıçradı ve ona saldırdı. Adam onun saldırılarından bir kedi kadar hızlı kurtuldu ama hareketlerini takip etmek de kolaydı. Kadın adama yanlamasına vurdu ve adam sırtıttı.

"Çok hızlı!"

Adamın bıçağı onun saldırısını engellediğinde tiz bir *çınlama* duyuldu.

"Sorun şu ki, artık oyun oynayacak pek vaktim yok." Dilini oynattı dudaklarında. "Mercan saçlı leydim, güzelliğiniz gerçekten de tüm dünyada nadir görülen bir mucize. dünya. Birbirimizi öldürmeye çalışmaktan daha anlamlı bir diyalog kurabileceğimizi sanmıyorum."

"Ne yazık ki çalışıyorum. Birbirimizi öldürmeye çalıştığımız izlenimine kapılmamıştım."

"Evet, doğru! Yüzüme nişan alıyordun!" "Merak etme. Amacıma çoktan ulaştım."

Şu anda bulunduğu yerden, kapüşonun altından adamın gözlerini görebiliyordu. *Biliyordum. Bu yüzü tanımıyorum... ama tanımama gerek yok*

Adamın gözleri kırmızıydı; bu ona şeyden çok şey anlatıyordu.

Rişe kılıcıyla birlikte geriye sıçradı ve adam sırtarak başını eğdi. "Doğru, senden gerçek bir kana susamışlık hissetmiyorum. Anlıyorum, anlıyorum."

O anda Arnold'un İmparatorluk Muhafızlarından biri sokaktan Rişe'nin adını haykırdı. "Leydi Rişe!"

Adam ara sokakta hızla ilerleyip gözden kaybolurken pelerini savruldu. Rishe yavaşça kılıcını kınına soktu ve adamın gidişini izledi. Ana caddeden biraz uzaktaydılar ama görünüşe göre şövalyelerin duyabileceği kadar ses çıkarmışlardı. İki tanesi koşarak gelmişti.

"Leydi Rishe, ne oldu?! Kılıçların çarpıştığını duyduğumu sandım..."

Rishe başını özür dileyen bir şekilde eğdi. "Özür dilerim. Sadece bir kedi ve bir karga kavga ediyordu, ağlayan bir çocuk değil."

"Bir kedi ve bir karga mı, leydim?"

"Müdahale etmek için kılıcımı çektim ama çok ağırdı, düşürdüm... Hepsi bu kadar, gerçekten."

Şövalyeler rahat bir nefes aldı. "Siz iyi olduğunuz sürece, Leydi Rishe. Yine de lütfen gelecekte bu tür şeyleri bize bırakın."

"İkinizden de özür dilerim."

Rishe ana yola doğru yürüdü, giderken omzunun üzerinden bir bakış . Ara sokakta kimseden iz yoktu. Şövalyelerle birlikte Harriet'in yanına döndü ve olayla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Gerçek bir gardiyan az önce olanları rapor ederdi.

Arnold'la daha önce yaptığı bir konuşmayı hatırladı.

"Prensese eğlendirebilir misin?" Arnold dışarı çıkmaya hazırlanırken ona sormuştu.

"Elbette. Nereye gidiyorsunuz, Prens Arnold?"

"Kasabada halletmem gereken birkaç iş var. Akşama dönmüş olurum."

Oliver da şövalyelere emir vermekle meşguldü. Bu Rishe'in şüphelerinden birini doğruluyordu: Arnold, Harriet'la diplomasi adına ilişki kurmakla hiç ilgilenmiyordu. Burada sadece yabancı bir ziyaretçiyi ağırlamaktan farklı bir amacı olmalıydı.

Arnold'un bunca yolu sadece birkaç ziyaretçiyi karşılamak için gelmesini garip bulmuştu. Deneyimlerinden Arnold'un sadece birden fazla nedeni olduğunda harekete geçtiğini biliyordu. Daha önce Rishe'ye yüzük almak için onunla birlikte şehre indiğinde, Kyle'ın ülkeye girişini gözlemlemek için de oradaydı. Rishe'ye Büyük Bazilika'ya kadar eşlik ettiğinde, bu sadece Haçlı Seferi Kilisesi'yle ilgili biriken işleri halletmek için değil, gözdağı vermek içindi.

onları da. Bu sefer de farklı değildi.

Rishe izlerken Arnold ceketini silkti ve "Endişelenecek bir şey yok, sadece kontrol etmek istediğim bir şey. Daha da önemlisi, bu kılıç senin yapına uygun değil. Etrafının muhafızlarla çevrili olacağını biliyorum ama kendini zorlama." Sandalyesine yaslanmış kılıcı aldı ve ona uzattı.

"Bana ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri." Arnold dalgın dalgın ona baktı.

"Düşündüm de..."

Başını eğdi ve devam etmesini bekledi. Arnold iç çekti.

"Okyanusu görürsen ruh halinin düzelebileceğini düşündüm." Rishe gözlerini kırptırdı ve Arnold sanki anlamadığı bir şey varmış gibi ona şüpheyile baktı. "Son zamanlarda kederli görünüyorsun."

Rishe'nin kalbi göğüs kafesine çarptı. *Benim için endişeleniyor muydu?*

Aynı içinde bir suçluluk duygusu da uyandı. Son zamanlarda ne zaman Arnold'u , göğsünün sol tarafına garip ve yalnız bir ağrı yerleşiyordu. Arnold bu değişikliği fark etmiş olmalıydı.

"Oh, hayır! Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey beni rahatsız , Majesteleri!" "Bunu bilemem. Kendinize hiç saygınız yok."

Kendi sabıka kaydı onu cevap veremez hale getirmişti ama Arnold konuşmayı seven biriydi. O daha bir cevap veremeden büyük bir el başına indi ve saçlarını okşadı.

"Seni burada çalıştırdığım için özür dilerim. Bunu telafi edeceğim."

Onun hoşgörölü ses tonunu hatırlayınca Rişe'nin kulakları yandı. Sadece bunu düşünerek bir topun içine kıvrılmak istedi. *Leydi Harriet'in muhafızı olmayı isteyen bendim!*

Bir şövalye ona, "Bir sorun mu var Leydi Rishe?" diye sordu.

"Hayır, şey yok! Acele edip Leydi Harriet'in yanına dönelim."

Ana yola döndüğünde Harriet'in baş hizmetçiyle konuştuğunu gördü. *Majesteleri Prenses Harriet, Prens Curtis'in kız kardeşi. Bir avcı olarak hayatım boyunca onunla hiç karşılaşmadım.*

Yüzünü uzamış saçlarının arasına saklama alışkanlığı. Bunaltıcı görünümlü elbisesi, sıcak yaz için çok kalın kumaş ve çok koyu renk.

Bana bir ulusu iflasa sürüklemek için düşüncesizce harcayacak biri gibi gelmiyor.

Rishe bunu istiyorsa dikkatli olmak zorundaydı. Gerçekleri kendisi doğrulamadan söylentilere inanmak aptallık olurdu. Aynı zamanda, karşısındaki kişinin davranışları yüzünden elindeki tüm bilgileri bir kenara atma gafletinde de bulunamazdı.

Leydi Harriet'in idamı Siguel'in Galkhein ile savaşa girmesine neden oldu. Onları bu kader yolundan döndürmek istiyorum.

Sonunda baş hizmetçinin sesini duyabildi. "Beni dinleyin, Majesteleri. Leydi Rishe'in düşüncelerine saygısızlık etmemelisiniz." Sözleri net ve sertti. Bu, yaşıyla birleşince aklına Rishe'nin annesini getirdi. "Olumlu bir izlenim bırakmalı ve Fabrannia ile Galkhein arasında iyi ilişkiler geliştirmelisiniz. Majesteleri'nin en büyük arzusu iki ülkenin iyi ilişkiler içinde olmasıdır."

"Biliyorum... Davranışım için özür dilerim." Harriet başını öne eğdi, kelimeler birbiri ardına dökülüyordu. "Ben bir prensesim. Babama, kardeşime ve kocama bir şekilde fayda sağlamıyorsam hiçbir değerim yok demektir. Daha çok çabalamalıyım... Daha çok çabalamalıyım..."

"Leydi Harriet!"

"Bwuh?!"

Rishe bocalayan Harriet'e dostça bir gülümseme attı. "Beklettiğim için çok özür dilerim. Önemli bir şey olmadığı ortaya çıktı, hadi şu dükkâna gidelim! Yol üzerinde pek çok harika mağaza var. Bu kasabadan ticaret için her türlü şey geçiyor, görüyorsunuz."

Yürürken sohbet ediyordu ve Harriet başını öne eğerek onu dinliyordu. Rishe onu izliyor, şüpheli bir şey var mı diye çevrelerine göz kulak oluyordu. Çok geçmeden akşam, kasabanın üzerine bir perde gibi çöktü.

"Lütfen akşam yemeğine kadar odanızda biraz dinlenin, Leydi Harriet."

"Evet, teşekkür ederim."

Harriet'in kapısında vedalaştılar ve yollarını ayırdılar. Artık Rişa'nın prensese eşlik etme görevi sona ermişti ve rahat bir nefes aldı.

Yarın ayrılana kadar nöbet tutmayacağım.

Galkhein'in şövalyeleri kalenin güvenliğini sağlayacaktı ve misafirlerin

ekstra koruma. Eğer böyle bir talepte bulunurlarsa, bu "güvenliğinize güvenmiyorum" demekle aynı anlama gelecektir.

Rishe kendini az önceki kapüşonlu adamı düşünürken buldu. *Şimdi tek yapmam gereken onu Prens Arnold'a ihbar edip etmemeye karar vermek.*

Arnold bu kasabaya ne yapmak için gelmişti? Hareket tarzı buna bağlıydı ama onun neden geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Bu konuyu düşünürken hizmetçilerinin odasına doğru yöneldi.

"Ben buradayım millet. Elsie buralarda mı? Söylemek istediğim bir şey var-sorun nedir?"

Bir düzine hizmetçisi birbirine yakın durmuş, oldukları yerde donup kalmışlardı.

Elsie solgun ve titreyerek bir adım öne çıktı. "Şey, Leydi Rishe..."

Rişe kızın söylediklerini duyduğunda nefesi boğazında düğümlendi.

Birkaç saat sonra, yemek salonunda beklediği kişinin ayak seslerini duyunca Rişe'başı döndü.

"Prens Arnold!" "Ne oldu?"

Rishe sandalyesinden kalktı ve koşarak Arnold'un yanına gitti. Arnold'un kaşları çatıldı; yüzündeki solgunluktan durumun anormalliğini anladığına şüphe yoktu.

"Prensesi korurken bir şey mi oldu?"

"Şey, hayır." Rishe başını salladı. Arnold'un ceketine yapıştı, gözleri odanın içinde geziniyordu. "Sadece, sizden bir şey rica etmek istiyorum, Ekselansları - son derece kaba olduğunu bilmeme rağmen."

"Devam edin. Korkmayın. Ne olsun dinleyeceğim."

Arnold'un güven verici sözlerine rağmen Rishe'nin yüzündeki umutsuzluk devam ediyordu. Arnold'a doğru bastırılmıştı ve konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Sizinle aynı odada uyumak isterim, Prens Arnold."

"...Ne?"

Doğal olarak, hikayenin tamamı bu değildi. Açıklamak zorunda olduğunu bilerek

Rişa tekrar etrafına bakındı ve ikisinden başka kimsenin olmadığından emin oldu.

"Şey, görüyorsunuz..."

Birkaç saat önce bir ara sokakta neredeyse gözünün oyulduğunu neredeyse unutmuştu. Kalbini çok daha büyük bir korku kaplamıştı ve bu konuyu açmakta zorlanıyordu.

"Hizmetçilerim bir hayalet gördüklerini söylediler!"

"Yani?"

Yemek salonu hâlâ ıssızdı. Arnold mutfak personelini çağırmamış, Rishe'yi tek başına sakinleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Onu bir sandalyeye oturttu, oturdu ve nazıkçe saçlarını okşadı.

"etme. Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden sakın ol ve durumu açıkla."

"Doğru ya. Hizmetçilerim tüm odaları temizliyordu..." Rishe kendisine aktarılan hikâyeyi anlatmak için elinden geleni yaptı. "Bir odadayken, kimsenin bulunmaması gereken yan odada bir pencerenin açıldığını duymuşlar. Garip, tiz bir gıcırıydı."

"*Burası* deniz kenarında bir kale. Menteşeler muhtemelen paslanmıştı."

"Bir hizmetçi pencereyi kontrol etmeye gitmiş ama pencere kapalıymış. Bunun sadece hayal gücü olduğunu düşündü ve kovaındaki suyu değiştirmek için koridora çıktığında uzakta insansı bir figür gördü!"

Rişa ürperdi ve hikayeyi duyduğunda onu saran korkuyu kendi içine kıvrıldı.

"Eğer orada normal bir insan olsaydı, ayak seslerini duyardınız, değil mi? Ama figür hiç ses çıkarmadan kayıp gitti..." Kendi gözleriyle tanıklık etmemiş olsa da o sahneyi canlı bir şekilde hayal etti. "Ve bildikleri bir sonraki şey, ortadan kaybolduğu."

Arnold titreyen Rishe'ye sessizce baktı. Hayaletlerden çok korkuyordu. Birkaç kez öldüğü ve garip kaderi nedeniyle bu hayatta kalmaya devam için, hayaletlerin ve benzerlerinin varlığını göz ardı edemezdi.

"Yani bu... ortadan kaybolan kişiden mi korkuyorsun?" diye sordu sonunda. "Korkmuyor musunuz, Majesteleri?!"

"Hayaletler var olsa bile, fiziksel formu olmayan bir şey

ne

yapa "Bu mantık sadece hayaletlerden korkmayan insanlardan çıkar!" Yine de
caks
ın?" Arnold'un sözleri rahatlatıcıydı. "Bu tür şeyler en korkutucu
Etrafınızdaki insanlar daha çok korkuyor, değil mi?"

Arnold saçlarını okşarken Rishe başını öne eğdi. "Hizmetçilerim çok korkmuştu, ben de korkmamış gibi davrandım. Onlara hayalet diye bir şey olmadığını söyledim, bu da hizmetçilerimin sakinleşmesine yardımcı oldu, ama sonra onlara 'Aslında ben de korkuyorum' diyemedim..."

"Sonra da kendini yemek salonuna kapatıp benim mi bekledin?"

Tahta bir kukladan farksız bir şekilde başını salladı.

"Masanın üzerindeki şamdanlara ne demeli?" "Şey, mümkün olduğunca parlak olmasını istedim..."

Hizmetçilerle birlikte kalmayı da düşünmüştü ama uzun süre yüzünü koruyabileceğini sanmıyordu. Bunun yerine burada oturup Arnold'un dönüşünü bekledi ve zihninde tekrar tekrar onun adını sayıkladı. Doğal olarak, bu son kısmı kendine sakladı ve şimdi fiziksel olarak yanında olduğu için ona baktı. Arnold gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bu arada, , yemek ister misiniz?" "Sizi teselli etmekle meşgulüm."

"Oh?"

Bunu en yüksek önceliğe sahip bir görevmiş gibi söyledi. Kendini şımartmaya devam edemeyeceğini biliyordu ama onunla birlikte otururken hayatında hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu.

"Okyanusu gerçekten seviyorum." "Seveceğini düşünmüştüm."

"Ama odamda bir hayaletin belirebileceğini düşünürsem, dalgaların gürültüsü beni korkutabilir."

"..."

"Odamda tek başıma kalmamın zor olacağını düşünüyorum." Sağ eliyle elbisesini, sol eliyle de Arnold'un ceketini kavradı. "Prens Arnold, ben..."

Arnold'un ifadesi karmaşıktı ve Rishe'yi telaşlandırdı.

"! Seni rahatsız ediyorum, değil mi?! Benim gibi yetişkin bir kadın aynı odada uyumak istiyor!"

" bu değil." Arnold gözlerini kapadı ve sanki gerçekten aklını yitirmiş gibi iç çekti. "Sorun bu değil."

İki kez söyledi! Neden?

Arnold kaşlarını çatarak devam etti: "Sanırım dördüncü katta, güney tarafında iki kişilik bir oda var. O oda kullanılabilir mi?"

"Evet! Hizmetçilerime tüm şatoyu temizlettim, bu yüzden tertemiz olmalı." Rishe şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırırken kirpikleri dalgalandı. "Gerçekten benimle aynı odada mı uyuyacaksınız?"

"Seni üzerimden öylece sıyrıp kendi odana geri atabileceğimi mi sanıyorsun?" Ceketini tutuşunu kastetmiş olmalıydı. Ona bu şekilde tutunmak onu utandırmıştı ama biraz daha öyle kalmak istiyordu.

Ne yazık ki yemekhanenin kapısının çalınması onu serbest bırakmasına neden oldu. Arnold'un İmparatorluk Muhafızlarından biri baş başa geçirdikleri zamana izinsiz girmişti. "Affedersiniz, Majesteleri. Az önce bir haberci geldi."

çekildiğime sevindim! Rishe ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu, bu kadar acınası bir şekilde davranırken yakalanmadığı için rahatlamıştı.

"Haberci önce küçük bir tekneyle geldi. Prens Curtis'in gemisinin bir saat içinde limana ulaşacağını söyledi."

Rishe bunu duyunca rahatladı. Harriet'in de memnun olacağından emindi.

Arnold kendine özgü vurdumduymazlığıyla cevap verdi. "Oliver'ı hemen çağırın o zaman."

"Evet, Majesteleri. Ayrıca, Prens Curtis bu akşam gemide yemek yemiş görünüyor, bu yüzden yemeğe ihtiyacı olmayacak."

"güvenlik nasıl?" "Ona gelince,

şey..."

de, Siguel açıklarında bir hayalet gemi dair bir söylenti vardı, değil mi? Bekle, bunu neden şimdi hatırlıyorum?!

Rishe bu düşünceyi zihninden silkeledi ve sessizlik içinde yere bakarken kaybolmasını diledi. Arnold'dan uzaklaştığı için kendini yine kederli hissediyordu ama şövalyenin önünde kendini tutması gerekiyordu. En azından kendine söylediği buydu.

Tam o sırada Arnold'un eli onunkine değdi. O daha ne olduğunu anlamadan parmakları masanın altında iç içe geçmişti. Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı ama Arnold, şövalyeyle kişisel olmayan konuşmasına devam ederken görmezden geliyormuş gibi yaptı. Birbirine dolanan parmakları gözlerden uzak bir sır gibiydi.

Ama orada başka biri daha var!

Ellerine aşırı odaklanınca korkusunu unuttu. Böyle gizli bir dokunuş kalbi için kötüydü. Adamın kurtulmaya çalıştı ama Arnold parmaklarını daha da sıkı. Bu arada sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Onu dinlerken Rishe'nin kulakları ısındı, gizli gizli el ele tutuşmalarına katlandı.

"Yarın için yeni programımız bu. Herkesin duyduğundan emin olun."

"Elbette. İzninizle, Majesteleri." Şövalye eğildi ve salonu terk etti. kapıyı kapattı.

Şövalye, Rishe ve Arnold'un sandalyelerinin bu kadar yakın olmasını ve akşam yemeğinin servis edilmemiş olmasını garip bulmuş muydu? Rishe'nin şimdi her türlü yeni endişesi vardı.

-Özellikle de elinin durumu. "P-

Prens Arnold..."

Arnold, Rishe'nin yüzük parmağını okşarken "Hmm?" diye yumuşak bir yanıt verdi. "Elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Ama, um, erm..."

Arnold'un diğer eli çenesini desteklerken ona verdiği yüzüğe baktı. "Bugünlerde hep bunu takıyorsun."

"Şey, bu benim için önemli!" Rishe kekeledi. Gerçek buydu ama bunun kendisine işaret edilmesi garip hissettirmişti.

Prens Arnold'un ne giydiğimle ilgilenmediğini sanıyordum.

Acaba onun mücevherin yüzeyine baktığını, her ışık geçişinde safire hayranlıkla baktığını da fark etmiş miydi? Bu düşünce kendini kalenin temellerine gömme isteği uyandırdı.

"Demek metal işçiliği Coyolles'li bir zanaatkâr tarafından yapılmış, ha? Bu kadar detaylı bir işçilik için ona iyi bakmışsınız."

"Majesteleri, *lütfen!*"

"Ne?" Arnold parmağını yüzüğün üzerinde gezdirerek aşağı baktı. Kızın parlak kırmızı yüzü hakkında ne düşünüyordu? Bilmek istiyordu ama ona sormaya cesaret edemiyordu.

Rishe cesaretini topladı ve değiştirdi. "Acele etmeli ve yemek yemeliyiz! Prens Curtis çoktan yemeğini yediğine göre, onunla buluşmadan önce acele etmeli ve yemeğini yemelisin!"

Arnold kıkırdadı ve elini Rishe'ninkinden nazikçe çekti. "Sanırım yapmalıyız. En azından titremen durdu."

Tahmin ettin mi?!

Her ne kadar onu azarlamak istese de, çarpan kalbini sakinleştirmek öncelikliydi. Nefes alarak güç ve mutfak personelinin çağırması için zili çaldı.

Rishe yemek boyunca Arnold'un yanında kaldı ve yemekten sonra biraz daha iş yaptı. Arnold'un ofisine kadar ona eşlik etti ve Arnold bazı evrak işlerini hallederken onun yanında oturarak düğün hazırlıklarına devam etti. O günkü görevi davetlilerin son listesini onaylamaktı.

Rishe'nin gelen bir mektupta görmemeyi tercih ettiği bir isim vardı ve yüzü ekşidi. En azından diğer LCV'lerin çoğunu okuduğu için mutluydu. Bu hayatta ilk kez tanışacağı ama başka bir hayatta çok yakın olduğu Zahad'dan bir mektup almıştı. Rishe'nin hayatında şövalye olarak hizmet ettiği ülkenin kralından da bir yanıt gelmişti. Eğer katılırlarsa şövalye arkadaşlarından bazılarını görebilecekti.

Arnold ise konuk listesine sadece sinirli bir şekilde baktı.

Gergin bir gülümsemeyle işini bitiren Rişa, günün en zor görevi için yola koyuldu. "Eğer izin verirsiniz, ben banyo yapmaya gidiyorum!"

Bir süre sonra Arnold, tam da onun beklediği gibi kaşlarını çatarak başını salladı. "Doğru."

"Lütfen sonra gelip beni alın. Hizmetçileri kandırmak için yatak odamda uyuyormuş gibi yapacağım!"

"Ne olsun orada olacağım, o yüzden endişelenme. Sen olacak mısın

banyoda iyi misin?"

"Normalde içeri tek başıma ama eskortluk görevlerimden dolayı yorgun olduğumu söyleyeceğim ve hizmetçilerim bana yardım edecek..."

Arnold'un ifadesi garipleşti. "Anlıyorum," dedi basitçe.

Hizmetçilerine yalan söylemek ona acı veriyordu ama prensle yattığının duyulmasına izin veremezdi - o zaman *herkes* hayaletlerden korktuğunu öğrenirdi! Arnold ise sadece Oliver'a bir şeyler açıklamıştı.

", Leydi Rishe. Size banyoya kadar eşlik etmek için buradayız."

"Evet, geliyorum!" Rishe kendini toparladı ve Arnold'a bir veda bakışı attıktan sonra ofisten ayrıldı. Sonra hizmetçileriyle birlikte şatodaki birkaç banyodan birine yöneldi.

"Daha önce yaptıklarınız için çok teşekkür ederim, Leydi Rishe." "Siz bize, bu tür bir şey olmadığını söylediğinizden beri herkes sakinleşti. hayaletler!"

"Oh, um, muhteşem! O halde bu gece hepiniz erkenden yatağa girmelisiniz." Rishe hizmetçileriyle sohbet ederek koridorda yürüdü. Yol boyunca, büyük bir grup insan gördü.

Bu Leydi Harriet!

Üçüncü kat, misafir odalarının bulunduğu binayla bağlantılıydı. Koridorun iki binayı birleştirdiği yerde Harriet, arkasında duran hizmetçileriyle birlikte pencereden dışarı bakıyordu.

Rishe onun yanına doğru süzüldü ve rıhtımın ay ışığında parladığı pencereden dışarı baktı. "İyi akşamlar. Mehtaplı güzel bir gece, değil mi?"

Harriet neredeyse fırlayacaktı. "Ack!"

"Bu küçük gemi Siguel'e ait, değil mi? Şu tepeye tırmanan araba kardeşinizi taşıyor olmalı! Sağ salim varmasına çok sevindim."

"Urgh... Evet, teşekkür ederim." Harriet başını eğdi ve saçlarının arasından Rishe'ye baktı. Kaküllerinin uzun perdesi hâlâ gözlerini saklıyordu, bu yüzden Rishe'nin onun ifadelerini okuması zordu ama Rishe'nin varlığından hoşnutsuz görünmüyordu. Harriet tekrar pencereden dışarı baktı ve mırıldandı, "Troette'in mehtaplı tepesi..."

Kelimeler yeterince tanıdık geliyordu.

Aha! Aslen olduğunu düşünürsek, neden böyle bir gönderme yaptığını anlayabiliyorum. Rishe kendini karmaşık hissederek alaycı bir şekilde gülümsedi. *Bu stratejiyi kullanmak istemezdim ama Leydi Harriet ile bağ kurmak için kesin bir kestirme yol.*

"Doğru ya, Claudiette Destanı'nın son sahnesi," dedi ve Harriet'in başı döndü. "Prensesin arabasının mehtaplı tepeden geçtiği sahneden bahsediyordunuz, değil mi?"

"Okudunuz mu?! Gerçi batı kıtasında daha geçen ay yayımlandı!"

"Evet. Popülerliğini duyduktan sonra bir kopyasını getirttim."

Bu düpedüz bir yalandı. Siguel'deki kitabı -yazma ülkesindeki sayısız kitap arasında sadece bir tanesini- beşinci hayatında okumuştı.

"Harika bir hikâye, değil mi? Kahramanımız Gene'in muzaffer dönüşünü yaptığı sahneyi gözümde canlandırabiliyorum."

"Kesinlikle! Ne demek istediğinizi *çok* iyi anlıyorum. Her sahne ayrıntılarla o kadar zengindi ve hikâyede o kadar heyecan verici vardı ki! Zorlama olmayacaksa, en çok hangi karakteri sevdiğinizi sorabilir miyim, Leydi Rishe?"

"Bu zor bir soru. Gene'i seviyordum ama sanırım en çok akıl hocasıyla ilgileniyordum..."

"General Craig!" Rishe ve Harriet aynı anda seslendiler.

Hizmetçiler biraz uzaktan onlara bakakaldılar.

Harrietin yanakları kızarıırken, "Ben de onu seviyorum! Soğuk görünen ama kahramana tam da ihtiyacı olan tavsiyeleri veren ve onu uzaktan izleyen bir kılıç ustası!"

"Ne zaman bir sahnede görünse kendinizi güvende hissediyordunuz. Gene ile konuşmalarını okumaya bayılıyordum."

"Evet! Ve eminim devam filmi generalin geçmişini de anlatacaktır! Onun tekrar filmde yer alacağını bildiğim için sabırsızlıkla bekliyorum!"

Rishe kelimelerini dikkatle seçti, yüzüne hoş bir gülümseme yerleşti. *Mm-hmm, bir zamanlar ben de senin kadar saftım. Generalin bir sonraki ciltte ana karakteri korunurken öleceğini kim hayal edebilirdi ki?*

Döngüleri sayesinde Rishe geleceği biliyordu. Bu, henüz bu hayatta yazılmamış kurgu eserleri için spoilerları da bildiği anlamına geliyordu. Yapmak zorundaydı

Harriet'le konuşmasına bunların karışmamasına dikkat etmeliydi.

İleride ne olacağını öğrendikten sonra, asla mutlu cehalete geri dönemezsiniz! Ah, okumayı bu kadar seven biriyle hala devam eden bir çalışma hakkında konuşmaktan kaçınmak istedim...

Yine de Harriet'i tek konu bu gibi görünüyordu. Tıpkı Rishe'in şüphelendiği gibi, Harriet şimdi eskisinden çok daha rahattı.

Prenses kısık bir sesle, "Çok mutluyum. Fabrannia'da bana sadece pratik metinler okumam söylenir, kurgu değil..."

"Evlenmeden önce ne kadar süredir Fabrannia'da kalıyorsunuz, Leydi Harriet?"

"Bir buçuk yıl."

"Tanrım, o kadar uzun mu? Kardeşini görmeyeli bir buçuk yıl mı oldu?"

"Evet! Kardeşimin de Claudiette Destanı'nı okuduğuna eminim, bu yüzden onunla tartışmayı dört gözle bekliyordum." Harriet kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Leydi Rishe... ailemi görmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Harriet'in sesi bir daha yüksek değildi. Hâlâ uzakta olan hizmetçileri bunu duymamıştı bile. Prenses devam ederken muhtemelen bunu kastetmişti, "Bununla garip bir şey kastetmiyorum! Ama eğer sizin düğününüz olmasaydı, Leydi Rishe, kendi düğününe kadar kardeşimi görebileceğimi sanmıyorum. Gelecek yıla kadar değil, ki bu çok uzak görünüyor..."

"Fabrannia'da kaldığınız süre boyunca bir kez bile eve gitmediniz mi Leydi Harriet?
Fabrannia ve Siguel o kadar da uzakta , değil mi?"

"Şu anda sadece nişanlı olabilirim ama evleneceğim kişi Fabrannia'nın kraliyet ailesi. Eve düğün ya da cenaze dışında bir şey için dönmek utanç verici olur." Rishe şaşkınlıkla gözlerini kırptırınca Harriet aceleyle ekledi: "Ben sadece yük olmak istemiyorum! Zaten bir buçuk yıldır öğreniyorum ve hâlâ bir işe yaramıyorum."

"Bu doğru değil, Leydi Harriet."

"Hayır, öyle! İşe yaramaz bir prenses için geriye kalan tek şey politik bir evlilik!" Harriet zarif ellerini perçemlerinin üzerinde birleştirdi. "Ben halkımın vergileriyle doğdum ve büyüdüm. Eğer ülkeme bir faydam dokunmayacaksa, bırakın doğmuş olmayı, *hayatta olmamın* bile bir anlamı yok!"

Rishe daha yakından bakınca Harriet'in titrediğini fark etti. "Leydi Harriet,

sen..."

"Daha iyi olmalıyım... Daha iyi olmalıyım!" Bu sözler kadar sessizdi ki, sadece kendisinin duymasını istemiş olmalıydı.

Görevini ancak siyasi bir evlilikte piyon olarak yerine getirebileceğini düşünüyor. Bu fikir Rishe'yi etkiledi. Eskiden ben de kendim için aynı şeyleri hissedirdim.

Eğer durum buysa, Rishe'nin buna karşı söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. İnsan kendi içinde kendi olanaklarını bulamazsa, özlemleri sonsuza dek ulaşılmaz olurdu. Şu anda Harriet için başka herhangi bir seçenek, başkası tarafından yazılmış hikâyeler gibi gerçekçi değildi. Rishe bunun yerine teselli edici sözler söyledi.

"Araba kale kapılarını geçti, Leydi Harriet."

Harriet sözünü sakınmadan pencereden dışarı baktı. Araba durdu ve bir adam dışarı çıktı. Altın sarısı saçları Harriet'inkilere benziyordu ama kısa kesilmişti; uzun boylu ve ince yapılıydı. Kıyafetleri sade ama kaliteliydi; bir pelerinle tamamlanmış resmi bir kıyafet. Adam başını kaldırdı ve Harriet'i görünce rahatlayarak gülümsedi.

"Curtis," diye nefes aldı Harriet.

Rişe'nin gözleri arabanın yanındaki adamın gözlerine kilitlendi. Ayın parlak ışığı sayesinde adamın yüzünü uzaktan bile oldukça net görebiliyordu.

Ahh. Burada neler döndüğünü anlıyorum.

Gözleri yakut kırmızısıydı.

Bu Prens Curtis değil.

Bölüm 2

Beşinci hayatında RISHE'NİN AV BİRLİĞİNİN LİDERİ'nin yüzünde her zaman belirsiz bir gülümseme vardı. Yirmi yaşlarında -gerçek yaşının bu olup olmadığını kimse bilmesede de- yakışıklı ve uzun boyluydu ama göze çarpacak kadar uzun değildi. Dalgalı saçları sıradan bir kestane kahverengisiydi, gerçek turuncu-sarı saçlarına zarar veren özel olarak hazırlanmış bir boya ile bu hale getirilmişti (her ne kadar bunu "doğal kabarıklık" olarak geçiştirse de). Badem şeklindeki gözleriyle sık sık insanlara bakar, ancak ne zaman kırılacağını bilir, arkadaş canlısı ve aşırı tanıdık arasındaki çizgiyi her zaman korurdu. Tüm bu özellikleri onu kadınlar arasında popüler yapıyordu ama çok fazla sırrı vardı ve hiçbir ilişkisinde samimiyet yoktu.

"Ben mi? Ben sevmiyorum. Yine de her zamanki gibi çok tatlısın, Rishe."

Sık sık tamamen samimiysiz bir gülümsemeyle böyle küstahça yorumlar yapardı. Ama bu küstahlık sadece Rishe'ye vurmak için değildi; adamlarına da aynı tonda, aynı bilinmez, rahat neşeyle saçma sapan emirler veriyordu.

"Avetrafında döndüğümüzü fark etti mi? Neyse, önemli değil. Bu noktada kolay bir av. Kaçmadan işini bitirirsek kazanırsınız."

Anlamsız tavırlarının aksine, işine inanılmaz derecede tutkuyla bağlıydı. Birçok isim kullanırdı ama hiçbir zaman gerçek kullanmazdı. Rishe ve arasında kendisine "Raul" derdi.

Küçük kulübelerine döndüklerinde Raul'un yatakta doğrulduğunu gören Rişe, "Raul! Bu haldeyken avlanmayı , değil mi?"

Arkadaşlarının hepsi ne yapacağını şaşırmıştı.

Raul omuz silkti, ses tonu sinirliydi. "Neydi o, Rishe? Biz aile sayılırız, yüzden içeri girdiğinde 'Ben geldim!' demeni bekliyorum, tamam mı?"

"Konuyu değiştirme! Kaburgan çatlamış! Hareket edecek durumda değilsin!"

"Sorun yok, sorun yok. Bana verdiğin ağrı kesici işe yarıyor. Şu anda her şeyi yapabilecekmişim gibi hissediyorum." Raul her zamanki av ceketini omuzlarına atarak gülümsedi. "Bu bizim şans tanrıçamız! Yayını her zaman daha iyi kullanıyor, evinde

Sanki burada doğmuşsun ve ilaç da yapabiliyorsun! Seni beş yıl önce doğru bir karardı."

"Raul. Ağrı kesiciler dinlendirici bir uyku çekmek içindir, kendini zorlamaman gereken zamanlarda zorlamak için değil."

"Bana biraz moral konuşması yaparsan daha iyi olacağım."

"Eğer o yatağa girmezsen, onun yerine biraz ters konuşmaya maruz kalacaksın." Nedense, Rishe'nin ona ters ters bakması Raul'un içini gıdıklıyordu. "Dinle beni, Raul-"

"Ama bu çok iyi bir oyun! Böyle kolay avlar varken burada öylece bekleyemem." Gülümsemesi her zamanki gibi küstahtı ama gözlerinde ilk kez samimiyet vardı. "Öyle görünmediğimi biliyorum ama Siguel kraliyet ailesine çok sadık biriyim."

Gözleri kıpkırmızı yanıyordu.

Rishe sevgi dolu elini bir kitap yığınının sırtında gezdirdi ve "Prens Curtis'in bu kadar çok kitap getireceğini düşünmemiştim!" diye haykırdı.

Arnold'la birlikte dördüncü kattaki yeni hazırlanmış güney odasında bir kanepeye oturmuşlardı. İkisi de çoktan yıkanmış ve yatak kıyafetlerini giymişlerdi. Çoğu zaman boynunu kapatarak dolaşan Arnold bile köprücük kemiklerini açıkta bırakan hafif, düğmesiz bir gömlek giymişti. Yatmadan önce bir fincan çay içiyor ve Curtis'in kendilerine verdiği hediyeleri inceliyorlardı.

"Bakın, Majesteleri! Kapaktaki küçük ayrıntılar bile o kadar özenle basılmış ki!" Rishe ışıltı ışıltı gülümseyerek haykırdı.

"Evet." Arnold'un cevabı kayıtsızdı. İlk bakışta hediyelerle ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama elinde bir de kitap vardı. Eğer gerçekten ilgisini çekmeseydi, bir tane bile almazdı.

Onu yavaş yavaş çözüyorum, diye düşündü Rishe kendinden emin bir şekilde.

Elindeki kitabın sayfalarını çeviren Arnold, "Gemiyle taşınmış olmalarına rağmen bozulmamış durumdadır," dedi.

"Kağıt, kolay saklanabilmesi için özel olarak üretilmiştir. Çok ilgi çekici - Siguel'in kitap yapım teknolojisinin ne kadar gelişmiş olduğunu sadece bir tanesini tutarak bile anlayabilirsiniz!"

Rishe'nin dikkati ciltlerden ayrılıp daha önce tanıştıkları genç adama kaydı. *Bizi ziyaret eden Prens Curtis sahte olsa da.*

Yaklaşık bir saat önce bir resepsiyon odasında yaptıkları hızlı toplantıyı düşündü. Gece geç saatte geldiği için basit bir selamlaşma ve hediye takdimiyle yetinmişlerdi. Ancak etkileşimleri ne kadar kısa olursa olsun, Rishe'nin şüphelerini doğrulamak için bolca zaman vardı.

"Ben Siguel'in en büyük prensiyim, Curtis Samuel O'Fallon."

Biraz uysal davranmıştı ama adamın selamlaması hatasızdı ve çekingen gülümsemesi tam yerindeydi. Prens'in en küçük hareketleri bile, en kısa kırığına kadar Rishe'nin tanıdığı Curtis'e benzeyecek şekilde yeniden yaratılmıştı.

Tıpkı Prens Curtis'e benziyor ve sesi mükemmel bir uyum içinde. Prens Arnold onunla ilk kez karşılaşılıyor, bu yüzden Galkhein'in aldatmacayı anlamasına imkan yok... en azından olmamalı.

Ancak Rishe bunu anlayabiliyordu. Portresinde yoktu ama gerçek Curtis'in gözleri açık zeytin yeşiliydi.

O adam Raul. Bundan eminim.

Resepsiyonda Rishe'i gördüğünde Raul onu tanıdığını belli etmedi. Yine , Arnold'un nişanlısı ile Harriet'o sokakta yumruklaştığı "koruması" arasındaki bağlantıyı kurduğundan emindi.

Raul neden Prens Curtis gibi davranıyor? Leydi Harriet bunu biliyor mu? Gerçek prene bir şey mi oldu?

", bugün şehirde nereye gittiniz?" diye sordu Arnold'a. Hâlâ anlamaya çalıştığı şeylerden biri de Arnold'un buraya gelme sebebiydi.

Sayfayı çeviren Arnold, "Birkaç döviz borsasını ziyaret ettim," diye cevap verdi. Kıyı ülkelerinde genellikle liman kentlerinde döviz borsaları bulunurdu. Orada, gezginler ve tüccarlar anavatanlarından getirdikleri parayı yerel para birimiyle takas edebiliyorlardı.

"Batı kıtasından gelen ticaret gemilerinin çoğu bu para değişimi yapıyor. Borsalara sorarsanız, hangi batılı ülkelerin en çok para ticareti yaptığını öğrenebilirsiniz."

"Ve böylece, hangi diplomatik ilişkilerin sürdürüleceği," Rishe kaydetti.

"Fabrannia bu noktada Siguel'e karşı hâlâ kazanıyor."

Arnold bu konuda biraz kötü niyetli davransa da, Rishe onun söyleyecekleriyle ilgileniyordu. Belli ki bir tüccarın zihniyle bir politikacınıninki arasında pek bir fark yoktu.

"Bu tür raporları tahrif etmek kolaydır. Sık sık doğrudan rapor almak için şahsen gitmeye değer."

Bu Rishe için yeterince açıktı, bu yüzden bir an için düşüncelere daldı. *Burada olmasının tek sebebinin bu olmasına imkân yok. Prens Arnold'un amaçlarını tam olarak öğrenene kadar Siguel hakkında hiçbir şeyi bu kadar rahat paylaşmam. Raul'un Galkhein'a zarar vermek istemediğinden eminim ama yine de.*

Bu Siguel'in güçlü Galkhein ile dostane ilişkiler kurması için mükemmel bir fırsattı. Siguel'in kraliyet ailesine sadık olduğu için Raul'un bu tür ilişkilerin kurulmasını engelleyeceğini düşünmek zordu.

Eğer durum buysa, bunun Leydi Harriet ile bir ilgisi var mı? Ya da belki Prens Curtis'e gerçekten bir şey olmuştur?

Zihni dönerken Arnold başını kitabından kaldırdı ve ona baktı. Rishe'nin düşünceleri onun bakışlarını fark ettiğinde durdu. Mavi gözleri onun ruhunu okuyor gibiydi.

"Bir sorun mu var, Majesteleri?"

Prens elini sayfadan kaldırdı ve Rişe'nin saçlarını okşadı. "Uyumak üzere olmana rağmen saçlarını bağlamışsın."

Gerçekten de Rishe mercan rengi saçlarını gevşek bir örgüyle bağlamıştı. Sırtından aşağı inmek yerine omzunun üzerinden geçiyordu. Rishe sık sık saçlarını beşinci halkasında örerd. Yay kullanırken ve bir av gezisinde kukuleta takarken, bunun en uygun saç modeli olduğunu düşünüyordu.

"Sadece geçmişi düşünüyordum."

"Ah?" Elini bir kedinin kuyruğuyla oynar gibi saç örgüsünde gezdirdi. Parmakları örgünün ucundaki şifon kurdeleye ulaştığında onu nazikçe çekiştirdi.

"Hey!" Rishe örgünün çözülmesini engellemek için çabaladı ama Arnold önce onun elini tuttu ve saçları dalgalar halinde açıldı. Daha yeni yatacağı için sorun değildi ama Arnold'un utanmadan saçlarıyla oynaması yine de garip gelmişti.

Rishe ona dudak büktü. "Şaka yapan küçük bir çocuk gibisin."

Arnold ona gülümsedi. "Haklı olabilirsin," dedi kıkırdayarak. Sonra parmakları kızın saçlarını taramaya başladı.

Onun şefkati karşısında kendini gerçekten şaşkına dönmüş buldu. Parmakları kızın saçlarını okşadıkça kız daha da . "Majesteleri, ben..."

"Evet?"

"Ben yatmaya gidiyorum!" Rische ayağa fırladı ve Arnold'un elini kavradı. "Siz de yatmalısınız, Majesteleri! Yarın yapacak çok işimiz var ve buraya kadar geldiğiniz için yorgun olmalısınız!"

Arnold'un bir cevap hazırlayacağını düşündü ama Arnold kitabını kapatıp koltuktan kalktı. Rische rahatlamış bir halde yatağına doğru ilerledi.

İki yatak arasında yaklaşık elli santimetre mesafe vardı ve aralarına bir yan sehpa sıkıştırılmıştı. Arnold doğal olarak pencere kenarındaki yatağı yönelmişti çünkü Rische dalgaların çarpışının geceleri onu korkutacağını söylemişti. Onun bu düşüncesini takdir etmişti.

"Lambayı söndürüyorum," dedi ona.

"Pekâlâ. İyi geceler."

Arnold sanki bu ifadeye alışık değilmiş gibi durakladı. Bir an sonra, yumuşak bir sesle onun sözlerine karşılık verdi. "İyi geceler."

O gece ay çok parlaktı. Lamba söndükten ve perdeler kapandıktan sonra bile, Rische karanlıkta Arnold'un soluk hatlarını görebiliyordu.

Kaşlarını hafifçe çatarak yan döndü ve mırıldandı: "Sizi bana katılmaya zorladığım için özür dilerim, Majesteleri."

Arnold onunla yüzleşti. "değil. Bu kadar korkarken seni tek uyumaya zorlamaktan iyidir."

Rişe'nin kalbi göğsünde küçük bir takla attı.

"daha fazla hizmetçi göndereyim mi?" diye sordu ve bu soru onu hazırlıksız yakaladı. Arnold devam ederken gözlerini kırıştırdı: "Oliver potansiyel hizmetçilerinizi seçerken bana bazı tavsiyelerde bulundu. Genç halktan kadınlar yerine soylu evlerden yaşlı kadınları işe almamın senin için daha iyi olacağını söyledi."

Elsie ve diğer hizmetçileri işe almaya karar veren Rische'ydi ama asıl aday listesini hazırlayan Arnold'du.

"Neden böyle bir liste hazırladınız Prens Arnold?"

Prens tekrar tavana döndü ve gözlerini kapattı -belki de düşünceliydi. "O sarayda yalnız olmanı istemedim."

Rishe'nin kirpikleri tekrar kırışıırken o devam etti: "Normalde veliaht prensesin uygun statüde hizmetçileri olması gerekir. Ama yanlış soylu hanımları seçersem, ülkenizin büyüklüğü nedeniyle sizi küçümseyebileceklerini düşündüm."

Galkhein ile kıyaslandığında, Rishe'nin ülkesi çok küçüktü. Üstelik Galkhein'a bir *rehine* olarak gelmişti. Katıldığı ilk partide, gerçekten de onu küçümseyen birkaç soylu hanımefendi vardı.

"Sosyal statüsü olmayan sıradan insanları istihdam etmenin daha güvenli olacağını düşündüm. Neyse ki, halihazırda bazı soyluların kızlarını işe almıştık. Çalışkanlıklarıyla ün yapmış halktan kişileri işe almak zor olmadı."

Diana'dan bahsediyor olmalı. Arnold'un Elsie ve diğerlerini işe almasını sağlayan onun sıkı çalışmasıydı.

"Ayrıca etrafındakilerin statüsünü önemseyecek bir tip olduğunu da düşünmedim. Bu yüzden etrafını senin yaşlarında deneyimsiz kızlarla, kendini çekingen hissetmeyeceğin kadınlarla çevirmeyi düşündüm." Arnold'un gözleri açıldı ve tekrar Rişe'ye baktı. "Görünüşe göre kızları koruma ihtiyacı hissediyorsun."

"Urk!" Hiç şüphesiz hizmetçilerinin karşı sergilediği cesur tavırdan bahsediyordu. "Yani benim için daha fazla hizmetçi tutman gerektiğini mi düşündün?"

"Bu doğru. Size en azından birkaç yaşlı hizmetçi vermeliydim." Sesi neredeyse özür diler gibiydi.

Kollarını yatağındaki ikinci yastığa dolayan Rishe ona, "Sanırım birkaç yaşlı hizmetçim olsa bile yine de bu odada uyuyacaktınız, Majesteleri" dedi.

"Nedenmiş o?"

Rishe ağzını kollarındaki yastığa bastırdı ve mırıldandı, "Çünkü son zamanlarda sizden başka kimseye bu yönümü gösteremiyorum, Prens Arnold..."

Karanlıkta bile Arnold şaşırmış görünüyordu. Rishe ne söylediğini fark ettiğinde yatakta dimdik oturdu.

"Senden başka kimseye güvenemeyeceğimi söylemiyorum! Tüm hizmetçilerimi, şövalyeleri ve Oliver'ı çok cesaretlendirici buluyorum! Ve Prens Theodore da bana her zaman yardım ediyor! Sadece..." O konuşurken, tekrar

yatağa. "Nedense bu tür iyilikleri sadece senden istiyorum."

Ne yaparsa yapsın, Rishe bunu açıklayamıyordu. Eminim ki diğer tüm insanlar, eğer isteseydi ona yardım ederlerdi, ama en gizemli olanı, kendini onlara güvenmeye ikna edememesiydi.

"Bence... Bence bunun nedeni kılıç kullanmada dünyadaki daha iyi olman."

Arnold alaycı bir kahkaha attı. "Sanırım yeni hizmetçiler tutmadan önce şövalyelerinize daha fazla eğitim vermeliyim."

"Madem böyle söylüyorsun, bunun da konuyla bir ilgisi olduğunu söyleyemem." Rishe nefes nefese kalarak durdu. "Bekle, gerçekten şövalyelerine beni korumalarını mı emrettin?"

Altı kişilik rotasyonda Rishe'nin yanında her zaman iki muhafız bulunurdu. Bir zamanlar Arnold'un İmparatorluk Muhafızları'na aittiler, bu yüzden Rishe gelmeden önce farklı görevleri olmalıydı. Arnold da yakın zamanda şövalyelerinden bazılarını Coyolles'e göndermişti. Elli kadar İmparatorluk Muhafızı olması gerekiyordu, bu kadar büyük bir ulusun veliaht prensi için oldukça az bir sayı. Rishe, son zamanlarda sayıları gittikçe azalırken bu kadar çok kişinin kendisine atanmasını garip bulmuştu.

Arnold'un yüz ifadesi neşeliydi. "Ne yani, sana göz kulak olmak için mi orada olduklarını düşünüyorsun?"

"bir şey olması için onların gözünden çok sık kaçıyorum."

Normalde, bütün gün sarayda kalan birine özel muhafızlar atamak mantıklı olmazdı, bu yüzden Rishe her zaman "muhafızlarının" gerçekten Arnold'a hareketlerini bildirmek için orada olduğunu düşündü. Ancak şimdi durumun böyle olmadığını anladı. Arnold ona sarayda yalnız kalmasını istemediğini söylemişti, Theodore kardeşinin çok sayıda düşmanı olduğunu söylemişti...

"Prens Arnold, benim hatırım için bu kadar uzağa gitmenize gerek yok."

"Kendini koruyabileceğini biliyorum," dedi Arnold. "Seni gören herkese seni kendi İmparatorluk Muhafızlarımla koruduğumu *göstermek* için oradalar."

Sesi sessiz ama netti. Söylemediği şey ise sarayı düşman bölgesi olarak gördüğüydü.

"Düşündüm de, şövalyelere güvenliği artırmalarını emretmiştin, değil mi?"

Sen?" Arnold konuyu değiştirdi ve Rishe yutkundu. "Neydi o? 'Koridorlara anlı teller asın' mı? Eğer davetsiz misafirler olursa, iplere takılıp zilleri alacaklar. Gördüğüm kadarıyla ne kadar korkmuş olsan da hâlâ mantıklı adımlar atıyorsun."

Arnold'un dediği gibiydi. Rishe korkusuna sessizce katlanmıyordu; şövalyelerden yardım isterken korkusuna katlanıyordu. Hayalet durumu hakkında mantıklı düşünürse, hizmetçiler büyük olasılıkla yaşayan bir insan görmüşlerdi.

"Bak, sadece... bana onlardan ne çıkacağını söyleme!" "Bilmek istemiyor musun?"

"Eğer tuzaklar kurarsak ve anlar almazsa, o zaman hayalet olma ihtimali yüksek demektir, değil mi?"

Arnold gözlerini kıstı. "Birini bununla yakalasaydık bilmek isteyeceğinizi düşünürdüm."

"Bu durumda, böyle bir rapor alana kadar, bunun gerçekten bir hayalet olduğundan endişe edeceğim."

Ne olursa olsun, sonuçların kendisine bildirilmeyeceğini tercih etti.

Ayrıca, gördükleri şey bir hayalet ya da normal bir insan değilse, anlar zaten almayacaktır!

Prens kuşkuyla baktı ama sonunda içini çekerek, "Öyle olsun. Acil bir durum olursa, ben kendim müdahale ederim."

Prens Arnold hayaletlere bile inanmıyor ama benim korkumu da yok saymıyor... Beni hâlâ ciddiye alıyor.

Bu Rishe'yi şeyden çok rahatlattı.

"Teşekkür , Majesteleri. Umarım ben de faydalı ."

İşte o zaman Harriet'in sözleri zihninde yankılandı: *"Eğer ülkeme bir faydam dokunmayacaksa, bırakın doğmuş olmayı, yaşıyor olmamın bile bir anlamı yok!"*

Arnold'un yanıtı yumuşak ve tatlıydı. "Buna hiç gerek yok. Bulutlar ayı gizlemeden ve hava daha da kararmadan önce acele et ve uyu."

"Evet."

"Dalgaların arpması korkutucu mu?"

"Sen buradayken olmaz..." diye cevap verirken hafif bir uyuşukluk çöktü üzerine.

Şu anda yanımda olan Prens Arnold, gelecekteki İmparator Arnold Hein'a hiç benzemiyor... Bu döngünün Prenses Harriet'ı da aynı...

Sonunda uykuya daldığında Rische'nin düşünceleri sakinleşti.

Ertesi gün Rische ve Arnold hazırlandılar ve "Curtis" ile bir kez daha buluşmaya gittiler. Kahvaltıdan sonra Arnold, Rische'ye misafir salonuna kadar eşlik etti ve Rische burada tekrar Curtis'le yüz yüze geldi.

"Dün gece geç saatte gelmeme rağmen gösterdiğiniz sıcak karşılama için teşekkür ederim."

"Buraya sağ salim gelebildiğiniz için çok mutluyuz. Burası küçük bir kale ama rahat etmeniz için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Düşünceniz için minnettarım. Tüm kalbimle, gerçekten, teşekkür ederim Prens Arnold."

Curtis, Arnold'la sohbet etmek için mükemmel bir gösteri yaptı. Kısa sarı saçları en az ürünle düzeltilmişti ve kendini edepi ve güler yüzlü şekilde idare ediyordu. Gülümsemesinde bile gerçek Prens Curtis'in sıkıntılı havası vardı. Yine de gözlerinin rengini gizleyemiyordu.

Leydi Harriet de fark etmiş olmalıydı. Rische diğer kadına baktı ama o her zamanki gibi başını öne eğmişti.

"Bu arada, göre Müstakbel Ekselanslarına oldukça fazla yük olmuşuz." Curtis kılığındaki Raul, Rische'ye alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Siguel'den kadın şövalyeler getirdim, böylece artık kız kardeşimin muhafızı olarak hizmet etmenize gerek kalmadı. Dün kız kardeşimi koruduğunuz için çok teşekkür ederim, Leydi Rische."

"Bunu hiç düşünmeyin. Leydi Harriet ile vakit geçirme fırsatını çok takdir ettim."

"Yine de sizi tehlikeli bir duruma soktuğumuzu söylemeliyiz. Umarım dün siz de tehlikede değildiniz."

bakarsanız, tehlikedeydi. Ve onu tehlikeye atan kişi

Bu tehlikenin içinde şu anda karşısında oturan Raul vardı. Rishe en parlak gülümsemesini takındı ve ona, "Hiçbir tehlike yoktu, Prens Curtis," dedi.

İlgiyle karışık bir bakışla karşılık verdi. Hâlâ aynı nazik gülümsemeyi takınıyordu ama Rishe onun bakışlarındaki merakı hissedebiliyordu. Bu bakış bile onu gerçek Curtis'e o kadar çok benzetiyordu ki, Rishe'yi dehşete düşürdü.

"Sizin gibi bir düğ kızının kılıç eğitimi aldığını duyunca şaşırdım."

"Oh, ben sadece bir acemiyim, gerçekten. Önümde daha çok eğitim var."

"Eminim sadece alçakgönüllü davranıyorsunuzdur. Önünde diz çökmeme izin verir misin?"

ve size minnettarlığımı uygun bir şekilde gösterebilir miyim?"

Rishe, Raul'un amacını tahmin etti. Kastettiği "gösteri" Rishe'nin elinin öpmektir. Coyolles'de adet olduğu üzere, bu hayatta tanıştıklarında Kyle da ona aynısını yapmıştı ama Siguel'de böyle bir adet yoktu.

Kılıç kullanma yeterliliğimi belirlemek için elime dokunmak istiyor.

Belki de onun veliaht prensesin dublörü olduğundan şüpheleniyordu. Raul'e çok fazla şey açıklamak istemiyordu ama bir "prens"ten gelen böyle bir jesti de geri çeviremezdi. Başka çaresi kalmayan Rişe başını sallamaya başlamıştı ki...

Eep!

Bir el beline dolandı ve Rishe neredeyse yüksek sesle ciyakladı. Bir elini ağzına kapattı ve Arnold'un yanında durduğunu görmek için kaldırdı. "Tanrım, Prens Arnold..."

Arnold, Rishe'yi kendine doğru çekerken gözleri buz gibi soğuktu. Raul'e soğuk soğuk baktı ve "Siz onur . Bu sadece resmi bir selamlama olabilir ama diz çökmenize gerek yok."

"Vay, vay." Raul gözlerini kıstı, gülümsemesi genişledi. "Görüyorum ki oldukça sadık bir kocasınız, Prens Arnold."

Bu da nereden çıktı şimdi?!

Yorum alaycı olmalıydı ama Arnold irkilmedi. Sadece Raul'e baktı, hareketleri sebepsizdi ama açıkça kasıtlıydı.

"Bir kocanın karısıyla ilgilenmesi çok doğaldır."

"Bunun siyasi bir birliktelik olduğunu duymuştum ama nişanlığınıza çok değer verdiğinizi görüyorum. Bu harika bir şey."

"Affedersiniz?" Rishe'in kafası arasında gidip geliyor, konuşmalarını anlamaya çalışıyordu. Sonra Arnold ilgisini kaybetmiş gibi göz temasını kesti.

"Uzun yolculuktan dolayı yorgun olduğunuza eminim, Prens Curtis. Yarın size şehirde rehberlik etmeyi planlıyorum, bu yüzden lütfen bugünlük dinlenin."

Görünüşe göre Prens Arnold ve Raul'un yolları şimdilik ayrılıyor.

İkisinin de niyetleri hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu ama Rishe şu Galkhein'in tarafındaydı. Arnold'a Curtis'in sahte olduğunu söylemeyecek olsa bile, yine de onun yanında temkinli olmayı planlıyordu.

Başını kaldırdığında Arnold'un mavi gözleriyle karşılaştı. Onun yakışıklı yüzüne yaklaşıncı nefesi kesildi.

Arnold , yüzü nötrdü ve fısıldadı, "Üzgünüm ama lütfen prensesi eğlendirin."

Boğuk sesi ve nefesi kulağını gıcıklayarak onu sıçrattı. Rishe heyecanını gizlemeye çalışarak başını salladı.

"Prens Curtis geride kaldığı için kale içindeki güvenliği sıkılaştıracam. Herhangi bir sorun olursa bana haber vermenizi istiyorum."

Bu muhtemelen ona Raul'u da izleyeceğini söylemenin bir yoluydu. Kızın ona söylemek istediği şeyi, onun söylemesine gerek kalmadan anlamıştı. Rishe bu arada kendisine verilen göreve odaklanmaya karar verdi.

"Leydi Harriet." Raul'un arkasında saklanan kadına hitap ederken gülümsedi. "Görünüşe göre artık size eşlik edemeyeceğim ama yine de bugün konuşabileceğimizi umuyordum. Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Ha?! Ama-" Harriet geri çekildi, sesi çatallaşıyordu. "Benim gibi biriyle bunu yapmam mümkün değil, yani *siz* ! Kimsenin yoluna çıkmayacağım bir yerde kıpırdamadan oturacağım, o yüzden lütfen bana acıma ihtiyacı hissetmeyin! I-"

"Kitaplar hakkında konuşabileceğimizi umuyordum, Leydi Harriet..."

"Gerçekten mi?!" Harriet'in başı hızla yukarı kalktı, sonra aynı hızla aşağı indi. "Eğer zahmet olmayacaksa, o zaman, ben..."

"Harika! yoksa, izin verin."

Rishe işleri ilerlettikçe, Harriet daha da içine kapanır gibi oldu.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Prenses Harriet. Ben Kaine Tully, Aria Ticaret Şirketi'nin başkanıyım."

"Ee, doğru..."

Tully parlak bir gülümsemeyle kendini tanıttı. Sakallarını uzatmayı severdi ama bugün sinekkaydı tıraş olmuştu. Ayrıca koyu tenini tamamlayan ve birinci sınıf bir tüccar imajına uyan siyah cüppeler giymişti. Rishe eski işverenini görünce şaşırdı.

Odada zengin bir birinci sınıf ürün yelpazesi vardı ama bunların hepsi lüks ürünler değildi. Bunların arasında olgun mücevher parçaları ve sevimli dantel aksesuarlar, çekici yarı şeffaf şallar ve insanın moralini yükselten parlak renkli ayakkabılar vardı.

Bu kadar çeşitlilik etkileyiciydi. Rishe, Arnold'a bu yolculukta eşlik etmesine karar verildikten kısa süre sonra Tully'nin varlığını talep etmişti. Tully'nin duruma uygun malları hazırlamak ve taşımak için sadece küçük bir zamanı olacaktı.

", lütfen göz atmaktan çekinmeyin! Bugün mağazamızda neler olduğunu tanıtmamıza izin verin."

"Eep!"

Şirketin satış elemanlarından biri Harriet'in çılgınlıklarına aldırış etmeden sergilenen ürünler hakkında bilgi verdi. Harriet'in baş hizmetçisi arkasından onaylarcasına başını salladı.

Göz onları izleyen Tully, Rishe'in önünde eğilerek büyük bir gösteri yaptı. "Şimdi, Leydi Rishe. Her zamanki işimize başlayalım."

"Bay Tully, neden kendimi hep sizden daha az resmi olmanızı isterken buluyorum?"

Ben mi?"

Tully iyi huylu bir şekilde güldü ve birkaç belge çıkardı. "Bah, yapma. Son zamanlarda keyfim yerinde. İlginç iş anlaşmalarım var ve kız kardeşimin sağlığı çok daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Aria iyi o zaman?"

"Evet ve hepsi senin sayende. Yani, leydim, benim için

Teşekkür ederim, ama lütfen benden talep ettiğiniz bilgileri kabul edin."

Belgeleri teatral bir hürmetle uzattı ve Rishe onları kabul ederken sırttı. İçindekileri görünce şaşkınlıktan eli ağzına gitti. "Vay canına. Tüm bunları bu kadar kesin bir şekilde elde ettiğine inanamıyorum!"

"Bu seni memnun ediyor mu?"

"Sağdaki sütun bunların ne kadar süre önce satın alındığını gösteriyor, değil mi? En eskisi altı ay öncesine ait, en yenisi de geçen aya mı ait?"

"Bu doğru. Rakamlardaki farklılıkları görebilirsiniz. Batıdan gelen istihbaratın nasıl daha yavaş geldiğini görüyor musunuz?"

"Evet. Bu üçüncü sayfa bilgi kaynaklarınızı içeriyor mu?"

"Resmi veriler için evet. Sizinle paylaşabileceğim bazı gayri resmi veriler de var."

Konuşma, ayrıntılara gerek kalmadan akıp gitti. Rishe üçüncü sayfayı kontrol etmeyi bitirdiğinde Tully kıkırdadı.

"Ne oldu, Bay Tully?"

"Yok bir şey, sadece... çabuk kavriyorsun. Sanki benim için çalışan biriyle konuşuyormuşum gibi ."

Çünkü ben de tam olarak bunu yapardım!

Rishe'nin hızlı analitik gözü ilk hayatında bizzat Tully tarafından geliştirilmişti. Tully'nin bir araya getirdiği bilgiler, sızıntıları önlemeye yardımcı olmak için her zaman kısmen kodlanmıştı, ancak kişi kodu biliyorsa ayırtmak kolaydı.

"Bu bilgi gerçekten çok faydalı olacak. Yemin ederim kötüye kullanmayacağım." "Kullanmayacağına emin ol. Yine de sana güveniyorum."

Rishe başını salladı ve Tully memnuniyetle ona sırttı. Sonra odanın diğer tarafına baktı. "Sanırım şimdi *bu* konuda bir şeyler yapmalıyız."

Tully çenesiyle, eşyalarla uğraşmakla meşgul olan Harriet'i ve şeytani bir şekilde onu izleyen baş hizmetçiyi işaret etti.

"Bu şekilde olmaz, Majesteleri! Majestelerinin Galkhein'da paranızı istediğiniz gibi harcamanızı buyurduğunu hatırlatmama gerek var mı? Tutumlu olmak onu sadece utandırır! Size Galkhein parası verildi, bu yüzden buradayken onu harcamalısınız!"

"Özür dilerim!" Harriet, baş hizmetçinin bakışlarını üzerinde taşıırken kendini küçülttü.

öfkeli bir tirat.

"Dostum, ne büyük kayıp," diye homurdandı Tully. "Şu hizmetçi çenesini kapalı tutsaydı asaletin olurdu."

"Dikkat , Bay Tully."

"Hey, bana öyle bakma! O prenses de saçlarıyla yüzünü kapatıyor. Elbisesi kaliteli olabilir ama aynı zamanda eski ve mevsimi geçmiş." Tully gözlerini kısarak pürüzsüz çenesini sıvazladı. "Hey, o kumaş artık onu üreten ülkeden ihraç edilmiyor mu?"

"de fark ettin, değil mi?"

"Sen de . Eski şeyler ille de kötü değildir ama..."

Rishe Harriet'e baktı. "Kendini korumak için yüzünü sakladığını mı düşünüyorsun?"

Tully boynunu kırdı. "Bana daha çok kafes gibi görünüyor."

Yani onu korumak yerine içeriden tuzağa düşürmek için mi?

"Özür dilerim, Bay Tully, ama baş hizmetçiyi halledebilir misiniz?"

"! Leydim, bu eşyalardan herhangi biri *ilginizi* çekebilir mi?"

"Ha?! Oh, hayır, ben değilim." Baş hizmetçi Tully'yi sert bir şekilde reddetti, ama Tully bundan rahatsız olmadı.

"Görünüşe göre bugün yanımda getirdiğim eşyalar Ekselanslarının hoşuna gitmemiş. Yarın tekrar geleceğim, bu yüzden belki bana neyi tercih edeceği konusunda bir fikir verebilirsiniz diye düşündüm."

"Şey, sanırım yapabilirim..."

Tully, Rishe'e bilmiş bir bakış attı ve o da sessizce teşekkürlerini sundu. Sonra Harriet'e yaklaştı.

"Gözünüze çarpan bir şey olmadı mı, Leydi Harriet?"

Harriet başını kaldırmadan önce bir an tereddüt etti. "Hayır! Her şeyi beğenmediğimden değil, sadece..."

Harriet'in sesindeki titremeyi duyunca Rishe'nin gözleri büyüdü. *Neden bu kadar ?* Prensese sadece baş hizmetçi tarafından azarlanıyordu, belki de bu yüzden, ama bu Rishe'ye doğru gelmiyordu. *Para harcamaktan mı korkuyor? Hayır, bu olamaz.*

"Eminim elbiseler ve mücevherler daha iyisini yapabileceklerini düşüneceklerdir."

Ben." Rische bir açıklama bulmak için beynini zorlarken Harriet'in başı giderek daha da aşağıya eğildi. "İnsan ama kesinlikle kendime elbise seçecek durumda değilim..."

"Ne diyorsunuz Leydi Harriet?"

"Elbiseleri ben seçmiyorum, onlar beni seçiyor... İnsan olarak doğmuş olabilirim ama bir şeyi geri çevirecek durumda değilim. Çok özür dilerim..."
"Keşke gerçek bir bebek olabilseydim..." diye önce mümkün olduğunca kendi üzerine kıvrıldı.

"Bir *bebek* mi, Majesteleri?"

Harriet irkildi. Bu sözleri Rişa'nın duymasını istemeden söylemiş olmalıydı. "Annem bana... bir prenses olarak görevimin politik bir evlilik yapmak ve kocama bir varis vermek olduğunu söyledi... ve bunu yapmak için, tıpkı kocamın seveceği bir oyuncak bebek gibi sevimli bir kız olmalıyım..."

Rische bu sözler karşısında kaşlarını çattı, bir anı zihnini kurcalıyordu.

"Ama gördüğünüz gibi ben bir insanım. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum ve insanlar bana baktıklarında bile rahatsız oluyorlar. Yüzüm bile gözlerim insanların benden nefret etmesine neden oluyor." Harriet başını eğdi, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Her şeyi yanlış yapıyorum! Yapabileceğim en iyi şey insanların yolundan çekilmek..."

"Oh, Leydi Harriet."

"İnsanları yüzümden rahatsız edemem. Gösteremem. Konuşamam," dedi sanki bir ilahiymiş gibi, sadece kendisi için söylenmiş melankolik bir mantra.

Onu izleyen Rische nazikçe, "Bu yüzden mi yüzünü saklıyorsun?" diye sordu.

"Ah! Eğer ona yüzümü gösterirsem, Majesteleri nişanımızı bozabilir. Kaçınmam gereken tek şey bu. Bu siyasi evlilik benim gelme sebebim." Harriet'in sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu ama yine de tutarlı bir şekilde konuşmayı başardı. "Bu evlilikte bir oyuncak bebek olarak rolümü yerine getirmeliyim..."

için sahip olduğu tek şey bu kelimelermiş gibi görünüyordu. Ve bunlarla ilgili bir şey Rische'ye tanıdık geliyordu.

"Bunların hepsini yarından önce bitirmeliyim..."

Rische gençken "eğitimi" her şey demkti. Ailesi çok katıydı ve derslerinden kaçmanın hiçbir yolu olmadığını bilmesini sağlıyordu. Her türden öğretmen evini ziyaret edip sabahtan akşama kadar ona ders veriyor, yalnız kaldığında da tamamlaması gereken ek işler oluyordu. Hayatının her günü böyle geçtiği için, ailesiyle tek bir akşam geçirdiğini bile hatırlamıyordu. O

Odasında tek başına vakit geçirdi, yatağında tek başına uyudu ve geleceğin kraliçesi için eğitim dolu bir gün başlamış oldu.

Öğrenilmesi gereken şeyler sürekli büyüyen bir dağ gibiydi ve Rishe her zaman umutsuzca kendine *"Bunu yapabilmeliyim... Düzgün çalışmalıyım!"* diyordu.

Yedinci ayın otuzuncu günü olan altıncı doğum gününde de durum farklı değildi. Ana evin ışıkları sönmüştü. Herkes çoktan uyumuştı ve Rişe yine yalnızdı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve kimse onunla birlikte doğum gününü kutlamamıştı ama bu çok doğaldı çünkü derslerinden geri kalmıştı. Bunu düşündüğünde ağlamak istedi ama ağlamanın utanç verici olduğunu da hissetti, bu yüzden bunun yerine kendi kendine tekrar tekrar zikretti:

"Erkek olarak doğamadım... bu yüzden en azından kraliçe olmalıyım. Eğer ..." Gözlerini ovuştururken kaleminin hareketsiz kaldığını hatırladı. *"Doğmamın bir anlamı yoktu..."*

Şimdiki zamana döndüğünde, Rişe gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve ardından yüksek bir sesle ellerini birbirine *vurdu!*

"Ack!"

"Özür dilerim, Leydi Harriet." Harriet'in feryadını duymazdan gelerek gülümsedi ve "Bir süre bana eşlik eder misiniz?" diye sordu.

"Ha?"

Bundan sonra işler çılgınca bir hızla ilerledi. Rishe, Elsie'den işleri halletmesini istedi, Tully'den yarın tekrar gelmesini rica etti, elbisesini değiştirdi ve dışarı çıktı. Baş hizmetçiden ve onun önerilerinden kaçan Rishe, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Harriet'in elini tuttu ve onu tam da yere getirdi.

Bir atın arkası.

"Eeeek!"

Eyerde Harriet'in arkasında oturan Rishe, kollarını prensese dolayarak dizginleri tuttu ve atı çimenli bir tepenin üzerinden geçirdi.

Yan oturarak, Harriet atın kulpunu kavradı. "Ben... bir ata biniyorum!" diye bağırırken vücudu titriyordu.

"Batı kıtasında kadınlar ata binmiyor, değil mi?" At ilerlerken Rishe güneşli bir şekilde sordu. "Seni buruna götürmek istedim, ama bu sabah yağmur yağdı, görüyorsun. Bir arabanın tekerlekleri

Çamurlu ve çok yüksek, o yüzden ata bineriz diye düşündüm." "Bu kıtada kadınlar birlikte ata mı biniyor?!"

"Oh, hayır! Burada bile kadınlar genellikle dizginleri tutmazlar. Normalde bir erkekle birlikte şu anda yaptığınıza benzer bir şekilde ata binerdiniz, Leydi Harriet. Ne de olsa elbiseyle ata binmek zordur," dedi Rishe yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

Harriet'in ağzı bir balık gibi açılıp kapandı, kulakları kıpkırmızı oldu. Prenses eyeri tutmaya devam etti ama garip bir şekilde titremesi de durdu. Rishe'in önünde dimdik oturdu, gözleri etraftaki manzaraya daldı.

Leydi Harriet da bundan hoşlanıyor mu?

Rishe kendinden emin bir sırtıyla açıklamasına devam etti. Bir elini dizginlerden çekti ve Harriet'e göstermek için eteğini kaldırdı. "Şu anda giydiğim elbisenin içinde bir yırtmaç var, böylece ata binebiliyorum. Altında da açılmasından endişe etmemi gerektirmeyecek çok şey var."

"Leydi Rishe, Prenses Harriet!" Baş hizmetçi yaya olarak arkalarından geliyordu. Bir elini alnına götürdü ve haykırdı: "Belki de diploması gereği bu işin peşini bırakmalıyım diye ama konuşmam gerektiğine karar verdim! Çok geç değil! Bu hiç de hanımefendice değil, siz ikiniz! Sizin için bir araba hazırlayabiliriz, o yüzden hemen attan inin!"

Harriet irkildi ve Rishe arkasını döndü. Harriet'in hizmetçilerinin geri kalanı da aynı fikirde görünüyordu. Siguel'in kadın şövalyeleri bile Rishe'ye ihtiyatla bakıyordu.

Harriet'in başını eğme şekli Rishe'ye pişmanlık verici göründü. ve bir elini Harriet'in eyeri tuttuğu yere koydu. "Leydi Harriet."

"Evet?!"

Harriet'kolunu beline doladı ve parlak kırmızı kulağına fısıldadı, "Onları silkeleyip atacağım... Sıkı tutun."

"Ha?!"

Dizginleri bir kez daha kavradı ve kestane rengi atın nefes alış verişine ayak uydurarak onu ileriye doğru itti.

"Aiiieeeee!"

Harriet çığlık atsa da, uysal at önlerindeki tepeye tırmanmadan önce Harriet'in emin oldu.

"Özür dilerim, Bayan Baş Hizmetçi!" Rishe geri çağırdı. "Azarınızı kabul edeceğim"

sonra -ben ve sadece , eğer !"

Baş hizmetçi cevap olarak bir şeyler haykırdı ama sözleri rüzgâr tarafından çalındı.

Harriet başlangıçta kambur duruyordu ama yavaş yavaş başını kaldırdı. "Vay canına! Şimdiden buraya kadar geldik..."

Bir dakika önce çok uzaklarda olan pelerin çoktan gözlerinin önündeydi.

"Claudiette Destanı'nda da bir ata binme sahnesi vardı, değil mi? Harika bir illüstrasyonu vardı. Sayfayı çevirdiğim anda . Bu kadar ince çizgilerin basılmasını sağlayan Siguel'in özel kitap yapım teknolojisi, değil mi?"

Memleketinden övgüyle bahsedildiğini duymak Harriet'i utandırdı. Her hareketinde çekingenlikle arkalarına bakmaya cesaret etti. "Herkes çok uzakta..."

Burnun yukarısındaki bir ağaç korusu hoş, benekli bir gölge oluşturunuyordu. Rishe attan inip Harriet'e elini uzatmadan önce atı ağaçların arasına getirdi. inmesine yardım ettikten sonra atın boynunu okşadı ve dinlenmesi için dizginlerini bir ağaca bağladı.

"Deniz meltemi çok güzel ve serin, değil mi?"

Harriet başını salladı ve manzaraya bakarken büyülenmiş gibi iç geçirdi. Burundan bakıldığında, sahil kasabası güneş ışığıyla yıkanmış, canlı görünüyordu. Masmavi deniz önlerinde uzanıyordu. Yukarıda beyaz deniz kuşları uçuşuyordu.

"İstedığınız yere gidebilirsiniz, değil mi Leydi Rishe?"

Rishe, rüzgârda dalgalanan saçlarını tutan Harriet'i izledi. "Senin gibi olabilmeyi ne kadar isterdim..." Harriet duraksadı, sonra nefesi ve başını şiddetle salladı. "Özür dilerim! etmemeliydim! Ne kadar saygısızım!"

"Benim yerime geçemezsiniz Leydi Harriet," dedi Rishe acı tatlı bir gülümsemeyle. "Eminim benim gittiğim yerler *sizin* gitmek istediğiniz yerler değildir."

"Ben, um..."

"Nereye gitmek istiyorsunuz, Leydi Harriet?"

Harriet sanki bu sözleri daha önce hiç duymamış gibi nefesini içine çekti.

Gözlerini okyanusa diken Rishe sözlerine şöyle devam etti: "Örneğin, güzel şeylerin olduğu yerlere istiyorum. Ayçiçekleriyle dolu bir tarla ya da halılarla kaplı bir orman

sonbahar yaprakları. Buz parçalarının kıyıya vurduğu ve sabah güneşinde değerli taşlar gibi parıldadığı bir sahil." Rische' gözleri seyahatlerinde gördüğü şeyleri hatırladıkça kırıyordu. "Bunları göstermek istediğim biri var."

Arnold böyle manzaralara nasıl tepki verirdi? Onlarla ilgilenir miydi, yoksa şey hissetmez miydi? Bunu , onunla birlikte güzel bir şeyler görmek için başka bir yolculuğa çıkacaktı. Bir gün böyle bir yolculuğa çıkabilmeyi umuyordu.

"Sanırım siz ve ben farklı şeyler diliyoruz, Leydi Harriet."

"BEN... BEN..."

"Bana anlatırsan çok sevinirim. Başka biri olmak hakkında değil, ne hakkında olmak istediğin. Hayalleriniz hakkında."

Harriet hülyalı bir şekilde mırıldandı, "Ne olmak isterdim..." Ardından dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. Yere baktı ve tüm cesaretini toplayıp bağırmadan önce elleriyle oynadı: "Ben...! Bu, , ... Hizmetçilerime geri dönüyorum!"

O kaçtı ve Rische onu takip etmedi. Kadın şövalyeler pelerin yolunu yaralamışlardı. Belirli bir kişi dışında, etraflarında şüpheli kimse yoktu, bu yüzden prenses herhangi bir tehlike altında olmamalıydı. Rische onun gidişini izledi, ayağı takılır diye endişelendi.

Sonra yakındaki bir ağacın tepesinden bir ses duyuldu.

"Yüzüne baktıkça daha da güzelleşiyorsun." Rische içini çekti ve dallardan eğlenceli bir kahkaha döküldü.

"O kabarık mercan pembesi saçların ve kocaman zümrüt gözlerin... Çok sevimlisin. Nişanlının ellerimi senden uzak tutmam konusunda bu kadar ısrarcı olmasına şaşmamalı."

"Bana samimiyetsizce iltifat etmeniz beni rahatsız ediyor, bu yüzden lütfen durun."

Geçmiş hayatında Raul bir arkadaşı ve biraz da kötü bir etkisi vardı. Bunu bilmemesine rağmen, bu flört onu gerçekten kızdırmıştı.

"Kendini daha az insanın olduğu bir yerde göstereceğini ," dedi Rische, doğrudan ağacın içine bakarak.

Oradaki adam Prens Curtis gibi giyinmemişti. Siyah bir pelerin giymişti ve bir dalın üzerine çömelmiş, çenesini ellerinin arasına almıştı. Saçları yanık kahverengiydi ama boyatmayalı epey zaman olmuş olmalıydı; doğal turuncu rengi

kökleri. Kırmızı, badem biçimli gözlerini kısarak Rishe'yi değerlendirdi. O, hiç şüphesiz, Rishe'nin tanıdığı avcı Raul'du.

"Yine de hiç şaşırmadın. Yazık, çığlıklarını duymayı dört gözle bekliyordum."

"Ne kadar barbarca," dedi Rishe tiksintiyle.

Raul'un sırtışı mutlu bir sırtışı. "Kalede o gürültülü küçük tuzağı kuran sendin, değil mi?" diye sordu başını meraklı bir kedi gibi eğerek. "Soylu bir hanımefendi gibi giyinmiş, benim işimde çalışan biri olabileceğinizi düşünmüştüm ama görünmüyor. Prens sahte olmanız için beni biraz fazla samimi bir şekilde uyardı... Bu benim en sevmediğim tuzak türü, biliyor musunuz?"

Varlığını belli etmemek, sinsice dolaşan bir için en önemli görevdi. Doğal olarak, yüksek ses çıkarmaktan kaçınmaları gerekiyordu. Raul onu kendisiyle aynı işi yapan biri olarak teşhis ettiğinde isabet kaydetmişti.

"Dün kaleye gizlice giren senin adamlarından biriydi, değil mi?" sordu ona.

Raul omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Biri gizlice mi girdi?"

"Hizmetçilerim şüpheli bir figüre tanık olmuşlar. Pencereden içeri girdi ve hiç ses çıkarmadı."

"O zaman belki de bizdik ve belki de bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Hangisi olduğunu merak ediyorum."

Rishe onun alaycı cevabı karşısında kaşlarını çattı ve Raul güldü. "Çok tatlısın!"

Daldan kaydı ve hiç ses çıkarmadan Rishe'nin yakınına indi. Burundan inmekte olan Harriet ve hizmetçileri bulundukları yerden onu göremeyeceklerdi.

Raul yakut kırmızısı gözleriyle Rishe'yi inceledi. "Aslında, seni *kendime* veliaht prensin karısı yerine."

"Bu kadar şaka yeter. Bu küçük 'ziyaretin' amacına gelin artık." "Bir anlamı yok. Sadece seni görmek istedim." Adam bariz bir şekilde Ustaca bir tavlama cümlesi. "Benim adım Raul. Ülkemin ana dilinde 'sana yol gösteren kurt' anlamına gelir."

Bu isim ve hangi ülkeden konusunda yalan söylediğini biliyorum.

Yine de nostaljik bir giriş oldu ve kendini

ilk duyduğu zamanı .

Rishe, kendilerine avcı diyen grupla beşinci yaşamında Siguel'deki bir ormanda tanıştı. Yaralı bir Raul'a rastlamış ve onun yaralarını tedavi etmek için eczacılık becerilerini kullanmıştı.

"Sen benim hayatımı kurtardın. Gidecek bir yerin yoksa, lütfen biraz zaman geçir. burada."

O kulübede bir düzine kadar avcı birlikte yaşıyordu ve hepsi de hoş insanlardı. Halk. Onların yanında, Raul'u tedavi ederken Rishe yay kullanmayı öğrendi. Yeterince öğrendikten sonra, Raul onu ormana götürdü.

"Mm. Bu iş için yeteneğin var. Eğer bir süreliğine denemek istersen sana nasıl avlanacağını öğretebilirim."

Rishe'nin beşinci döngüsü böyle başladı. Ormanda yaşamak eğlenceliydi ve ormanı paylaştıkları hayvanlar hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu. Böceklerin ve kuşların uçuş şeklinden hava durumunu tahmin etmeyi, izlerinden bir avın bir sonraki hamlesini nasıl tahmin edeceğini ve onları tuzaklarla nasıl yakalayacağını öğrendi.

Bazen yayını avına doğrultur ve saatlerce ormanda kımıldamadan beklerdi. Diğer zamanlarda ise parmaklarını hissetmez hale gelene kadar kışın soğuk karına gömülürdü. Böyle durumlarda dişlerini gıcırdatmamak için sıkamak zorunda kalırdı çünkü o zaman avı onu fark ederdi.

Bir okçu olarak yeteneklerini geliştirip hayatını kazanırken, Raul ve adamlarının sıradan avcılar olmadığını fark etti. Siguel kraliyet ailesinin emriyle belirli bir yere gittiklerinde ona gerçeği söylediler.

Raul bir ağaç dalına tüneyerek ona, "Yani temelde avcı kılığına girmiş istihbaratçılarınız," dedi. "Bu faaliyetlerimiz için mükemmel bir kılıf. 'Av alanlarımızı keşfederken' ülkenin her yerine seyahat edebilir ve soyluların bölgelerini araştırabiliriz, anlıyor musun?"

Rishe tüm bunları kendi başına bir araya getirmişti. "İnsanların fark etmesinden endişe etmeden kötü yönetim olaylarını araştırabilir ve vergi dolandırıcılığına dair kanıtlar bulabilirsiniz."

"Bu doğru. Ve arada sırada, ormanda kaybolduğumuzda 'yanlışlıkla' başka ülkelere girebiliyoruz." Konuşurken avlandıkları yere baktı. ", önceki şef, doğudaki bizim gibi insanlara şahinci dendiğini söyledi."

"Bunun 'ninjalar'dan farklı olup olmadığını merak ediyorum."

"Benzerler. Ninjalar genellikle çiftçi ya da tüccar kılığına girerler. Bildiğiniz gibi biz genellikle gerçek avcılar gibi davranır ve ormanda huzur içinde yaşarız." Raul gerçekleri bir şarkı gibi sıraladı.

Rishe onunla yüzleşmek için döndü. Seçtikleri tüneler dar dallardı, ancak Raul'un eğitimi sayesinde bu dallarda kolaylıkla geziniyordu. Böyle tehlikeli bir yerde dengesini asla kaybetmezdi. "Ama sana ihtiyaç duyulduğunda, böyle görevlere gidiyorsun."

"Teknik olarak hâlâ av avlıyor sayılır." Raul gülümsedi ve kırmızı gözlerini kısarak adama baktı. "Bir saniye bekle, Rishe. Bana bunu öldürmemem söylendi, bu yüzden onu dikkatle takip edeceğiz."

Becerisinde hiçbir endişe yoktu. Raul, çömeldiği dalın yerini bile değiştirmeden okunu yerleştirip hedefine nişan alabiliyordu.

Kendimi nasıl saklayacağımı ve diğer insanları nasıl gözlemleyeceğimi Raul'dan öğrendim. O hayat sayesinde yetenekli bir avcıyım ama Raul başka bir şey.

Rishe karşısındaki Raul'e bakarken bu sabahki "Curtis "i düşündü.

Sesine varıncaya kadar kendini başka biri gibi gösterebilen tek kişi oydu.

Raul onun bakışlarını nasıl yorumladı?

"Neden kendini Prens Curtis olarak gizliyorsun?"

"Hmm..." Raul dalgınmış gibi yaparak Rishe'nin yüzüne baktı. İnsanlara dostça davranıyordu ama gerçekte kimse onunla ilgilenmiyordu. Rişa onun kendisini inceleme şeklini hayretle karşıladı.

Avcılar arasında neredeyse herkesin ağabeyi gibiydi. Tamamen yabancı birine karşı bu kadar ciddiyetsiz olduğuna inanamıyorum.

Bu yüzden bu kadar çok kadını ağlatıyordu. Raul'un güzel bir yüzü vardı ve görünüşte nazik ve arkadaş canlısı davranıyordu, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Yüz ifadeniz hiç değişmiyor, bu kadar yaklaştığımda bile. Ancak veliaht prens size dokunduğunda bir anda kıpkırmızı oldunuz!"

"Ahem! Anladığım kadarıyla en azından sorularıma cevap vermeye niyetiniz yok."

"Onlara cevap verirsem karşılığında bir şey alacak mıyım?"

"Hayır. Yok," diye yanıtladı Rişa, beşinci döngüsündeymiş gibi hissederek.

Raul kıkırdadı. "Belki seni ürkütüyorum ama Prens Curtis'in aslında ben olduğumu anladığında hiçbir şey söylemedin. Söylediğim için kusura bakma ama sen *beni* ürkütüyorsun! Yine de endişelenmenize gerek yok. Bu öğleden sonra uslu duracağım. Zaten yağmur yağacak gibi görünüyor."

Tepenin dibinde hizmetçileri tarafından çevrelenmiş olan Harriet'baktı. "Senden Harriet ile arkadaş olmanı isteyebilir miyim?"

Rishe gözlerini prenesten ayırıp Raul'baktı ama o çoktan gitmiş, arkasında burnun tepesindeki sallanan ağaçlardan başka bir şey bırakmamıştı. Yaz güneşinin güçlü ışığı altında, ağustos böcekleri etrafında vızıldıyordu, ancak herhangi bir hayvanın varlığını hissetmiyordu.

Yağmur yağacak gibi görünüyor. Hizmetçilere çamaşırları içeri getirmelerini söylemeliyim.

İç çekerek dizginleri daldan çözdü ve atını şatoya geri getirdi.

Yağmur yaklaşık bir saat sonra başladı. Geçici bir sağanak gibi görünüyordu ve biraz bekleseler hemen bitecekti. Yine de sağanak şiddetliydi ve yere sıçradıkça beyaz bir sis oluşturuyordu. Yağmur yağarken hizmetçiler birçok işle uğraşmak zorunda kaldılar.

Yaz sert bir canlılığı vardı. Rishe pencerelere vuran damlacıkların hoş şingirtisini dinlerken, Arnold'un kasabadan döndüğü haberini aldı.

"Hoş geldin ba-oh!" Giriş holünde Arnold'la karşılaştığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Orada asık suratlı ve sırılsıklam duruyordu. "İyi misin?!"

Rishe Arnold'a doğru koştu ve geçerken bir hizmetçiye havlu getirmesi için aceleyle talimat verdi. Siyah saçlarından damlayan sıvı tanecikleri yağmurun şiddetini gösteriyordu.

Oliver onun arkasında belirdi, aynı derecede sırılsıklamdı ve efendisine olduğu belliydi. "Tanrım, acele etmeye hiç gerek , değil mi? Yağmuru beklememizi önerdim ama sen ısrarla yağmura göğüs germek istedin, değil mi?"

"Dilini tut! Benimle gelmene gerek yoktu."

"Oh, ama ben yaptım! Elbette kaleye bu kadar çabuk dönme arzunuzu anlıyorum."

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim!" Arnold homurdanarak bir elini sıırıslıklam kaküllerinin arasında gezdirdi. Bu sıradan hareket, normalde gizli olan alnını ortaya çıkardı.

Arnold'a bakarken Rishe'nin nefesi kesildi. Zıtlıkların bir portresiydi: arkaya doğru kaymış kakülleriyle olgunlaşmış ama her yere damladığı için neredeyse kırılğan. Ona nasıl bakması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Arnold, Rishe'nin incelemesi karşısında şaşkıındı. "Ne oldu?"

Kendini cevap vermek zorunda hissetti. "Sadece... alnınız bile bir sanat eseri kadar güzel, Majesteleri..."

"Ne?"

"Oh, bakın, havlular geldi!" Rishe gelen hizmetçilere teşekkür etti ve havlulardan birini aldı. Havluyu serdikten sonra parmak uçlarında durarak adamın başına örttü ve saçlarını kurutmaya başladı.

Orada bulunan herkes -Liver da dahil- ağzı açık onu izliyordu. Kendi havlularına uzanan muhafızlar bile şok içinde donup kalmışlardı. Rishe, Arnold'ın saçlarını hararetle kuruturken herkesin neye baktığını merak ediyordu.

Bir an sonra Arnold'un düz, boğuk sesi havlunun geldi. "Rishe."

"Evet?"

"Kendim kurulayabilirim."

Rishe önce bir, sonra iki kez göz kırptı ve sonunda anladı.

"Gah!" Havluyu sıcak bir patates gibi bıraktı, kolları beyaz bayraklar gibi havaya . Kollarını tam bir teslimiyetle kaldırarak iki titrek adım geri attı. Muhafızlar ve hizmetçiler kıllarını bile kıpırdatmaya cesaret edemezken, Oliver tek başına kahkahalarını tutuyor gibiydi.

"Çok özür dilerim! Bu tamamen çizgiyi aştı!"

" değil."

Oliver tam o sırada içeri daldı. "Hee hee , teşekkür , Leydi Rishe. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Ekselansları ile ilgilenebilir misiniz?"

Arnold Oliver'a ters ters baktı ama Oliver hiç istifini bozmadı.

"Gördüğünüz gibi ben de sıırıslıklamım. Benim için onunla misin?"

"E-evet! Tabii ki! Prens Arnold, lütfen bu gelin!"

Bu noktada Rishe sadece zeminin onu bütünüyle yutmasını istiyordu. Bu duyguyla hareket ederek Arnold'un kolundan tuttu ve onu üst kata çıkardı. Onu dördüncü kattaki bir odaya tıktıktan sonra, prensin koridorda bıraktığı su birikintilerini telaşla sildi.

Sadece normal ol, Rishe! Tanrı aşkına!

Saygınlığını yeniden kazanmak için zil tuzaklarını kontrol etti. Yeterince sakinleştiğine karar verdiğinde hizmetçisi ona istediği çayı uzattı ve Arnold'ı neredeyse fırlatıp attığı odanın kapısını çaldı.

"Majesteleri? Üzerinizi değiştirmeyi bitirdiniz mi?"

"Evet."

Kapıyı açmak bir kez sinirlerini bozdu. Açtığında Arnold'u kanepede otururken buldu, ıslak kıyafetlerini değiştirmiş ve beyaz bir gömlek giymişti. Saçları hâlâ ıslaktı ama artık damlamıyordu.

"Al, biraz çay iç. Dışarıda üşüdüğünüz için içinizi ısıtacak bir şeyler içmelisiniz."

Arnold bir belgeyi okurken "Mm," diye homurdandı. Bir eliyle yanındaki boşluğa vurarak ona oturmasını işaret etti. Bu hareket bir gece önce yaptığı çağrıyı yansıtıyordu. O zaman bunu hiç düşünmemişti ama şimdi acaba karşı karşıya mı otursalardı diye merak ediyordu. Yine de adamın teklifini reddedip başka bir kanepeye oturmak için kendini zorlamasına gerek yoktu.

Rishe uysalca Arnold'un yanındaki yerini aldı ve ona baktı. "Döviz borsalarındaki teftişiniz bitti mi?"

"En azından bugün için. Yarın birkaç yeri daha kontrol edeceğim ve hepsi bu olacak. Sizin tarafınızda herhangi bir sorun var mı?"

"Leydi Harriet'in içinde beni endişelendiren bir şeyler var."

Gerçi Arnold bunu zerre kadar umursamıyordu. *En azından ilgileniyormuş* gibi yapabiliirdi, diye düşündü ama yapacağına *dair* hiçbir belirti göstermedi. *Dün Leydi Harriet yüzüstü düştüğünde Prens Arnold kıpırdamamıştı bile.*

Onu ağlarken gördüğünde bile hiç umursamamıştı. Rishe, Arnold'un belgelerini karıştırmasını izlerken bunu düşündü.

"Yaran acıyor mu?"

Arnold bir an için Rishe'ye şaşkınlıkla baktı ama sonra oflayarak arkasını döndü. "Bazen," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Yağmur yağdığında."

Rishe kaşlarını çattı. Her zamanki gibi davranıyordu ama daha yakından incelediğinde Arnold'un sol tarafını tercih ettiğini fark etti. Boynundaki yara izini bilmeseydi bunu anlayabileceğini sanmıyordu.

"Nasıl ?"

"Artık zaman acı çektiğini hissedebiliyorum, çok az da olsa. biraz."

Sanki Rishe Arnold'un sağlığını her saniye izliyor ya da Ama eczacı olarak çalıştığı dönemde hastalarından yağmur yağdığında eski yaraların sızladığını duymuştu. Yine de bu tür semptomlar için kesin bir tedavi mevcut değildi.

"Biraz sıcak su hazırlayayım mı? Bölgeyi bir havluyla ısıtırsanız, ağrıyı biraz hafifletebilir."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama-"

Arnold yumuşak bir sesle, "Şimdi biraz daha iyi," dedi. "Yani hiçbir şeye ihtiyacım yok. başka."

Hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden "hiçbir şey" derken neyi kastettiğini bilmiyordu. başka." Ama bunu çok fazla büyütürse, yara izi gerçeği düşmanları tarafından öğrenilebilirdi. Eski yara Arnold'un tanrısal kılıç ustalığının tek zayıf noktasıydı.

Düşündüm de, Raul bunu bir avcı olarak hayatımda fark etti, değil mi?

Bundan beş yıl sonra Siguel, Galkhein'a karşı savaşa girdi. Harriet Fabrannia'nın kasasını boşalttıktan ve idam edildikten sonra Siguel, Fabrannia'ya tazminatlarının bir parçası olarak savaşmak zorunda kaldı. Rishe'nin avcı birliği savaşın bir parçası olarak gönderildi

Kraliyet ailesinin güçlerinin. Avcılar ön saflarda yer almıyordu; görevleri ana kuvvetten önce ormanda saklanmak, istihbarat toplamak ve düşman kuvvetlerini mümkün olduğunca azaltmaktı.

Böyle bir görevde, Raul bir kayanın arkasından monokülerle bakarken ona fısıldadı, "Arnold Hein yaralanmış olabilir."

Rishe de dahil olmak üzere avcılar şaşırılmıştı; adama daha yeni rastlamışlardı ve o zamana kadar onu gözlemlene şansları olmamıştı. Arnold'un monokülerden yansıyan ışığı fark etmesinden korktukları için güneşin konumu konusunda da çok dikkatliydi.

"Yaralı mı, Raul? Gerçekten mi?"

"Evet. Sol tarafında sanırım. Vücudunun üst kısmı mı? Birinin ona vurmuş olma ihtimali var."

Şimdi o anı düşününce, Raul'un hissettiği yara Arnold'un boynundaki yara olmalıydı. Rishe o zamanlar bunu bilmiyordu ve bir şövalye olarak hayatında da bunu anlamamıştı. Sadece bu iki hayat tecrübesini anlamıştı.

Yine de Raul o sırada kendinden emindi. "Sol tarafına nişan alırsak Arnold Hein'ı alt edebiliriz. Herkesin zehirli ok atmasını istiyorum Savaşta tüm atışlarımızı savuşturdu ama eminim şu anda onun bile gardını düşürmüştür."

Rishe'nin tüm yoldaşları Raul'un emriyle yaylarını doğrulttu. Birkaç gün önce de Arnold Hein'a zehirli oklar atmışlardı ama kılıcı her saldırıyı boşa çıkarmıştı. Raul, Arnold'un yaralanmasından faydalanmak için şimdi tekrar denemeleri emrini verdi.

Rüzgarın altındayız. Arnold Hein'ın şu anda sesimizi duymasına imkan yok... Öyleyse neden içimde kötü bir his var?

Rishe kalbinde bir önsezinin hissetti ve monokülerden bir kez daha baktı. Sonra nefesi kesildi.

Arnold Hein'ın mavi gözleri tam ona bakıyordu. Ürperdi ve bunu sadece hayal etmediğini hemen fark etti. Arnold Hein *ona bakıyordu*.

"Herkes dursun! Arnold Hein bizi fark etti! Eğer onu vurmazsak

Vur!"

Rishe'nin sözleri üzerine grupta bir uğultu yükseldi. Arnold Hein'ın ne yaptığına bağlı olarak, yakında düşman şövalyeler tarafından kuşatılabilirlerdi. Rishe nefesini tuttu ve mercekten adama baktı. Adam gülümsedi, yüzündeki ifade koyu renk gözlerine ulaşmıyordu ve başparmağını göğsünün sol tarafına bastırarak *"Kalbim tam burada,"* der gibiydi.

Rishe'yi ona saldırmayı için kışkırtıyordu.

Arnold Hein her ne sebeple olursa olsun onları agresif bir şekilde takip etmediği için o gün hayatta kalmışlardı. Şimdi Arnold'un yanında otururken, Rishe onu inceliyor ve merak ediyordu: *Eğer o zamanlar onu kalbinden vurmuş olsaydım, acaba şimdi nerede olurdu?*

Rishe beşinci hayatında ölmemiş olabilir. Onun yerine yirmi birinci yaş gününü kutluyor olabilirdi. Bunu hayal bile edemezdi.

Hiç gelmemiş gelecekler hakkında düşünmenin bir anlamı yok. Bunun yerine Elsie ve diğer hizmetçilerin dün gördüğü kişinin avcılardan biri olup araştırmalıyım.

Yüzü gergin ve acımasız olan Rishe, olayla ilgili bildiklerini sıraladı.

Pencereden girdiler, ses çıkarmadılar ve iz bırakmadan gittiler. Bu "normal bir insanın" yapabileceği bir şey değil, ama onlar normal diyebileceğiniz türden değiller.

Dün ara sokakta Raul'le ve birkaç saat önce de pelerinliyle olan etkileşimleri göz önüne alındığında, içeri sızanların onun avcıları olması muhtemel görünüyordu.

Ama gizlice giren avcılarsa tuzaklarımın bir anlamı yok. Raul'un yaptığı gibi onları fark edebilirler.

Rishe yine de bunun bir hayalet olma ihtimalini göz ardı edemiyordu çünkü hizmetçiler onu görmüştü.

Bu avcılar kimsenin paslı, gıcırdayan bir menteşeyi duymasına izin vermezler. Hmm...

Bunu düşündükçe -ki düşünmeden edemiyordu- hayalet ihtimaline daha fazla ağırlık veriyordu.

Arnold onun eline dokundu. "Ne oldu, Majesteleri?"

Prens hiçbir şey söylemedi. Sadece safir kızın kenarını izledi.

Yüz

ük.

Dün de yüzüğüme böyle dokundu.

Bunu kendisini garip hissettirmek için yaptığını düşünmüyordu ama bu samimi etkileşim için bir neden düşünemiyordu. Her ne kadar nefret etmese de, bu durum sinirlerini yeniden ateşledi.

Huzursuzlanan Rishe, Arnold'un bir gün önce ona söylediklerini hatırladı: *"Demek metal işçiliği Coyolles'li bir zanaatkâr tarafından yapılmış, ha? Bu kadar detaylı bir işçilik için ona iyi bakmışsın."*

Bir ihtimal, Prens Arnold-

"Rishe, yağmur durdu." "Oh!

Haklısın!"

Pencereden görünen gökyüzü berrak, bulutsuz bir maviydi, sanki birkaç dakika önceki sağanak bir yanılsamadan ibaretmiş gibi. Hava o sabah olduğundan daha berraktı ve beyaz güneş ışığı inanılmaz derecede parlaktı.

"Bu öğleden sonra biraz çalışacak mısınız? Yoksa Prens Curtis ve Prenses Harriet ile biraz vakit mi geçireceksiniz?"

"Hayır. Eğer , *seni* bir yere götürmek isterim." Arnold ayağa kalktı ve Rishe'ye elini uzattı. "Vaktin var mı?"

Bu teklif karşısında şaşırmıştı ama Rishe başıyla onayladı ve Arnold'un el.

"Vay canına!" Rishe ağladı. Hafif bir yazlık elbise giymiş, güneşten korunmak için şapka takmıştı ve bir elinde içecek dolu bir sepet vardı.

"Hey, kumda koşma. Düşersin."

"Özür dilerim ama..." Arnold'un uyarısına rağmen Rishe heyecanını bastıramadı. "Burası *plaj*!"

Gözleri, uzanan büyük su kütesine bakarak parlıyordu. Ayak izlerinden tamamen arınmış beyaz kuma ve sığıklarda açık maviden soluk zümrüt rengine ve ardından derin masmavi renge dönüşen suya hayret etti. Bu

Küçük girişe yalnızca kaleden erişilebiliyordu; imparatorluk ailesi ve misafirleri dışında kimse ziyaret edemiyordu.

Kuma koştuktan sonra Rishe dönüp Arnold'a baktı. Ceketini giymemişti, onun yerine beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Rishe onun bu kıyafetle sıcak olup olmadığını merak etti ama Arnold bu tür kıyafetlere alışık olduğu için etkilenmemiş görünüyordu.

"Prens Arnold! Terbiyesizliğimi bağışlayın ama ayakkabılarımı çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne istiyorsan onu yap. Sadece kendine zarar verme."

Rishe sepetini bir kayanın yanına bıraktı ve şapkasını üzerine koydu. Sonra ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarının altındaki ipeksi kumu hissetti. Kendi yaptığı güneş kremi sürmüştü, bu yüzden yanma konusunda çok endişelenmiyordu. Daha önce yağın yağmur sayesinde kum, güneş ışığında kavrulmak yerine hoş bir şekilde sıcaktı. Deniz meltemi de hiç nemli değildi, onun yerine serin ve ferahlatıcı esintilerinde tuzlu su kokusu taşıyordu.

Rüzgar biraz serin, yani burası hem sıcak hem de serin! Ne tuhaf bir duygu!

Rishe'nin baldır hizasındaki elbisesi kat kat şifondan yapılmıştı. Yumuşak eteği rüzgarda dans ediyordu.

"Yaz tüm hızıyla devam ediyor, ha?" Rishe Galkhein'a ilkbaharda, beşinci ayın ortasında gelmişti. Arnold yaklaşırken etrafındaki yemyeşil mevsimin tadını çıkararak, "Suyun bu kadar temiz olacağını bilseydim mayomu da getirirdim," dedi.

"..."

"Güzel bir tane var! İki parçalı. güzel bir mavi, altı ise fırırlı beyaz bir etek gibi." Kız kötü seçimlerine küfrederken Arnold kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

Arnold uzun bir duraksamadan sonra, "Yüzmek için biraz erken, değil mi?"

Bu

mu? "Sanırım öyle. Bu mevsimde buralarda çok fazla dalgalı akıntı olur. Hafif "

"

dalgaların ayak parmaklarına vurduğu kıyıya doğru yürüdü.

Su ayak bileklerine kadar yükseldi, sonra hemen geri çekildi, kum Altında kayarken ayaklarının altını .

Riše elbisesinin kenarlarını tutarak biraz daha derine girdi. "Hee hee, suyun yüzeyi çok parlak!"

Hâlâ sahilde duran Arnold, "O kadar eğlenceli mi?" diye sordu.

"Tabii ki öyle!" Arnold'un şaşkınlığına yanıt olarak Riše denizi işaret etti ve ona, "Şuraya bak. Etraftaki suyun nasıl sakın olduğunu görüyorsun, ama sadece bir noktada beyaz dalgalar var? Bu, suyun altında büyük ve ağır bir şey olduğu anlamına gelir. Ve ne kadar büyük olduğunu dalgaların büyüklüğünden anlayabilirsin."

Tüccar olarak seyahat ederken denizci ona bunu öğretmişti.

"Deniz tabanı o noktada yükselmiş olabilir ya da büyük bir şey oraya batmış olabilir. Derin denizin dibinde neler olabileceğini hayal etmek eğlenceli değil mi?" Riše suyun yüzeyinde sıçrayarak Arnold'a doğru döndü. "Belki de orada korsanların düşürdüğü batık bir hazine vardır!"

"Bu tam bir baş olur. Hazinesinin kime ait olduğunu bulmamız ve tüm potansiyel hak sahiplerini bir araya getirmemiz gerekecek."

"Ah, sen ve senin gerçekçiliğin!"

Yine de Arnold, Riše'nin tuhaf küçük fantezisini kabul etti. Bu onu mutlu etti.

"Odamda ders çalışan bir kızken, ders kitaplarımdan dünyanın geri kalanı hakkında edindiğim her bilgi kırıntısını umutsuzca yedim." Anıları hatırlarken Riše'nin gözleri kapalıydı. "'Okyanus' kelimesini okur ve bir şey olduğunu merak ederdim. Çiçek işlemem gerektiğinde, gerçek çiçeklerin nasıl koktuğunu merak ederdim. Bunları hayal etmek devam etmemi sağlıyordu. Bu yüzden daha önce sadece hayal edebildiğim bir şeyi nihayet deneyimlediğimde çok mutlu oluyordum."

Daha önceki yaşamlarının hepsinde okyanusa defalarca gitmişti ama okyanusu görmek hâlâ tazeydi. Onu her zaman güzel bulmuştu, odasında tek başına sıkışıp kalmışken hayal ettiğinden çok daha çarpıcı. Gerçekten, buna doyamıyordu.

"Okyanusa gitmek istediğimi söylediğim için mi beni sahile getirdin?"

"Bu da bir parçası."

Riše bunun başka bir nedeni olduğunu tahmin ediyordu ama Arnold

Şu an için daha fazla soru sorma zahmetine girmedi. Sadece kaleden ayrılmadan önce söylediklerini hatırladığı için mutluydu.

Yine de Prens Arnold sadece izliyor. Okyanus onun gözlerinde nasıl görünüyor?

Arnold her nötr ifadesini takınmıştı; muhteşem manzaradan hiçbir şekilde etkilenmiş görünmüyordu. Okyanusun görüntüsü onda hiçbir duygu uyandırmıyor muydu?

Hepsi bu değil.

Arnold'un denizde dururken Rishe'yi izleyişi, sanki onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibiydi. Sanki aralarına bir çizgi çekmiş ya da aralarında hiçbir şey olmadığına karar vermişti. Bu, Rishe'ye deniz kenarına tek başına gelmiş gibi hissettirdi. Ona bunu sormak istedi - ve eğer gerçekten umursamıyorsa, bu konuyu kapatabilirdi - ama adam böyle bir sorudan bile uzak duruyormuş gibi görünüyordu.

"Prens Arnold!" diye bağırarak ona doğru uzandı.

Arnold kuşkuyla yüzünü buruşturdu. "Bu el de neyin nesi?" "Buraya gelin, Majesteleri."

Kaşları çatılmıştı ama Rishe bunun davetin hoşuna gitmemesinden kaynaklanmadığını tahmin ediyordu. Olsa olsa, hoşnutsuzluğun kaynağı davetin bu kadar beklenmedik olmasından kaynaklanıyordu. Kararını veren Rishe, "Bir ricada bulunuyorum, bu yüzden onu dinlemelisiniz" dedi.

Nişanlandıklarında Arnold onun her isteğini yerine getireceğini söylemişti. Bunu kastettiğini anlayan Arnold içini çekti. "Pekâlâ."

Pes ederek ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. Pantolonunun paçalarını düzgünce kıvırdı ve hâlâ kaşlarını çatarak denize girdi. Rişe'ye ulaşmak için suyun içinde debelenirken bir yandan da yüzünde karmaşık bir ifadeyle ayaklarına bakıyordu - sanki doğrudan kumun üzerinde yürümek ona garip geliyormuş gibi.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Yorum yok."

"Peki o zaman, Majesteleri..." Arnold'un yanında duran Rishe eteğinin kenarlarını indirdi. Eteğinin ıslanması konusunda endişelenmemeye karar verdi. Bunun yerine Arnold'u her iki bileğinden kavradı. "Beni sonra istediğin kadar azarlayabilirsin, tamam mı?"

"Hey, bekle, gitmiyorsun-" Adamın ona yönelttiği soru eriyerek gerçeğe dönüştü.

"Hmph!" Rishe ikisini de geriye doğru suyun içine fırlattı.

"Argh! Lanet olsun sana!"

Arnold sadece kendisi için endişelenseydi elbette dengesini koruyabilirdi. Yine de Rishe'ye destek olmaya çalıştı, bu yüzden ikisi de okyanusa yuvarlandı.

Sıçrama!

Büyük bir su sıçraması oldu. Rishe gözlerini sıkıca kapattı ve Arnold onu yukarı çekmeden önce darbeye dayanırken nefesini tuttu.

"Aah!"

Rishe, bu sığ alanda göbeğine kadar ulaşan okyanusun içinde oturdu. Elbisesi sanki bir denizanasıymış gibi etrafında uçuşuyordu. Arnold o gün ikinci kez sıırıslam olmuştu. Daha önce yağmura yakalandıktan sonra saçlarını kurutmasının ve kıyafetlerini değiştirmesinin bir anlamı yoktu.

"...Rishe."

"Madem yüzmek için hâlâ çok erken, neden kendimizi bu şekilde eğlendirmiyoruz?" Arnold'u tuzağa düşürmenin yeniliği karşısında sıırttı.

Kollarını Rishe'nin beline dolayan Arnold gözlerini kısarak ona baktı. "Kendinden çok memnun görünüyorsun."

"Öyleyim. Size şaka yaptığım için oldukça memnunum, Majesteleri."

"Anlıyorum." Arnold içini çekti ve Rishe'nin yanağına uzandı. "... Teklifini kabul edeceğim."

Rişe kulaklarına inanamadı. "Ha?!" Evet, bu küçük şaka savaşını o başlatmıştı ama onun bunu ciddiye alacağını düşünmemişti.

Rishe'nin telaşlı tepkisini görmezden gelen Arnold öldürmek için harekete geçti. "Ah, hey, Majesteleri! Durun bir saniye, bu hiç adil değil... Eeeep!" *Sıçrama!*

Sıçrama şiddetli bir kavganın başlangıcını işaret ediyordu. Arnold acımasızdı. Rishe karşılık vermek için elinden geleni yaptı ama adam yenilmezdi. Bu sahneyi başka biri görseydi, dilinin tutulacağından emindi.

Sığlıklarda sürekli bir saldırı ve karşı saldırı alışverişinden sonra, çok zaman geçtiğini fark ettiler.

"Vay be! Gerçekten etrafı dağıttık, ha?"

"Sanırım öyle."

İkisi biraz soluklanmak için kumsalda oturdular, giysileri sıırılsıklamdı. Rishe'in dayanıklılığı tamamen tükenmişti ama Arnold birkaç raunt daha yapmaya hazır görünüyordu. Yine de yüz hatlarında farklı bir yorgunluk vardı -belki de yeni bir şey yapmanın verdiği bir yorgunluk.

Rishe bir kayanın yanına bıraktığı sepete uzandı ve şişelerden birini çıkardı. "Biraz çay alın, Ekselansları. Oldukça sıcak oldu gerçi."

Şişe şatonun buzhanesinde soğutulmuştu ama şimdi oda sıcaklığına . Yine de Arnold içti.

"Okyanus hakkındaki hislerin hiç değişti mi?"

"...Bilmiyorum."

Kadın güldü ve adam başını ona çevirdi. "Sadece, bunu gerçekten düşündün, değil mi? Yani, *hayır* demedin, sadece bilmediğini söyledin."

Arnold'un bakışları yumuşadı. Rishe'nin saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, Rishe'nin şapkasını sepetin yanındaki yerinden aldı ve başını örttü.

Hâlâ ona karşı nazik davrandığı için Rişe, "Azarlamanızı şimdi kabul edeceğim, Majesteleri" dedi.

okyanusa düşürdüğü için azarlanmaya hazırlanırken Arnold, "Seni cezalandırmayacağım" dedi.

"Ha?"

"Çok misilleme yaptım. Ödeştik."

Rishe gözlerini kırptırdı, afalladı. "Bana karşı çok yumuşak davranıyorsun."

"Buna alışın." Hiç de doğal olmayan bir şeyi doğalmış *gibi gösteriyordu* ama Rishe'nin buna tahammülü yoktu.

"Beni azarlamalısın yoksa daha da kötüleşeceğim. Eğer bana çok iyi davranırsan..." Kaşlarını çattı ve ağzını kapatarak, "Açgözlü olacağım," diye mırıldandı.

Arnold kıkırdadı. Takındığı yumuşak ifade ilk kez yaşını gösteriyordu. Rishe'ye bakarak, "Bu hoşuma giderdi," dedi.

Bunu söylerken sesi o kadar nazikti ki, Rişe'nin kulakları açıklanamaz bir şekilde
Sıcak.

"Yaptığın her şey çok garip, ne olacağını asla tahmin edemiyorum."

Sıradaki."

"Augh! Yine benimle alay ediyorsun!" Rishe hayal kırıklığı içinde burnunu kırıstırdı,
ve Arnold bakışlarını kuma indirdi.

"Ayrıca, senin için yapabileceğim fazla bir şey yok. Seni biraz şımartmak iyi olur."

Rishe başını yana eğdi. "Hm? Şimdiye kadar pek isteğimi yerine getirdiniz."

"Çünkü istediğin şeyler çok önemsiz."

Bunu garip buldu. *Kendi standartlarıma göre bazı aşırı isteklerde bulunduğumu hissediyorum.*

Arnold "rehine" nişanlısı için müstakil bir saray hazırlamış ve hatta bahçenin bir köşesini tarla olarak kullanmasına izin vermişti. Rishe tüm hizmetçilerini kendi tutmuş ve tüccarlarla serbestçe ticaret yapmasına izin verilmişti. Tüm bunlar yeterince bencilceydi, değil mi?

Soru yüzünden okunuyor olmalıydı. Arnold, "Her önce öncelik vermem gereken bir şey var," dedi. Okyanusa doğru baktı. "Eğer istekleriniz buna ters düşüyorsa, onları yerine getiremem."

Rishe Arnold'un teklifini ancak ona istediği her şeyi verip vermeyeceğini sorduktan sonra kabul etmişti. O sırada Arnold, gücü dahilinde olduğu sürece bunu kabul etmişti. Başka bir deyişle, en başından beri yerine getiremeyeceği bazı istekleri olduğunu ima etmişti.

"Konumum gereği, muhtemelen işime ve ülkeme olan görevimin de araya girdiği zamanlar olacak... ama hepsi bu değil." Arnold mavi gözlerini Rishe'ye dikti. "Bu nişandan sıkılsan bile yanımdan ayrılmaya izin vermeyeceğim."

Kalbini donuk bir acı kapladı. "Evlenme teklif etme sebebin yüzünden Ben mi?"

Onu inceledi. "Bu doğru."

Rishe'nin eli göğsüne, kalbinin hemen üzerine gitti. Umardı ki fark ettim. Bu konuda umutsuzluğa kapılması yanlıştı.

Ona en önemli önceliğimi de söylemedim. Rishe yere baktı, şapkasının yüzünü örtmesinden dolayı minnettardı. Şapkaya yapıştı ve parmağıyla yumuşak kumda çizgiler .

Ona "Babanı öldürmeni istemiyorum" ya da "O savaşı başlatmanı istemiyorum" demedim. En büyük arzularımı ondan saklıyorum, bu yüzden

Benden bir şeyler sakladığı için.

Yine de bunları öylece ortaya çıkıp ona söyleyemezdi.

Bunu söyleyemem. Prens Arnold'un bana bu kadar özgürlük tanımmasının tek nedeni, amacımın savaşı durdurmak olduğunu bilmemesi.

Rishe bu hayatta yaptığı her şeyi Arnold'un planlarına engel olmak için yaptı. Her hareketindeki motivasyonu savaştan kaçınmaktı.

Prens Arnold'un güçlü iradesinin çatışmanın katalizörü olduğuna eminim. Eğer bu konuda bu kadar güçlü hissetmeseydi, bu kadar nazik bir insanın böylesine kanlı bir savaş başlatmasına imkan yoktu.

Arnold'un öncelik vermesi gereken "şey" gelecekteki savaştı. Ve eğer Rishe'nin müdahalesini öğrenirse, bu hayatta da onun düşmanı olacaktı.

Prens Arnold'un planlarını bozmak kolay olmayacak. Ona karşı bir avantajım varsa, o da geleceği bilmemdir.

Bu avantajı elinde tutmak için, döngü tarafından verilen öngörüsünü kendine saklamak zorundaydı.

Evet, benim de sırlarım var. Prens Arnold'un benden ne sakladığını hakkım yok.

Yine de kalbi sızlıyordu. Rishe Arnolda onu nişanlısı olarak seçmesinin nedenini birkaç kez sormuştu ama artık bu soruyu dile getiremiyordu. Bunun yerine şapkasının altından Arnold'a baktı.

"Karıınız olduğumda ne yapmamı istiyorsunuz Prens Arnold?"

Bu soru onu ürküttü. Rişte'ye sanki onu dünyanın en büyüleyici şeyi bulmuş gibi gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla soruyu değiştirmişsiniz."

"Normal cevap vermeyeceğini biliyorum." Gerçek buydu, ama sanki bir yalan.

Arnold'un cevabı kolayca geldi. "Senden ne yapmanı istiyorum? Bu kadar basit.

Bu

'etrafında aylak aylak dolaşmak' ve 'hiçbir işe yaramamak', değil mi?" Rishe'nin ona evlenme teklif ettikten sonra söylediklerine atıfta .

"Senin istediğin bu değil, benim bu!" "Yine de bu senin için pek mümkün görünmüyor."

"Ha? Ne demek mümkün değil?! Bundan sonra kesinlikle tembellik hayatımı kazanmayı planlıyorum, beni duyuyor musun?!"

"Neden *kazanmak* ? Zaten tembelliğe uygun değilsin."

Bununla ne demek istiyor? Rishe öfkeyle düşündü. Sonra

Arnold ekledi: "Neden soruyorsun ki?"

"Leydi Harriet kendi evliliğine hazırlanmak için kendini çok zorluyor gibi görünüyor. bir zamanda bir erkeğin ne düşünebileceğini merak ettim." Bu aslında bir yalan değildi. Arnold'a bu konuyu da sorma fırsatını kaçırmadı. "Fabrannia size nasıl bir ülke gibi görünüyor Ekselansları?" Bu soruyu sanki geçmiş yaşamında orada bulunmamış gibi sordu.

"Bana göre batı kıtasında Galkhein ile diplomatik ilişkilerinde en proaktif olan ülke burası."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Şu anda bizim için çok fazla avantaj yok. Gelecekte avantajlı müttefikler olabilirler ama şu anda öncelik vermemiz gereken başka şeyler var."

"Yani sinir bozucular."

Rishe, Harriet'in baş hizmetçisinin Fabrann kralının bu ziyaretin ülkeleri arasındaki iyi ilişkileri geliştirmesini dilediğini söylediğini hatırladı.

"Yine de batı kıtası küçük ülkelerle dolu. Eğer Galkhein'in bunlardan sadece biriyle iyi geçinmesi gerekiyorsa, o bölgedeki ittifaka liderlik ettiği için Fabrannia en olası olanıdır."

Arnold'a göre Siguel gibi diğer batı ülkeleri Fabrannia'dan daha değersizdi.

"Küçük olmasına rağmen Galkhein, Fabrannia'daki konumu nedeniyle onu görmezden gelemmez.

Batı."

" yukarı."

Rishe'nin hâlâ anlamadığı bir şey vardı. *Neden bilmiyorum.*

Prens Arnold, ben küçük bir ülkeden gelen bir dük kızyken bana evlenme teklif etti. Aynı şekilde.

Beşinci döngüsünde geleceği hatırladı.

Fabrannia'nın Siguel'le siyasi bir evlilik yapmasının ne faydası var anlamıyorum. Leydi Harriet'in siyasi bir evlilikteki yükümlülüğünü kabul etmesi çok doğal. Prens Dietrich evliliğimizi bitirene kadar ben de aynı amaca hizmet etmem gerektiğini düşünüyordum.

Nişan.

Bu ona doğru gelmedi. Kaşlarını çatı. Ancak hayatını bir tüccar olarak yaşamayı seçtiğinde kendi hayatından ve deneyimlerinden keyif almaya başlamıştı. Bu yüzden şimdiye kadarki hayatı boyunca kimseyle evlenmeyi düşünmek bile istememişti.

Ama bu hayatta durum farklı.

Rishe başını kaldırdı ve ona bakan Arnold'un gözleriyle karşılaştı. Bu adam onun kocası olacaktı. Bunu düşündüğü anda adamın sözleri kafasında canlandı: *"Karım olmak için kararlı olmana gerek yok."*

İçini çekti, kalp acısını gizlemek istiyordu. "Bir öncekinden bu kadar kısa süre sonra bir istekte daha bulunabilir miyim?" "Buyurun. Nedir o?"

"Döviz borsalarında kontrol etmek istediğim bir kayıt var."

Arnold ona tuhaf bir bakış fırlatınca Rishe sepeti kenara çekti ve içindeki belge tüpünü çıkardı.

"Tam olarak bir ticaret sayılmaz ama size bir rapor da sunacağım, Majesteleri."

Prens onun yanından gözlerini kısarak baktı. "Çeşitli ülkelerdeki altın ve gümüş piyasa fiyatları?"

Başını salladı. "Aria Ticaret Şirketi'nden Bay Tully'den kişisel ilgilim nedeniyle bunu araştırmasını istedim."

Rishe raporu o sabah Tully'den almıştı. Raporu baştan sona okumuş, ihtiyacı olan bilgileri zihnine yerleştirmişti. Şimdi belgeyi Arnold'a uzattı. "Hepsi farklı zamanlara ait ama en eskisi altı ay öncesine ait. Bu planınıza yardımcı olacak mı, Majesteleri?"

"Hah!" Arnold şaşkın bir gülümsemeyle parladı. "Paramızı yeniden basmayı düşündüğümü nereden bildin?"

Niyetimi anlayacağını biliyordum ama listeye tek bir bakıştan sonra?

Rişa şaşırarak cevap verdi: "Bu kasabayı sadece döviz borsalarını denetlemek için ziyaret etmediğinizi hissettim. Ayrıca elime dokunduğunuzu ve parmaklarınızı birkaç kez yüzüğümün üzerinde gezdirdiğinizi fark ettim." Yüzüğü kendisi de okşadı, biraz utangaç hissediyordu. "Dün ona dokunduğunuzda Coyolles'ten bahsettiniz, değil mi?"

"Planlarımı sadece bundan mı anladın?" "Şey, biraz zaman aldı."

Rishe ve Arnold, Coyolles'i kuşatan sorunların farkındaydı. Askeri güçten yoksundu ve bu da komşu ülkelerin ağırlıklarını ortaya koymalarına neden oluyordu. Madenlerinden elde edilen mücevher ve değerli metallerin verimi azaldıkça bu sorunun daha da kötüleşeceği kesindi. Ancak Arnold ve Kyle'in anlaşmaya varmalarıyla birlikte umutları biraz daha artmıştı. Geriye kalan sorun ise Coyolles'in avantajsız konumunun temel nedeninin çözülmemiş olmasıydı. Başka bir deyişle, ne olursa olsun Coyolles'in mücevher ve değerli metal üretimi sıfıra inecekti.

Rishe, "Açıkçası, çeşitli ülkelerde kullanılan altın ve gümüş sikkeler gerçek altın ve gümüşten yapılıyor" dedi.

Bu sikkelerin değeri, içindeki değerli metallerin miktarına göre belirlenirdi. Dünyadaki altın ve gümüşün çoğu Coyolles'ten geliyordu.

"Bu gidişle diğer ülkelerde dolaşan altın ve gümüş miktarı giderek azalacak, öyle değil mi?"

"Bu doğru. Bu da altın ve gümüş sikkeler yaratmak için gerekli metallerde kıtlık yaşanacağı anlamına geliyor."

O zaman ne olacaktı? Rishe gelecekte böyle bir şeye bizzat tanık olmuştu. Bu yüzden Tully'den bu bilgiyi toplamasını istemişti, bu konuda bir şeyler yapabilecekti.

Arnold, "Ekonominin devam edebilmesi için para biriminin periyodik olarak basılması gerekir," dedi. "Eğer bir ülke bu parayı basacak malzemeyi bulamazsa, ekonomisi çöker."

"Bildiğim kadarıyla Galkhein'in kendine ait altın ve gümüş madenleri var, değil mi?"

Bu ülkeye geldiğinden beri Rishe zamanlarında Galkhein'in iç işlerini araştırıyordu. Bulduklarına göre, ülkenin madenlerinin çoğu imparatorun savaşı sırasında Galkhein tarafından fethedilen ülkelerdeydi.

"Galkhein'da bol miktarda altın ve gümüş kaynağı olmalı, doğru mu?" diye sordu.

"Gerçekten de. Coyolles'in ihracatı azaltmasından çok fazla zarar görmeyeceğiz."

"O halde yaklaşan altın ve gümüş kıtlığı konusunda neden bu kadar endişelendiğinizi sorabilir miyim, Ekselansları?"

"Sorunuzu tuhaf buldum. Nedenlerimin farkında olduğunuzu sanıyordum, tam da bu yüzden yeniden renklendirme fikrini ortaya attınız ve bana bu bilgiyi verdiniz."

Arnold alaycı bir şekilde gülümsedi; tam on ikiden vurmuştu. Rishe'in teorileri vardı ama bunları doğrulamak için biraz daha bilgiye ihtiyacı vardı. Ona konuşmasını söylediği için konuştu.

"Coyolles'ten ihracat dursa bile Galkhein'in kendi bol altın ve gümüş kaynakları var. Ancak diğer ülkelerde talep artıyor ve fiyatlar yükseliyor." Kıtık fiyatların yükselmesine, bolluk ise düşmesine yol açtı. Bu ticaretin temel ilkelerinden biriydi. "Eğer aynı miktarda altın Galkhein'da elli bin, diğer ülkelerde yüz bin sikkelerle alınıyorsa, o zaman insanlar Galkhein sikkelerini isteyecektir. Yabancı para olarak değil ama içindeki değerli metal için."

"Evet. Diğer ihracatların aksine, bir ülkenin yabancı para birimini düzenlemesi zordur. Sonuçta, ülkeler arasında bile taşınması normal bir şey."

Galkhein parasını başka ülkelere götürüp altın diye satacak insanlar mutlaka olacaktı. Bu insanlar yabancı para birimi elde eder, sonra da Galkhein'daki bir döviz bürosuna getirirlerdi. Yabancı paraları daha sonra Galkhein paralarına çevrilecek ve ülkeden ayrıldıklarından daha fazla sahip olacaklardı.

"Paraları sürekli olarak başka ülkelere ihraç edilirse, Galkhein bile yakında kendi altın ve gümüş kıtlığını yaşayacak."

Tam da Galkhein'in altın ve gümüş üretimi istikrarlı olduğu için, altın ve gümüş sikkelerin değerini etkilemek zor olsa da, ülkeler arasındaki değer farkından kaçınmak imkansızdı.

Fiyatlar tavan yapmadan bir ülkenin istikrarlı altın ve gümüş üretimine sahip olması çok tehlikelidir.

Rishe geçmiş yaşamında altın madenleri olan bir ülkenin bu duruma düştüğünü görmüştü. zamanlar Coyolles, tüm adamlarını Galkhein ile savaşa göndermek zorunda kaldığı bahanesiyle madenlerini kapatmıştı. Gerçekte ise madenleri kurumuştur. Böyle bir durumda, diğer ülkelerle savaştan kaçınılseler bile, o yerlerde altın fiyatları yine de yükselecekti.

"Galkhein bile arada bir para birimini değiştiriyor, öyle değil mi?"

"Bu sahteciliğe karşı gerekli bir önleyici tedbir. Ve şu anda Coyolles hakkında sahip olduğumuz bilgilerle, bunu yapmak için muhtemelen iyi bir zaman."

"Galkhein para birimindeki altın ve gümüş oranını düşürmeyi planlıyor musunuz?" Arnold bakışlarını denize çevirdi. Bir süre durakladıktan sonra,

"Sanırım öyle," dedi.

Bu alışılmadık derecede belirsiz bir yanıtı. "Eğer yaparsak, üretebiliriz Eskiden kadar çok kaynak kullanmadan madeni paralar. Fazla malzemeyi diğer ülkelere ihraç edersek, fiyatlarda ciddi artışların önüne geçebiliriz."

"O diğer ülkelere yardım etmek Galkhein için gerekli."

"Bu ülkenin gelişmesi için ticaret ortaklarının da gelişmesi gerekir."

Arnold'un siyaseti gerçekten de Rishe'nin ticaret teorilerine benziyordu. Tüccarlar da serveti tek başına biriktirmenin aptalca olduğunu biliyordu. Kimsenin sahip olmadığı kaynaklara sahip olmanın bir anlamı yoktu, çünkü bu hiçbir şey kazanmanın yolu olmadığı anlamına geliyordu.

"Diğer ülkelerdeki altın ve gümüş fiyatlarını araştırmak için bu şehirdeki döviz borsalarını mı teftiş ediyordunuz, Prens Arnold?"

"Eğer öyle olduğumu söylersem?" Arnold gülümsedi ve Rishe'nin ona uzattığı kâğıtların arkasını karıştırdı. "Tam da istediğim bilgiyi bilmen beni etkiledi. Bildiğim kadarıyla sana hiçbir ipucu bile vermedim."

Geleceği biliyorum.

Gerçek nedeni ondan saklamak zorunda kalsa bile, ikisi de Coyolles'in ihracatının durumunun ve bunun diğer ülkelerin ekonomileri üzerinde nasıl bir etki yaratacağının . Arnold'un bu kasabadaki hareketleriyle geleceğe dair bildiklerini bir araya getirdiğinde sonuca varmak yeterince kolaydı. Aslında, *Arnold*'un sahip olduğu bu kadar az bilgiyle bu kadar kesin bir şekilde hareket edebilmesi şaşırtıcıydı.

Hayır. Prens Arnold'ın da bildiği bir gelecek var.

Birkaç yıl sonra yaşanan ekonomik kaosun daha önemli bir nedeni daha vardı, o da Arnold'un savaşıydı. Dünya çapındaki savaş küçük ülkeleri yordu ve büyük ülkelerin savaş fonlarına büyük yatırımlar yapmasına neden oldu.

Prens Arnold tüm eylemlerini gelecekte kendisinin başlatacağı savaşa dayandırabilir.

Rishe yere baktı. Bu noktada her türlü önlemi almıştı ama ana kadar hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Gerçekten bu şehre sadece para basmak için mi geldi?

İçinde bir aciliyet duygusu alev alev yanıyordu ve kendini dengelemek için derin bir nefes aldığı anda... deniz meltemi şapkasını alıp götürdü.

"Oh!"

Rishe onun peşinden sıçradı. Aynı anda kalenin merdivenlerinden biri iniyordu.

"Hey. Yağmur , değil mi?" "...Prens

Curtis."

Raul gülümsedi, kırmızı gözlerinin kenarları kırışıyordu. Rishe'nin şapkasını aldı ve ona yaklaştı. "Deniz kenarında bir gezinti yapmak istediğimi söyledim ve bu plaja yönlendirildim. İkinizin burada olduğunu bilmiyordum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Seni yalancı!

Raul'un Rishe ve Arnold'un plajda olduğunu bilmemesine imkân yoktu.

Elbisesinin ve saçlarının ne kadar ıslak olduğuna dikkat ederek kıkırdadı ve şapkasını uzattı. Gülüşü bile tıpkı gerçek Curtis'inki gibiydi. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi ama şapkayı almakta tereddüt etti. Raul'un dikkatli bakışını tanıdı. Beşinci döngüsünde Raul'e güvenmiş olmasına rağmen, bu seferki amacını bilmiyordu. Onun dikkatli bakışları altında dikkatli olmak zorundaydı.

Tüm bunlar aklından geçerken, yan tarafından bir el fırladı. "Ack!

Prens Arnold!"

Arnold onun yanında durdu ve onun yerine şapkayı aldı. "Eşim adına size teşekkürlerimi iletmeme izin verin. Buyur, Rishe."

Şapka kafasına indi ve Rishe şapkayı çekiştirerek aşağı indirdi. Arnold ve Raul'un arasına baktı. "İkinize de teşekkür ederim."

Ancak iki adam da Rishe'ye bakmıyordu.

Raul-Curtis taklidi yaparak gülümsemesini sürdürdü ve Arnold'a baktı. "Bu sabah Harriet'i eğlendirmesi için bir tüccar çağırdığınız için teşekkür ederim. Görünüşe göre Galkhein'dan sundukları tüm ürünler çok ilgisini çekmiş."

Arnold her zamanki gibi ifadesizdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Başka bir isteğiniz , çekinmeden söyleyin."

"O halde, eğer cüretkâr olabilirsem, Leydi Rishe ile konuşma fırsatını çok isterim." Raul sırtarak Rishe'ye baktı ve ekledi: "Kız kardeşimden duyduğuma göre hevesli bir okuyucuymuşsunuz. Belki akşam yemeğinden sonra sohbet edebiliriz."

Kesinlikle başka bir şey var!

Raul'un bakışları bir kez daha Arnold'ın üzerine düştü. Raul'un Arnold'u dikkatle gözlemlediğini fark etti. Beşinci döngüdeki sözleri aklına geldi: "*Arnold Hein yaralanmış olabilir.*" Prens her zamankinden daha açık giyinmişti, ikisinin arasında sadece her zamanki gömleği vardı. Raul'un onun bu kıyafetle nasıl hareket ettiğini incelemesi çok daha kolay olacaktı.

Raul, Prens Arnold'un yarasını fark ederse.

Rishe, Arnold'un tek zayıf noktasını kimsenin öğrenmesini istemediğinden emindi. Raul'un dikkatini dağıtmaya karar verdi.

"Elbette, Prens Curtis!" dedi parlak bir sesle ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı. Prensi arkasına saklayabilseydi saklardı ama kendisinden çok daha uzun olan Arnold'u saklamanın bir yolu yoktu. Yine de onu elinden geldiğince korumak istiyordu. "Ne tür kitaplar okuduğunuzu sorabilir miyim?"

"Eğer kitap olarak adlandırılabiliriyorsa, konusu ne olursa olsun okurum. Yazılan her şeyi okumaktan keyif alırım."

Rishe, Curtis'in tam da böyle bir şey söyleyeceğini düşünerek sahte bir zevkle başını salladı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum!"

"Sizin de aynı şekilde düşündüğünüzü duyduğuma çok sevindim, Leydi Rishe. Böyle yaz günlerinde bir ağacın gölgesine uzanıp kitap okumayı çok severim. Yanımda biraz da tatlı olsa, bundan daha iyisi olamazdı."

Raul aslında tatlılardan nefret ederdi ama Curtis'in tatlıya düşkünlüğü olduğu için rol yapıyordu. Rishe Raul'un gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordu, bu yüzden konuşma daha da çınladı.

Sadece yüzeysel bir alışveriş olsa bile, dikkatini Prens Arnold'dan uzak tutmalıyım!

Ancak Raul bir kez daha Arnold'a gülümseyince Rishe'nin çabaları boşa gitti. "Gerçekten harika bir nişanlınız var. Sizi kıskanıyorum, Prens Arnold."

Bu konuşma nasıl oldu da Prens Arnold'u kıskırtmanıza yol açtı?! Rishe içten içe itiraz etti, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Arnold'un bu ifadeye nasıl tepki verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kız kontrol etmek için arkasını dönmeden Raul devam etti, "Ben oldukça

Haberi duyduğumda çok şaşırdım. Galkhein veliaht prensi yabancı bir nişanlandığını açıklamakla kalmamış, düğün törenlerinin sadece üç ay sonra yapılacağını söylemişti." Kırmızı gözleri arkasındaki Arnold'da kaydı. "Çok ani oldu, sence de öyle değil mi? Bayana bu kadar mı vuruldun?"

Rishe etrafındaki havanın hissetti. Arnold'un Raul'u belirgin bir şekilde tarafsız bir bakışa maruz bıraktığına şüphe yoktu. Daha fazla dinlemeye dayanamadı ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Prens Curtis? Konuşmayı aniden değiştirdiğim için özür dilerim ama Leydi Harriet-"

"Evet, doğru." Sözünü kesen Raul değil, arkasındaki Arnold'du. Arnold, Rishe'yi kendine doğru çekti, şapkasını çıkardı ve dudaklarını Rishe'nin kulağına yaklaştırdı. Hâlâ Raul'e bakarak, "Rishe'yi ilk gördüğüm andan beri ona umutsuzca aşığım," dedi.

Bunun üzerine Rishe'nin kalbi acıyla çarpmaya başladı. Arnold, Rishe'nin avuçlarının içinde kaskatı kesildiğini fark etmiş olmalıydı ama aldrış etmedi ve Rishe'nin kulak zarına kazınan alçak bir hırıltıyla devam etti. "Ona sahip olmayı tüm kalbimle istedim, karşılığında ne teklif edebilirsem teklif ettim ve elini aldım. Evliliğimizin bu kadar aceleye gelmesinin nedeni onu bir an önce karım yapmak istemem."

"Ekselansları, lütfen!" Rishe adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onun yerine diğer eliyle onu tuttu. Parmakları aşağı doğru kıvrıldı ve onunkilere dolandı.

"Bunu yapmazsam başka bir adam tarafından rüzgar gibi kapılacağından endişe ediyorum."

Üçüncü bir kişi onun aşırı korumacı sözlerini coşkulu fısıltılar sanabilirdi ama Rishe bunların yalan olduğunu biliyordu. Elbette Arnold duygularını saklayamıyor değildi; onları saklamamak için elinden geleni yapıyordu. Sözlerinin önlerindeki adama yönelik olduğunu ve başka kimseye yönelik olmadığını biliyordu.

Her şey yolunda. Rishe sertçe yutkundu. *Niyetinizin ne olduğunu biliyorum, Majesteleri.*

Rishe'nin kendisi de nişanlarının kısalığını merak ediyordu. Beşinci ayda ona evlenme teklif etmişti ve törenleri sekizinci ayın ortasında yapılacaktı. Rishe'nin asıl nişanlısı Dietrich'le düğünü de aynı yılın dokuzuncu ayında olacaktı. Halihazırda gelinliği konusunda bazı ilerlemeler kaydedilmişti ama aynı şeyin Galkhein tarafındaki işler için de geçerli olduğundan şüpheliydi.

Düğün hazırlıkları neyse de yabancı konuklara verilen davetiyeler

daha da cesur davranmıştı. Galkhein çok güçlü bir ülke olduğu için yabancı kraliyet mensupları ve soylular törene katılmaları için baskı altındaydı. Pratik Arnold böyle bir şeyi asla sebepsiz yere yapmazdı, özellikle de aşk için. Rishe bunu çok iyi anlıyordu.

"Eminim çok mutlu bir gelin olacaksınız Leydi Rishe," dedi Raul, sadece Rishe'nin gergin olduğunu anlayabileceği bir gülümsemeyle. Bir avcı olarak geçirdiği hayat da dâhil olmak üzere, Raul'un cilasında gördüğü ilk çatlaktı bu. Arnold ona ters ters bakmış olmalıydı.

Ancak Raul hemen toparlandı ve ifadesi yumuşadı. "Harriet gençliğinden beri Fabrannia'nın kraliyet ailesiyle evlenmeye hazırlanıyor. Onun için endişeleniyorum ama onu bu pozisyona zorlayan ben olduğum için bunu yapmak bencillik olur." Omuz silkti. "Çok az siyasi evlilik mutlu bir şekilde sonuçlanır."

"Bu konuda haklısın." Arnold'un sesinde küçük ama belirgin bir alay vardı. "Zayıf bir ülkeyi siyasi bir evliliğe zorlamak iğrençlikten başka bir şey değildir."

Rishe, Arnold'üzleşmek için dönmeden önce, Arnold şapkayı tekrar başına geçirdi. "Prens Curtis'le kitaplar hakkında konuşmak ister misin, Rishe?"

"Evet," dedi başını sallayarak. Yalandı ama Raul'un dikkatini ondan uzak tutmak istiyordu.

Bakışları şefkatliydi. "O zaman devam et." Onunla ne kadar nazik konuşursa konuşsun ya da ona ne kadar bakarsa baksın, bir kez daha aralarına bir çizgi çekmişti. "Ben işimin başına dönüyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

"Bekle!" Rishe uzandı ve Arnold uzaklaşmadan onun elini tuttu.

Arnold gözlerini kocaman açarak arkasını döndü. Rishe onun elini tuttu ve parmaklarını cesurca birbirine geçirdi.

Prens Arnold'un söyledikleriyle ne demek istediği önemli değil. Şimdilik sadece yapması gerekeni yapmalıydı. Ve yapmak istediklerine de uzanacaktı - Arnold'un elini tutmak da bunlardan biriydi.

"Bize katılmanı istiyorum," diye açıkladı.

Arnold'un kaşları çatıldı. Serbest kalan eli diğer eliyle birleşti ve Arnold'ın tepkisini protesto etmek için onun elini kendi ellerinin arasında tuttu. Yine de Arnold hiçbir şey söylemedi.

Adamın onu geri çevireceğinden endişeleniyordu.

Ama Arnold sonunda içini çekti ve "Eğer zaman bulabilirsem" dedi.

Rahatlamış ve çok sevinmiş olan Rishe, Arnold'a gülümsedi. "İçeri dönüp üstümüzü değiştirelim mi? Sırılsıklam olduk."

"Evet."

Rishe sırtıarak Raul'e döndü, hâlâ Arnold'la el ele tutuşuyordu. "Peki o zaman, Prens Curtis. Sakıncası yoksa müsaadenizi isteyeceğiz." Sonra yüzündeki gülümsemeyi sildi ve ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "İyi günler."

"Evet, Leydi Rishe." Raul'un gözlerinin kenarları yine kırıştı. Bu sadece Rishe'nin gizli anlamlar içerdiğini bildiği bir bakıştı.

Hâlâ amacının ne olduğundan emin olmasa da, şimdilik Arnold'la birlikte uzaklaşmayı tercih etti. Doğal olarak, sahilde yalnız kaldığında kendi kendine ne mırıldandığını hiç duymadı.

"Ne kadar yakışıklı bir çift. Herkes ikisinin birbirleri için yaratıldığını düşünebilir."

Raul'un yüzündeki gülümseme, genellikle av için ayrılmış olan gülümsemeydi. "Peki neden bu kadar kırılgan görünüyorlar?"

Bölüm 3

BİR KEZ KALEYE GERİ DÖNDÜĞÜNDE ve kendi odasında yalnız kaldığında, Rishe banyo yapmaya karar verdi. Deniz suyundan ve güneş kreminden arındı, yine kendi karışımı olan bir sabunla kendini temizledi. Hava hâlâ aydınlık olduğu için tek başına banyo yapmaktan korkmuyordu.

İşini bitirip saçlarını kuruttuktan sonra, çalışma odası olarak kullandığı odanın kapısı çalındı.

Elsie içeri girdi ve reverans yaparak eğildi. "Leydi Rishe, Bay Tully'den istediğiniz eşyalar geldi."

"Teşekkür . Nasıl görünüyorlar?"

Hizmetçi başını kaldırdı ve gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi. "Bay Tully inanılmaz! Tam beklediğim gibiler. Daha bu sabah talep ettiğiniz halde akşama kadar teslim edebilmesi yeterince etkileyici, ama aynı zamanda tam olarak belirttiğiniz gibi."

Elsie'nin tepkisi Rishe'nin yüzüne bir gülümseme getirdi. Ayağa kalktı ve Harriet'in odasına doğru yola koyuldu. Prenses onu bekliyor olmalıydı, ama Rishe kapısına vardığında düpedüz şaşkına döndü.

"L-L-L-L-L-Lady Rishe!" Harriet ayağa fırlamaya çalıştı ama dizlerini önündeki sehpa çarptı.

Rishe hızla ona doğru koştu. " misin?!"

"Neden... Odamda ne yapıyorsunuz, Leydi Rishe?" Harriet ağlamak üzereyken sordu. "Buraya gelerek kendinizi sıkıntıya sokmanıza hiç gerek yoktu! Çok özür dilerim! Hayatta olduğum için bile özür dilerim!"

"Lütfen sakın olun, Leydi Harriet. Ziyaretimin nedeni size söylenmedi mi?" Baş hizmetçiye baktı.

Saçlarını düzgünce toplamış olan yaşlı kadın, "Geleceğinizi söylersem, beklerken sinirden hastalanır diye endişelendim," dedi.

Bu kesinlikle olasılık dışı değildi. Rishe'nin gülümsemesi alaycıydı. "Özür dilerim. Sadece sizinle konuşmak istedim Leydi Harriet... Ayrıca baş hizmetçinizden de bir şey isteyecektim."

"Oh. Bunu duymuştum. Hizmetçilerinize ders vermesini istemişsiniz."

Baş hizmetçi başını salladı. "Pekâlâ. Genç hizmetçilerinizden çok daha fazla tecrübem var. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var ama onlara elimden geleni öğreteceğim."

"teşekkür ederim! Hizmetçilerimin hepsi sizden bir şeyler öğrenecekleri için çok heyecanlılar."

Rishe'nin hizmetçileri hâlâ işlerine alışmaya çalışıyorlardı. Yavaş ama emin adımlarla okuma ve yazmayı da öğreniyorlardı. Öğrenmek onlar için eğlenceli hale gelmişti. Rişa onlara baş hizmetçiden bir şeyler öğrenmek isteyip istemediklerini sorduğunda çok heveslenmişlerdi.

"Ben yola çıkıyorum o zaman." Baş hizmetçi kapının yanında duran Elsie'ye baktı. "Bunu sana bırakıyorum."

Elsie ciddi bir şekilde başını salladı. Baş hizmetçinin de gitmesiyle Harriet'in misafir odasında sadece kalmıştı.

"Leydi Harriet, şu anda arzu ettiğiniz bir şey var mı?" Rishe kanepeye oturarak sordu. Onun varlığı Harriet'i daha da geriyor gibiydi. Ancak Harriet sonunda ağzını açtığı anda Rishe'nin sabrı ödüllendirildi.

"Hayır, pek sayılmaz. Galkhein... harika bir yer ve odam çok rahat. Böyle durumlarda söyleyecek bir şeyim olmadığı için üzgünüm..."

"Merak etmeyin. Sohbet etmeye çalışmıyorum, sadece bilmek istiyorum. Eğer dilediğinizi elde edebilseydiniz, istediğiniz *her şeye* sahip olabilseydiniz, ne isterdiniz Leydi Harriet?"

"Kitaplar. Bir sürü kitap."

Harriet'in içten cevabı Rishe'i şaşırttı.

"O kadar çok kitap istiyorum ki, okuyup okuyup hiç bitmesin... Ama o kadar çok kitabım olsaydı, hepsini asla okuyamazdım - onları sadece kendime saklayamazdım. Kitapları sadece teketime almak istemiyorum, onları seven herkesle paylaşmak istiyorum." Harriet'in başı öne eğikti, ama bu kez mutlu fantezisine olan düşkünlüğünden kaynaklanıyordu.

Aynı Leydi Harriet'in yabancı ülkelere gelen elbiseler ve mücevherler için savurganlık yaparak ülkesini iflas ettirdiğine giderek daha az ikna oluyorum... gelecekte ne olsun.

Rishe'nin teyit etmek istediği bir şey daha vardı, bu yüzden "Daha önce kendi görüşünüzle ilgili bir şeyden bahsetmişsiniz," dedi.

Harriet, Aria Ticaret Şirketi'nin ürünleri önündeyken, "Eğer ona yüzümü gösterirsem, Majesteleri nişanımızı bozabilir," demişti. O

saklamak için uzatmış olmalı.

"Fabrannia Kralı size korkunç bir şey mi söyledi, Leydi Harriet?"

"Korkunç değildi, hayır! Sadece gerçeği söyledi." Harriet sahte bir ifade takındı,

Yüzünde garip bir gülümseme belirdi ve "Kral Walter ile nişanım ben gençken karar verdi. Bir keresinde, o zamanlar hala hayatta annemle birlikte onunla tanışmaya gitmişim. Çok heyecanlıydım ve olması gerekenden daha fazla giyinmişim... Gerçekten çok utanç verici."

Rishe kaşlarını çattı, dinliyordu.

"Her hatırladığımda, keşke o zaman haddimi bilseydim diyorum. O kadar aptaldım ki... Benim gibi birinin güzel bir oyuncak bebek gibi giyinmesine imkan yoktu. Gözlerim insanlara büyük sıkıntı veriyor, bu yüzden onları neden Kral Walter'a gösterebileceğimi düşündüğümü bile anlayamıyorum." Kuru bir kahkaha attı, kalbindeki acıyı örtbas etmek için. "Utanması gereken incinenler değil, onları inciten kişidir."

Harriet'in omuzları titredi.

Leydi Harriet'in sözleri Fabrannia kralına ait olmalıydı. Rishe bu düşüncüyü kendine sakladı ve onun yerine sordu: "Birkaç kez gözlerinizin insanları üzdüğünden bahsetmişsiniz Leydi Harriet. Bunun nedeni nedir?"

"Farkına varmadan kaşlarımı çatıyorum ve herkese ters ters bakıyorum... Bunu yapmak istemiyorum ama düşünmeden oluyor ve kızgınmışım gibi korkunç bir surat yapıyorum."

Rishe, içinde barındırdığı belirsiz şüphelerin doğru çıkacağını hissetti. "Bana anlattığınız için teşekkür ederim. Bir sonraki sorum genç Leydi Harriet'e yönelik olacak."

"Ah, evet?"

"Küçük bir kızken Majesteleri ile tanışmak için zamanı düşünün. Çocukken mutlu muydun?"

Harriet'in nefesi kesildi. "Ben... Hayır... Hatırladığımda çok utanıyorum..." Başını eğdi ve Rishe nazikçe Harriet'in elini kendi elinin içine aldı.

"Çocukken de aynı şekilde mi hissediyordunuz?"

Harriet'in küçük dudakları gergin bir çizgi halinde sıkıştı. Başını çekingen bir şekilde eğdi ve dökülmemiş gözyaşlarıyla titreyen küçük bir ses çıkardı.

"Utanmışım... ama utanmamıştım. Kalbim küt küt atıyordu ve istedim ... düşündüğünden korkmak yerine en azından biraz olsun sabırsızlansın!"

"Oh, Leydi Harriet..."

"Kral Walter'ın onun yerine Galkhein prenseslerinden biriyle evlenmek istediğini duydum! Ama olmadı..."

Rishe bunu duyunca şaşırılmıştı ama Harriet'in sorunları her şeyden önce geliyordu. "Yani giyinip kuşanmaktan her zaman nefret etmemişsin."

Prensesin eli Rishe'nin elinin içinde titredi. "Ben... Ben yüzümü saçlarımla saklamamın uygunsuz olduğunu düşünüyorum... Gerçek yüzüm kadar uygunsuz..."

Harriet yavaşça, çok yavaşça duygularını belli etti.

"Yine de benim gibi birinin en son modaya uygun kendimi değiştirebileceğimi düşünmesi de aynı derecede uygunsuz... Bu küstahlık ve utanç verici!"

Rishe Harriet'in elini bıraktı ve saçlarını okşadı.

"Bu da ne, Leydi Rishe?"

"Sizi bu kadar acı verici bir konuyu tartışmak zorunda bıraktığım için özür dilerim." Harriet'in uzun perçeminin altından göz kırptığını fark düşündü. "Bir keresinde korkudan titrerken biri saçımı okşadı ve ruhumu yatıştırdı."

Arnold bunu bir gün önce, hayalet korkusunu ilk kez ortaya çıkardığında yapmıştı. Harriet'in sarı saçlarına iyi . Rishe'in elinin altında ipek gibi hissediliyordu.

Harriet afallamıştı, sonraki sözleri dalgındı. "Ne kadar tuhaf... Kendimi gerçekten rahatlamış hissediyorum."

Rishe rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Harriet bakışlarını indirerek, "Bunu benim için neden yaptınız Leydi Rishe?" diye sordu.

"Özür dilerim. Seni yalnız bırakamam." Rishe, Harriet'in altın sarısı saçlarını okşadı. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın Leydi Harriet..." Direkt ona bakan Rishe açıkça, "Gözlerin kuru" dedi.

"Ha?" Harriet, Rishe'yi yanlış duyduğunu düşünüyor gibiydi ama onun sözlerini yanlış yorumlamanın bir yolu yoktu.

"Gözlerinizin kurduğundan neredeyse eminim," diye devam etti Rishe. "Her boş anını okuyarak geçiriyorsun -genellikle gece geç saatlere kadar lamba ışığında, değil mi? Belki de ay ışığında bile, eğer katı baş hizmetçinizin, yaklaşan kraliçelik göreviniz için çalışmanız gerekirken hâlâ uyanık olup alakasız kitaplar okuduğunuzu bilmesini istemiyorsanız."

"Eep! Nereden bildin?!"

"İnsanlar önlerindeki işe konsantre olduklarında daha az göz kırparlar ve gözleri daha çabuk kurur. Buna bir de uzun kaküllerinizi ekleyin. Sadece gözlerinizi yormakla kalmazlar, aynı zamanda saçlarınız da gözlerinize küçük parçalar halinde zarar veriyor olabilir."

Rishe'nin ciddi muhakemesi Harriet'in yüzündeki rengi sildi.

"Bir test olarak, gözlerinizi kırpmadan on saniye boyunca açabileceğinizi düşünüyor musunuz, Leydi Harriet?"

"Yapamam! Aslında, hayal bile edemiyorum!"

"Normalde insanlar bunu yapabilirler." Bu prensesin ağzını açık bıraktı.

Rishe, "Gözleriniz uzun bir süre boyunca kurumuş ve hasar görmüşse, parlaklığa karşı daha hassas hale gelecektir" dedi. "Kurumaktan kaçınmak isteyecekleri için onları açmak daha zor olacaktır. Bu da kaşlarınıza yük bindirecek ve bilinçsizce kaşlarınızı çatmanıza neden olacaktır."

Harriet kasabada bulundukları süre boyunca hep aşağıya bakmıştı. Rishe bunun onun kişiliğinden mi kaynaklandığını yoksa daha fazlası mı olduğunu merak etmişti.

Vinrhys'in beyaz binaları yaz güneşini yansıttığından, gözleri için fazla parlaktı. Rishe, Harriet'in yürürken gözlerini ayaklarına diktiğini, çünkü zeminin ışığı daha az yansıttığını düşündü.

"Biraz eczacılık bilgim var. Sadece sağlığını iyileştirmenize bir şekilde yardımcı olabileceğimi umuyorum, Leydi Harriet."

"Ben.."

"Modaya uygun olmak istiyor ama bunu düşünmekten bile utanıyorsanız, sağlığını iyileştirmek için cesaretinizi toplayabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Hrk!"

"Elsie?" Rishe seslendi ve kapının yanında bekleyen hizmetçi öne çıktı. Yanındaki kutularda Aria Ticaret Şirketi'nden sipariş ettiği birkaç elbise vardı.

Hemen ardından Harriet'in cılız çığlığı misafir odasından yankılandı. Oda.

"Ooh, şu kız...!"

"Lştfen Leydi Harriet'i azarlamayın, Bayan Baş Hizmetçi."

Rishe kale koridorlarında yşrşrken dudaklarında bir gşlşmseme belirdi. Harriet'in baş hizmetçisi onun birkaç adım gerisinden geliyordu, saçları sıkı bir topuz yapmıştı ve sırtı bir direk gibi dikti.

Rishe ona, "Leydi Harriet'e gidip seni kendim alabilir miyim diye sordum," dedi. "Hizmetçilerime gizlice bir göz atmak ve nasıl olduklarını görmek istedim."

"Öyle mi? Söylemeliyim ki Leydi Rishe, hizmetçileriniz hâlâ deneyimsiz olsa da hepsi öğrenmeye oldukça hevesli. Bu harika bir şey."

"Katılıyorum! Hizmetçilerimle gurur duyuyorum. Onları eğittiğiniz için çok teşekkür ederim."

Baş hizmetçi birden uysallaştı. "Ekselansları'na eşlik ettikten sonra en azından bunu yapabilirim, Leydi Rishe."

Rishe bu görev için gönüllş olmuştu ama baş hizmetçi olanlardan bir şekilde kendini sorumlu hissediyor olmalıydı.

"Siguel'in kadın şövalyeleri şu anda burada ve Fabrannlı şövalyeler de iyileşmeye başladı. Tam bir olmasa da, birkaçı yarın muhafızlık görevlerine devam edebilecek."

Rishe ne kadar dinlenmelerini ve dayanıklılıklarını geri kazanmalarını tavsiye etmek istese de, başka bir şlkenin güvenliği hakkında yorum yapamazdı, bu yüzden dilini tuttu. Bunun yerine isteksizce havadan sudan konuşmaya başladı.

"Siguel'densiniz, değil mi?" Rishe, Harriet ile yapacağı konuşmalar için Siguel hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Hizmetçi şaşkınlıkla Rişa'ya baktı. "Nereden biliyorsun?"

"İnsanların bilmesini istemiyor muydunuz?"

"Hayır, öyle değil. Aksini söylemezsem çoğu insan Fabrannalı olduğumu sanıyor," dedi baş hizmetçi, gözleri soğuk ve donuk. "Sanırım bunu Ekselansları ile nasıl iletişim kurduğuma bağlıyorlar."

Rishe gözlerini kırpıştırdı, dikkatle dinliyordu.

"Majesteleri merhum kraliçenin evinde hizmet ettim... Prenses Harriet'in

Annesi," diye açıkladı baş hizmetçi. "Kraliyet ailesiyle evlenene kadar Majestelerine baktım, sonra da asıl dük hanesine hizmet etmeye devam ettim."

"İzninizle, Leydi Harriet ve Prens Curtis ile nasıl tanıştınız?" "Prenses

Fabrannia'ya gittiğinde ona eşlik etmek üzere seçildim. Majesteleriyle evlenmeye karar verdi. Majestelerini ilk kez görüyorum. Ekselansları şahsen."

O zaman baş hizmetçi muhtemelen bu Curtis'in sahte olduğunu bilmiyordu. Eğer Rishe hayatlarını tekrarlamasaydı, Raul'u bilen tek kişi Harriet olacaktı.

"Ekselansları ile ilk karşılaştığımda gerçekten depresyondaydım."

Bunlar bir hanımefendiye yöneltmek için aşırı kelimelerdi. Rişe hiçbir şey söylemedi ve baş hizmetçiye gözlemlemeye devam etti.

"Siguel güçlü bir ülke değil. Kitapları bol ama diğer ülkelerle müzakerelerde kullanabilecekleri varlıkları var." Hizmetçi kaşlarını çatı. "Fabrannia ile olan ilişkimiz Siguel için çok önemli ama bu ilişkinin temel taşı olan Ekselansları'nın güvenilmezliği nedeniyle güçlü bir bağ kurmak imkânsız."

"Leydi Harriet üstünü değiştirmek istediğini söyledi."

"O yaptı...? Zor olacağını tahmin ediyorum. Çok zayıf bir kalbi var." Hizmetçinin sessiz sözleri, ıssız koridorun ortasında bir haykırışın tüm gücüne sahipti.

"Bu gidişle Siguel, Fabrannia'nın önünde kendini rezil edecek. Diğer hizmetçilerin hepsi Fabrannia'nın kraliyet ailesinin hizmetinde. Hiçbirimiz Ekselansları ile güven ilişkisi kurmayı başaramadık. Onunla sadece kişisel olmayan bir şekilde etkileşim kurabiliyoruz. Bu çok doğal, diğer hizmetçilerin Ekselanslarına hizmet etmek istemelerini hayal bile edemiyorum."

Tam o anda Rishe olduğu durdu. Tam da Harriet'in odasının önüne gelmişlerdi. Rishe kapıdan önce baş hizmetçiye döndü, gülümsedi ve "Bayan Baş Hizmetçi, onun değişmek istediğini düşünmek zaten değişimin başladığının kanıtıdır" dedi.

"Sanırım..."

Rişe tekrar kapıya döndü ve kapıyı çaldı. İçeriden yanıt Bunun yerine, birkaç kişinin konuştuğunu duyabiliyorlardı.

Baş hizmetçi de bunu fark etti ve kapıya doğru baktı. "Bu ne olabilir

olabilir mi? epey gürültü var."

"Hee hee . İÇeri geliyoruz, Leydi Harriet!"

Rishe kapıyı iterek açtığı anda, neşeli seslerden oluşan bir koro dışarı taşıtı.

"Oh, çok güzel görünüyorsun!"

Baş hizmetçinin kaşları havaya kalktı.

"Cildiniz çok temiz ve güzel. Makyajdan hiç zarar görmemiş..." "Elbise de harika görünüyor. Çok yazlık ve ferahlatıcı!"

Sesler Harriet'in hizmetçilerine aitti. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra baş hizmetçi odaya daldı. Pencerenin yanındaki kadını gördüğünde gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Siz misiniz, Majesteleri?!"

Harriet yepyeni bir kadın gibi görünüyordu. Öncelikle, uzun perçemleri yana doğru örülmüştü. Bu büyük gelişme alnını ve mahcubiyetle kısılmış zeytin yeşili gözlerini ortaya çıkarmıştı. Açık gri bir elbise ince ve zarif vücudunu ortaya çıkarıyordu.

", bu..."

Harriet gözlerini huzursuzca kırıştıtırırken, baş hizmetçi şaşkınlıkla ona baktı. Prenses saçlarını yarıya kadar ; hacimli sarı saçlarının geri kalanı hafif bukleler halinde ütülenerek hafif, kabarık bir görünüm kazandırılmıştı. Harriet başını eğdiğinde, sallanan bukleleri havaya hafif bir parfüm yayıyordu. Etrafını saran hizmetçileri sırtarak gülüyorlardı.

"Bu elbise son zamanlarda moda oldu. Çok düzgün bir izlenim bırakıyor, bu yüzden nazik Prenses Harriet için mükemmel."

"Hrk! Teşekkür ..."

Kıpırdanırken bile Harriet başını hizmetçilerine doğru eğdi, kibarlığın resmiydi. Sonra rahatlamış bir halde Rishe'ye baktı. Yumuşak yüz hatlarını belirginleştiren makyajı Rishe yapmıştı. Biraz pudra sürmüş, prensesin kaşlarını düzeltmiş ve dudaklarını gül kırmızısına boyamıştı. Bu basit dokunuşlara ek olarak, Harriet'in göz kapaklarına bazı teknikler uygulayarak uzun zamandır ona eziyet eden keskin bakışlı gözlerin daha yumuşak görünmesini sağlamış, bazı noktalara gölgeler çizerken ışığı diğerlerine yönlendirmişti. Çalışmaları sırasında Harriet'in ifadesi gittikçe daha parlak hale geldi.

"Makyajın bir başka faydası da yüzünüzün beğenmediğiniz kısımlarını gizleyebilmeniz ya da küçültebilmenizdir," diye açıklamıştı Rishe, Harriet büyülenmiş bir halde bakarken

kendi yüzü tarafından. Harriet'in makyaj hakkında öğrenmesini istediği başka şeyler de vardı ama onu kabullenmeye ikna etmek için "saklanma" konusuna odaklandı.

Baş hizmetçi Harriet'e sert bir ifadeyle baktı. "Majesteleri, siz..."

"Özür dilerim! Çok garip, değil mi?!" Harriet bağırdı ve hizmetçinin gözleri daha da büyüdü.

Rishe kadının neden bu kadar şaşırdığını anlayabiliyordu. Harriet şüphesiz geçmişte de aynı sözlerle kendini aşağılamıştı ama şu anda tamamen ve bambaşka biriydi. Ve ona herkesten daha olan baş hizmetçi bunu gün gibi açık bir şekilde görüyordu.

Harriet'in yüzü hâlâ yere dönüktü ve omuzları titriyordu ama yine de baş hizmetçiyle göz teması kurdu. Zeytin rengi gözleri artık kalın perçemlerinin ardında saklı değildi.

Onu değerlendiren baş hizmetçi, "Çok güzel görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi.

Harriet'in yüzü buruştu, ağlamaklıydı. Yatak örtülerinin altına dalıp saklanmak ister gibi görünüyordu ama bundan da öte, yüz ifadesinde büyük bir rahatlama vardı.

Rishe ise Harriet'in dönüşümü karşısında mutluluktan havalara uçuyordu. "Tam da dediğim gibi, değil mi Leydi Harriet? Bayan Baş Hizmetçi'nin sizi öveceğini biliyordum-"

"Ancak!" Harriet'in irkilmesine neden olan azarlayıcı bir ses . "Bu duruşun anlamı nedir, Majesteleri?! Size defalarca sırtınızı kamburlaştırmamanızı söylemedim mi?!"

"Evet, hanımefendi!"

"Sırt düz, göğüs dışarıda! Aksi takdirde tüm takım mahvolur!"

Harriet çılgınca sırtını düzeltmeye çalıştı. Rishe kıkırdadı ve bu alışverişi iç açıcı buldu.

Harriet'in utangaç ifadesinin bir anda bulutlanacağını hiç düşünmemişti. Saat.

"Çok özür dilerim..."

Harriet, Vinrhys'in bir köşesinde gözyaşlarının eşiğinde başını eğdi. Öğleden sonranın yumuşak güneş ışığı saçlarına altın rengi bir parlaklık veriyordu.

Rishe, Harriet'in küçük özüne gülümseyerek başını salladı. " değil. Endişelenmeyin, Leydi Harriet."

"Hayır! Majesteleri, bu fırsatı değerlendirip davranışlarınızı gözden geçirmelisiniz. Akşam yemeğine kadar şehirde alışveriş yapmak istediğinizi söylediğiniz için Leydi Rishe size eşlik etti, değil mi? Eşyalarınızı kendiniz toplayacağınızı söylediniz, ben de uygulandım ve bunu yapmanıza izin verdim - ve şimdi bakın ne oldu!" Baş hizmetçi içini çekti, alnında derin bir kırıışıklık vardı. "Hizmetçine içinde Galkhein parası yerine *Fabrann* parası olan bir çanta vereceğini düşünmek..."

Harriet'in başı o kadar eğikti ki, sanki ağır bir taş bastırılmış gibiydi. Baş hizmetçi daha da ağırlaşarak söylenmeye devam etti.

"Bir Galkhein mağazasından *Fabrann* parasıyla hiçbir şey satın alamazsınız! Neyse ki bu şehirde döviz borsası var ama de!"

"Bu doğru! Bu şehirde döviz büroları var, yani hiç sorun yok!" Rishe araya girdi ve Harriet'e gülümsedi. "Hizmetçiniz şu anda para bozduruyor, o iş bittikten sonra akşam yemeğine kadar alışveriş yapabiliriz!"

"Urgh... Teşekkür ."

"çok takdir ediyoruz, Leydi Rishe. Onun nezaketinden faydalanmamaya dikkat edin, Prenses Harriet."

Rişa dil darbelerine sırtını dönerek garip bir şekilde gülümsedi. Döviz bürosunun yanında başka bir hizmetçiyi bekliyorlardı. Yoldan uzak durmaya çalışsalar da, sokakta ondan fazla kişiden oluşan bir grup olarak dikkat çekmeye devam ediyorlardı.

Kurtarılan *Fabrannlı* şövalyelerden beşi alışveriş gezilerinde onlara eşlik etmeyi seçmişti ve Raul'yanında getirdiği *Siguelian* şövalyeleri de onlara katılmıştı. *Daha fazla* dikkat çekmekten kaçınmak isteyen Rishe, her zamanki şövalye ekibini kalede bırakmıştı.

Fabrannlı şövalyelerin hiçbiri Siguelian şövalyeleriyle göz teması kurmuyor ya da iletişim kurmuyor.

Belli ki, Harriet'i korumak için işbirliği yapma niyetleri olmadan görevlerine ayrı ayrı devam ediyorlardı.

Fabrannlı şövalyeler Siguel'dekilerden daha yetenekli görünüyor... Yani

Majesteleri en azından nişanlısının yolculuğunda korunduğundan emin oldu.

Rishe bir an için bu düşünceyi düşündü.

Fabrannia Kralı, Leydi Harriet'e bol miktarda harcama parası verdi ve Galkhein'da dilediği kadar alışveriş söyledi, değil mi? Ayrıca, çok fazla kadın şövalyeleri olamaz, ama özellikle yetenekli olanları onunla birlikte gönderdi.

Harriet'i gençken inciten Fabrannia kralıydı ama davranışları ona iyi baktığını gösteriyordu.

Bunu düşünürken, Rishe üzerinde bir çift göz olduğunu hissetti. Oliver'ın biraz ötedeki farklı bir döviz bürosunun önünde durduğunu gördü. Birbirlerinin yüzlerini görebiliyorlardı ama konuşamayacak kadar uzaktaydılar. Oliver gülümsedi ve ona doğru eğildi, Rishe de karşılığında reverans yaptı.

Acaba Oliver, Prens Arnold'un bir işi için mi burada?

Beklendiği gibi Oliver döviz bürosuna girdi. Öğrendiğine göre Arnold'ın araştırması gereken sadece birkaç yer kalmıştı ama Rishe kendi araştırmasını başlattığına göre artık daha fazla işi olacaktı. Bu da Oliver'a yapacak daha çok iş bırakıyordu ve suçluluk duygusu onu biraz rahatsız etti.

Arnold'la sahilde yaptığı konuşmayı hatırladı.

"Galkhein para birimindeki altın ve gümüş içeriğini azaltmayı planlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle."

O zamanlar bu cevabı alışılmadık derecede belirsiz bulmuştu. Neden? Arnold'un hâlâ gizli tuttuğu bir bilgi mi vardı?

Bir ses hayalini böldü. "Odaklanın, Majesteleri! Yine kambur duruyorsunuz!"

"Evet!" Harriet doğruldu. Rishe onun bilerek kambur durmadığını .

"Duruşun neden bu kadar kötü? Sana her zaman gururlu durmanı söylüyorum!" "Urk..."

"Bayan Baş Hizmetçi," diye kederli prenses adına söze girdi Rishe. "Leydi Harriet'in kambur durması bir tavır meselesi değil."

"O zaman mesele nedir?" "Bu bir kas meselesi!"

Rishe son derece ciddiydi, bu yüzden Harriet ve baş hizmetçinin ona neden aval aval baktıklarından pek emin değildi.

"Kas mı dediniz...?"

"Dik durmak için gereken şey kaslardır! Birinin vücudunu destekleyecek güç. Leydi Harriet'te eksik olan ruh değil, güçtür!" Rishe bir elini kendi karnının üzerine koydu. "Önce karın kaslarınız, sonra da sırtınız var. Duruşunuzda gördüğüm kadarıyla omurganızın henüz eğri olduğunu sanmıyorum, ancak yirmili yaşlarınızda daha da kötüleşecektir."

"Ne kadar kötü ?"

"Kaslarınız vücudunuzu destekleyemezse, sırtınız ve boynunuz eğilmeye başlayacaktır. Bu da sizi gerçekten zorlar, dolayısıyla çok uzun sürerse boyun, omuz ve sırt ağrılarına yol açar."

Semptomlar o noktaya kadar ilerlerse, Harriet'in günlük hayatını etkileyecektir.

"Oturmak bile acı verici hale gelirse, okumak da zorlaşacaktır, biliyorsunuz."

"Eek! Bunu önlemek için ne yapmalıyım?!"

"Asgari düzeyde egzersiz yardımcı olacaktır ama iyi bir duruş da bunun bir parçasıdır. Belki de bunu görgü kuralı olarak değil, sağlığınız için her gün biraz uyguladığınız bir şey olarak düşünmeyi deneyin."

Rishe döviz beyaz duvarındaki büyük pencereyi işaret etti. "Leydi Harriet, buradaki camda kendinizi görebiliyor musunuz?"

Harriet cama bakarken gözleri tereddütle doldu - sanki aynada kendini görmeye alışık değilmiş gibi. Gerçekten de çok güzel görünüyordu ama sırtında baş hizmetçiyi rahatsız eden hafif bir kamburluk vardı.

"Lütfen sırtınızı dikleştirin ve göğsünüzü dışarı çıkarın. Evet, aynen !" "Bu çok zor..."

"Sadece ilk başladığında. Ve hey, bir kez daha pencereye bak." Harriet Rishe'in dediğini yaptı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Oh."

Elbette Harriet'in saç modeli ve elbisesi biraz öncekinden farklı değildi ama görünüşünde belirgin bir değişiklik vardı. Yeni başlayanlar için elbise mükemmel görünüyordu ve vücudunu daha iyi vurguluyordu. Göğsünü dışarı çıkarmış ve başını kaldırmış haliyle yüzü daha parlak görünüyordu, çevresindeki makyaj

gözleri ışıktaki parlıyor.

"Sadece daha iyi bir duruşla verdiğiniz izlenimin tamamen değiştiğini düşünmüyor musunuz?"

"Doğru, ..." Harriet tekrar tekrar gözlerini kırptırdı.

Rishe ona gülümseyerek, "Alışık olmadığın halde mükemmel duruşu korumak zordur," dedi. "Ama giydiğin elbiseyi nasıl güzelleştirdiğini , çaba sarf etmek biraz daha kolay, değil mi?"

Harriet camda kendini izlerken Rishe'nin sözlerini düşünüyor gibiydi. Sonra elbisesine baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet..."

"Oho!" Rishe bu gülümsemeyi görünce aceleyle baş hizmetçinin kulağına fısıldadı, "Baş Hizmetçi Hanım, az bunu gördünüz mü?! Leydi Harriet'in utangaç gülümsemesi çok tatlıydı!"

"Hâlâ kat etmesi gereken çok yol var! Diplomatik bir ziyaret için gittiği başka bir ülkede tatlı tatlı gülümsemesi çok doğal!"

"Yine de harikaydı, değil mi?"

"Şey, sanırım bu yeterince doğru!" diye homurdandı baş hizmetçi, sonra da sanki Rishe bu sözleri alay ederek söylemiş gibi bir elini ağzına kapattı. Yine de sözünü geri almak niyetinde değildi.

Bu gelişme karşısında Rishe'nin gülümsemesi daha da genişledi.

Leydi Harriet'in birazcık da olsa eğlenmesine sevindim. Akşam yemeği için şatoya dönmemiz gerekiyor, bu yüzden dışarıda fazla kalamayız ama... İlgisini çekebilecek her türlü mağazaya gitmek isterim.

Harriet ne tür bir dükkândan hoşlanırdı? Rishe olasılıkları hayal ederken çok eğlendi.

Prenses Harriet yeni elbisesinin yanı sıra küçük bir çanta da taşıyordu. Bunu alışveriş gezisinden önce kendisi hazırlamıştı. Rishe ve baş hizmetçi konuşurken onlara arkasını dönüp çantayı açtı ve kimsenin göremeyeceği şekilde içine baktı.

"Para..."

Çantası bozuk paralarla doluydu. Her madeni paranın üzerinde basitleştirilmiş bir kartal tasarımı vardı.

-Galkhein'in ulusal sembolü. Harriet parmağını kartalın kanatlarında gezdirdi.

"Galkhein'in parası... Para, para, para..."

Çantasını kapattı, sesi bir nefesten daha kısıktı. Kendi kendine mırıldandı, deniz esintisi ve dalgalar sonraki kelimelerini bastırdı.

"Bu parayla her zaman istediğim şeyi elde edebilirim..."

Birkaç dükkânı ziyaret ettiler ve akşam olduğunda Rishe ve Harriet arabayla şatoya döndüler.

Bir hizmetçi onları giriş salonunda karşıladı ve sessizce bir mesaj iletti. "Tekrar hoş geldiniz, Leydi Rishe. Ani olduğunu biliyorum ama Sör Oliver'dan size bir mesaj getirdim. Ekselansları Prens Arnold huzurunuzda çıkmak istiyor."

"Teşekkür . Hemen ofisine gideceğim. Leydi Harriet, birazdan görüşürüz."

"Evet! Çok teşekkür ederim!"

Rishe Arnold'un ofisine giderken Harriet başını tekrar tekrar salladı. Geldiğinde kapıyı çaldı ve Oliver onu içeri aldı.

"Affedersiniz, Prens Arnold."

"Hey." Arnold ceketsizdi, kalemi bir kâğıt parçasının üzerinde kayarken üzerinde sadece bir gömlek vardı. Yakasındaki düğmeler çözülmüş, gizli yara izi ortaya çıkmıştı.

Oliver sinirli bir şekilde konuştu. "Şunu dinler misiniz, Leydi Rishe? Lorduma inanamıyorum! Gözlerimi ondan ayırdığım an, kıyafetleriyle denize atlıyor..."

"Ha?" Rishe irkildi, sonra sertçe Oliver'a döndü.

"Sebebini öğrenmek için ne kadar uğraşsam da söylemiyor! Ona sürekli mola vermesini söylüyorum ama bu kadar yaramaz bir davranış beklemiyordum..."

"Oliver, bunun suçlusu Majesteleri değildi. O-"

"Rishe." Oliver ona bakmadığında Arnold işaret parmağını dudaklarına götürdü. Bunu küçük sırları olduğu anlamına aldı.

Huh?!

İfadesiz olsa da, az önce eşek şakası yapmış bir çocuğun bakışlarına sahipti. Eğer Oliver Arnold'u azarlıyorsa, zaman Rishe bir şeyler açıklamak zorundaydı ama Arnold ona yapmamasını söylüyorsa konuyu zorlayamazdı.

Neden bunu bir sır olarak saklamak istediğini bilmiyorum ama Prens Arnold etrafta yokken Oliver'a gerçeği söylemeli ve ondan özür dilemeliyim.

Oliver, Rishe'in düşüncelerini böldü. "Leydi Rishe, lütfen buraya oturun. Siz de lordum."

Üçü de alçak masayı çevreleyen kanepelerde yerlerini aldılar. Önce Arnold ve onun yanında Rishe, sonra da karşı tarafta Oliver.

"Lordum ve benim sizden bir isteğimiz var, Leydi Rishe. Bizim için Aria Ticaret Şirketi'nden Bay Tully ile irtibata geçebilirsiniz misiniz?" "Bay Tully mi?"

Görevli başıyla onayladı ve masanın üzerine bir kâğıt parçası koydu. Rishe'nin Arnold'a daha önce verdiği altın ve gümüş fiyatları çizelgesiydi.

"Bu verileri inceledik ve her türlü dünya olayını dikkate aldığımıza inanıyoruz."

Etkilendim. Bu ikisi tüccar değil, ama bu tür verileri derlemek için ne kadar emek harcadığını biliyorlar.

Oliver nazik mor gözleriyle Rishe'ye baktı ve gülümsedi. "Para biriminin yeniden basılacağından zaten haberdarsınız. Lordum?"

Sorulduğunda Arnold devam etmesini işaret etti. Oliver masanın üzerindeki bir parşömeni aldı ve Rishe'nin önüne yaydı.

Rishe güzel ve karmaşık illüstrasyon karşısında nefesini tuttu. Kanatlarını açmış bir kartaldı ve tüyleri bile çarpıcı bir şekilde detaylandırılmıştı. Kartalın üzerinde, çapraz iki kılıçtan birkaç çiçek yaprağı düşüyordu.

"Göz kamaştırıcı. Görkemli ve asil, ama özenli..." Başını yana eğmeden önce bir anlığına görüntünün büyüüne kapıldı. "Yeni para birimini bu yeni, karmaşık tasarımla mı basmayı düşünüyorsunuz?"

Oliver neşeli bir gülümsemeyle, "Doğru," dedi ama bu inanılmaz bir fikirdi. "Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsunuz, Leydi Rishe. Ne de olsa paranın seri üretilmesi ve her bir madeni paranın en ufak bir kusurdan bile arınmış olması gerekiyor."

"Aynen öyle. Bir prototip ve kalıp yapmak zorundasınız ama bu kadar karmaşık bir tasarım mükemmel bir şekilde aktarılabilir mi? Basım süreciniz çok rafine olmalı."

O zaman onun için her şey yoluna girdi. Rishe başını kaldırıp Arnold'a baktı ve gözleri buluştu; Arnold başından beri onu izliyordu.

İşte bu yüzden Prens Arnold dün yüzüğüme dokunduğunda Coyolles'ten bahsetti!

Coyolles'in tükenmekte olan gümüş ve altın damarlarını düşünerek onun hakkında yanılmamıştı ama Arnold'un o sırada düşündüğü başka bir şey daha vardı.

"Coyolles'le olan ittifakımızı yeniden boyamak için mi kullanacaksınız?!" sordu ve prens ona sevgiyle baktı.

"Ben de tam olarak böyle bir ifade düşünmüştüm."

Rişe'nin elleri yanaklarına doğru uçtu. *Ne biçim bir surat yapıyorum ben?!* Mutluluğu herkesin görebileceği kadar açık olmalıydı. Bu onu utandırmıştı ama yapabileceği bir şey yoktu.

Prens Arnold'un Coyolles'a güvendiğine inanamıyorum... Prens Kyle'a!

Oliver'a baktığında o da başını salladı. Rishe'in neden bu kadar mutlu olduğunu biliyor olmalıydı. "Haberiniz olsun, Coyolles'in adını gündeme getiren ben değil, lordumdum."

"İmkânları kullanıyorum. Hepsi kadar," dedi Arnold açıkça, ama Rishe sevinçliydi.

Yine de bu konuda garip bir şey var.

Oliver, Rishe'in şüphelerinin farkında olmadan devam etti. "Periyodik olarak yeniden darphane baskısı yapmanın amacı sahteciliği daha da zorlaştırmaktır. Madem yeniden , o zaman sahteciliği daha da zorlaştırma fırsatını da değerlendirebiliriz. Coyolles'in özenli metal işçiliği yaratma yeteneğini kullanırsak, işi zorlaşacaktır. Yeniden basma işlemini tamamladıktan sonra altın ve gümüşlerimizi diğer ülkelere nasıl dağıtacağımız ve gerekli malzemeleri nasıl temin edeceğimiz konusunda Aria Ticaret Şirketi görüşmek istiyoruz."

"Yardımcı şey varsa, hiç çaba sarf etmem! İsterseniz hemen Bay Tully'ye " Rishe tekrar Arnold'un gözleriyle buluştu ve daha önceki endişesini dile getirdi: "Siz ikiniz bu konuda emin değilsiniz, değil mi?"

Arnold yüzünü buruşturdu ve Oliver'ın gözleri neredeyse fırlayacaktı. Tepkilerine bakılırsa Rishe doğru tahmin etmişti.

"Bu fikre nereden kapıldınız Leydi Rishe?" Oliver telaşla sordu. Arnold sessizce onu inceledi.

Onların bakışları altında Rishe şöyle dedi: "Coyolles'in teknolojisiyle, bu detaylı tasarıma sahip sikkeler yapmak mümkün olacak. Öyle olsa bile, bu pahalı bir çaba olacaktır."

Bir şeyi yaratmak için yapılan harcama sadece malzemelerin maliyetinden oluşmuyordu. Bütçelenmesi gereken çok daha fazla şey vardı: malzeme alımı, tesisler, işçilik, nakliye ve dağıtım. Altın ve gümüş sikkeler de istisna değildi. Eğer bir sikkeyi basmak sikkenin kendisinden daha pahalıya mal oluyorsa, o zaman ülke kelimenin tam anlamıyla kazandığından daha fazla para kaybediyordu.

"Bay Tully ile bu maliyetleri nasıl azaltabileceğinizi de görüşmek istiyorsunuz, değil mi? Aria Ticaret Şirketi'nin maliyetlerle ilgili analizine bağlı olarak, tüm yeniden boyama planından vazgeçilebilir."

"Vay, vay."

"Ayrıca... Prens Arnold." Rishe ve Arnold üçüncü kez bakışlarını kilitledi. "Sizinle yeniden renklendirme hakkında konuştuğumda ve Galkhein para birimindeki altın ve gümüş içeriğini azaltmayı planlayıp planlamadığınızı sorduğumda, cevabınız belirsiz görünüyordu."

Aslında, alışılmadık derecede belirsiz bir "Sanırım öyle" olmuştu.

"O zaman benden bir şey mi saklıyorsun diye düşünmüştüm ama öyle olsaydı eminim daha iyi saklardın. Ya da cevap olarak açıkça alaycı bir şey söyleyebilirdin."

"..."

"Sakladığın bir şeyden ziyade, endişelendiğin bir olduğunu hissettim." Belki de alışılmadık cevabının nedeni buydu.

Oliver usulca gülümseyerek Arnold'a baktı. "Tanrım, lordum. Nişanlınız içinizi görmüş gibi görünüyor. Neden ne düşündüğünüzü açıklamıyorsunuz? Belki ben de size yardımcı olabilirim."

Rishe bunu duymayı beklemiyordu. "Sen de mi onun ne düşündüğünü bilmiyorsun?"

"Normalde onunla biraz daha tartışırdım ama lordum

bu sefer başka bir fikri var gibi görünüyor."

Arnold, yüzünde sıkılmış bir ifade ve elindeki çenesiyle, "Bu tamamen gerçek dışı bir plan," demekle yetindi.

Bu da onun yapacağı bir şey değildi. Arnold her zaman gerçekçiydi. "Tamamen gerçek dışı bir plan" demesi bile tuhaftı.

"Bu aptalca. Neredeyse fantezi. Benim 'diğer fikrim' zaten düşünmeden attığım bir şey."

"Madem bu kadar ısrarcısınız lordum..."

", Majesteleri!" Rishe onun dikkatini çekerek şöyle dedi. "Eğer aklınıza koyarsanız, bunu başarabileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

Prens ona bön bön baktı. "Ne?"

Rishe ona inanıyordu, bu yüzden açıklamasına sarsılmaz bir ciddiyetle devam etti. "Fanteziyi gerçeğe dönüştürecek güce sahip olduğunuza inanmıyor musunuz, Majesteleri? Özellikle de şimdi, Coyolles ve Aria Ticaret Şirketi gibi diğerleriyle birlikte çalışmaya istekliyen?"

"İnanılmaz." Arnold kaşlarını çatı. "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

"Elbette. Ne de olsa iki ay önce tanıştığımızdan beri bana kendini kanıtladın." Rishe Arnold'un gücüne geleceği bildiği için değil, neler yapabildiğini ilk elden gördüğü için inanıyordu. "Siz kendi gücünüze inanmıyor musunuz Prens Arnold?"

Arnold'un kaşları hâlâ çatıktı.

"Belki de *sizin* fantezi olarak gördüğünüz şey bir başkası için fantezi değildir. Bir başkasının sahip olduğu teknik ve bilgiyle mümkün olabilir. İnsanlar buna inandıkça daha da gerçek hale gelebilir."

"Öyle insanlar yok."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım.

Yani..." "Rishe." Arnold, Rishe'nin çenesini kendisine bakacak şekilde eğdi.

Bunu yapıyor? Ben hiçbir yere gitmiyorum.

Her zamankinden daha kalın bir sesle, "Soyut bir şeye kim ki?" diye sordu.

Gözleri neden bu kadar kederli bakıyor? Rishe konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sanki Arnold'un bakışları onu olduğu yerde sabitlemiş gibi hissediyordu.

Sessiz

"Lordum."

Rishe, Oliver'ın sesiyle irkildi. Arnold dilini şaklatarak elini Rishe'nin çenesinden çekti.

Tam o sırada kapı çalındı.

"Prens Arnold, Sör Oliver, yarının güvenliğini konuşmak için bir dakikanızı alabilir miyim?"

Diğer taraftan bir şövalyenin sesini duyan Rishe ayağa kalktı. "Ben gidiyorum o zaman.

Sizin için Aria Ticaret Şirketi ile konuşacağım." "Özür dilerim, Leydi Rishe."

"Yapabileceğim başka bir şey olursa lütfen bana haber verin. Ekselansları, akşam yemeğinde görüşürüz."

Arnold parmaklarını Rishe'nin elinin etrafında dolayarak ona "Sonra," dedi.

Daha önceki yoğun hava artık yoktu. O kadar kederli görünmüyordu ve Rishe'nin konuşmasını engellemeye çalışmıyordu.

"Evet," dedi Rishe sessizce, adamın tavrındaki değişiklik karşısında kafası karışmıştı. Kapıdaki şövalyeleri selamladı ve odadan çıktı.

Onu üzmüş olabileceğimi düşündüm ama durum öyle görünmüyor. Farkında olmadığım başka bir sorun mu var? Hmm. Ne olabilir ki?

Düşündükçe kafası Arnold'la dolmaya başladı. Onun düşünceleri ve sıkıntıları hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istiyordu. Kafası çok meşgul olduğu için yanındaki sinsi varlığı fark edemedi.

"Hey."

Rishe bir sütunun arkasına çekilirken şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Raul onu sırtından duvara bastırdı ve Curtis kılığında gülümseyerek büyük bir eliyle ağzını kapattı.

"Artık sadece ikimiz varız, küçük hanım."

"Mmph." İtiraz edemeyen Rishe ona ters ters baktı.

"Harriet'i gördüm. 'Küçük kız kardeşime' bu kadar iyi baktığın için teşekkürler." Rishe'nin korkunç kaşlarının aksine Raul memnuniyetle gülümsedi. "Bu gözler harika. Tam benim tipim."

Sonunda ağzını serbest bıraktı ve Rişe yeniden konuşma yetisini kazandı. "Is

Prens Curtis gibi giyinmişken böyle davranmak akıllıca mı?" "Bunun ses de harika. Beni biraz daha azarlar mısın?"

"Sen iflah olmazsın, bunu biliyor muydun?" Rische çekti, Raul'un sürekli yaramazlık yapmasına gerçekten sinirlenmişti. Bir avcı olarak hayatında, ihtiyacı olduğunda çok güvenilir bir müttefik olmuştu. Şimdi ise kendi tarafında olmadığına onunla başa çıkmanın bu kadar zor olması onu şaşırtıyordu.

Raul onun gözlerinin içine baktı, onu hâlâ duvara yaslamıştı. "Yine de Harriet'e yeni bir dünya göstermeye çalışmamı dilerdim."

"Ne?" Rische, şifreli cümlelerin cazibesine kapılarak ağzından kaçırdı.

"Sana bu kadar acımasız olmamı söylüyorum," diye cevap verdi, her zamanki sinir bozucu bir ciddiyetsizlikle. "Onun bu kişiliği hayatta kalmak için geliştirdiği bir şey, biliyor musun? Tüm suçu üstlenerek kendini dünyanın geri kalanından soyutluyor. Annesinin öğretilerine uyabilirse, içinde bulunduğu durumun ne kadar boktan olduğunu fark etmeyecektir."

"..."

"Eğer dik durmanın ve ileriye bakmanın mutluluğunu öğrenir, sonra da itaat dolu bir hayat için nişanlısına dönerse, bunun onun için dayanılmaz derecede zor olacağını düşünmüyor musun?" Raul sırtı, sesi havalıydı. "Yoksa planın bu mu?"

"? Ne planı?"

"Harriet'in moralini bozmak için tabii ki." Rische'in gözleri doldu.

"Çok iyi gözleriniz var. Bir insanın gurur duyduğu her şeyi görüyorsun. Nelerden . Neye . Bu şekilde onların kalbine giriyorsun, değil mi?" Raul'un yüzü zaten onunkine yakındı ama şimdi daha da yaklaştı. "Bu gözlerle gördüğün insanlar umutlu olurlar - onlar için önemli olan şeyler için, gururları için, parlak bir gelecek için..."

Rische yüzünü buruşturdu ve Raul'un omzunu itti ama adam yerinden kıpırdamadı. Adamın boğazı, kadının direnişi karşısında kıkırdadı. "Bu iyi.

Hem de çok iyi.

Özellikle de..." Kırmızı gözleri onun içini görüyordu. "Birinin ruhunu kadar kolay , değil mi?" Sesi tıpkı avını gören bir avcı gibi çıkıyordu.

Kadın cevap verdiğinde, Rische beşinci döngüsünde şefine yaptığı gibi adamla konuştu. "Bak, Raul. Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Neyi yapmayı bırakayım?"

"İş dışındaki şeyler hakkında kendine yalan söylemek." Raul'un nefesi bir an için kesildi.

"Bunlar gerçek yalanlar değil, ama gerçek duygularınız da değil. Gerçeği yalana, yalanı da duygulara o kadar çok karıştırıyorsun ki kendi hislerinden bile emin olamıyorsun. Öyle değil mi?"

Aslında, beşinci döngüsünde de aynı şeyi söylemişti. Raul zaman etrafındaki dünyadan kopuktu, o kadar ki ruhunun hiçbir özü . Arkadaşları buna Raul'un sadece kendisi olduğu için gülüyorlardı ama Rishe'ye öyle görünmüyordu. Acı çekiyor gibi görünüyordu ama tüm bunları bir gülümseme ve yalanın ardına saklıyordu. Zaman zaman sakinliği, derin, patlayıcı bir öfkenin üzerine sıkı sıkıya oturan bir kapak gibi görünüyordu.

Eminim o zaman yaptığı gibi inkar edecektir.

Fırçalanmaya hazırdı ama Raul'un cevabı beşinci hayatında ona verdiğiinden farklıydı.

Gözlerini kıstı ve mırıldandı, "Biri senin içini görür görmez her şeyin biteceğini düşünmüyor musun?"

Rishe'nin kirpikleri bu açıklamayı sindirirken dalgalandı. Onun ciddiyetsizliğini beklemeye başlamıştı ama Raul son derece ciddiydi.

"Birinin hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmesinden korkuyorum... kendimi bilmemekten bile daha fazla."

Bu hayatta ona yabancı olduğum ruhunu bana açarken kendini rahat hissediyor mu?

"Sen de aynı şekilde hissetmiyor musun?" diye sordu, sesi boş çıksa da. "Hayır, hissetmiyorum."

Zihninde Arnold'un o gün sahildeki profilini gördü. "Tüm sırlarımı anlatmak istediğim biri var."

"Ama - bu da gerçeği söylemenin sizi dezavantajlı duruma sokacağını anladığınız anlamına geliyor. Yani beni eleştirecek konumda , öyle mi?" Raul'un kırmızı gözleri kadının içini delip geçti. "Galkhein'in veliaht prensiyle evlenmeniz sizin için ne ifade ediyor?"

Rishe yine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Siyasi bir evlilik yapan kadın nasıl hisseder? Tören sırasında eski bir sevgilinin sizi kaçırdığını hayal musunuz?"

"Neden sordunuz?"

"Çok kalın kafalısın." Raul'un yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı ve sesi boğuklaşarak devam etti: " söyleyeceğim. Eğer veliaht prensle evlenmek istemezsen seni kaçırmayı düşünüyorum."

Rişe onun küstah teklifi karşısında o kadar şaşırmıştı ki sadece iç çekebildi. Eğer bunu başka biri duyarsa, uluslararası bir olaya dönüşebilirdi. Tüm gücüyle Raul'un omzunu itmeye devam etti. Kolu titremeye ve uyuşmaya başlamıştı ama Raul'un bakışlarıyla doğrudan karşılaştığında aksini iddia etti.

"Sana söyledim, bu şekilde davranmamalısın."

"Senin için endişeleniyorum. Politik bir evlilikte hiçbir eş mutlu olamaz."

"Onun beni mutlu etmesini hiç istemedim."

Raul'un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Oh?"

"Kendim için harika bir hayat kuracağım. Onunla evlendiğim için başıma ne tür felaketler gelirse gelsin, bunun beni mutsuz etmesine izin vermeyeceğim."

Büyük bir savaşın içine sürüklenmiş olsa bile. O savaş yüzünden ölse bile. Diğer tüm yaşamlarında olduğu gibi bu kez de veliaht prenses olma yolunu seçtiği için asla hayıflanmayacaktı. Sonuna pişmanlık duymadan ulaştığı sürece, keyif dolu bir hayat yaşayacağından emindi.

"Bu evliliğin benim için ne anlama geleceğini hâlâ bilmiyorum ama ayrılrsa bile onun yanında kalacağım."

Kimse onu .

"Onun gelini olacağım. Bunu nasıl yaşayacağımı çoktan seçtim. hayat."

Niyetini vurgulamak için Raul'e ters ters baktı ve Raul gülümsedi. Ama bu Şimdiye kadar Raul olarak ona gülümsediği gibi. Bu onun "Curtis" olarak gülümsemesiydi. O anda Rishe başka birinin yaklaştığını fark etti. Daha önce fark etmemişti çünkü Raul onun dikkatini akıllıca çekmişti.

"Prens Arnold." Rishe kaşlarını çatı. Raul onu hâlâ duvara yapıştırmıştı, bir eli omzundaydı... ve yüzü onunkine çok yakındı.

Mavi gözler hançer gibi Raul'a bakıyordu. Rishe etraflarına çöken gergin havadan ürperdi. Arnold'un yüzünde güçlü bir duygu belirtisi yoktu. Onun

soğuk bakışlarını sadece Raul'a yöneltti.

"Bırak onu."

Kısa bir cümleydi ama kulak zarlarında gümürdüyordu. Sözler Raul'e yönelikti ama Rişe'nin bile nefesi kesildi. Raul asıl hedef olarak daha da *fazla* baskı hissetmiş olmalıydı.

"Çok özür dilerim, Prens Arnold." Raul'un ağzı bir an için seğirdi ama bu hareketi nazik bir gülümsemeye dönüştürdü. "Davranışım için hiçbir mazeretim yok."

"Prens Curtis!" Raul'un seçtiği kelimelerle daha fazla yanlış anlamaya davetiye çıkardığından endişelenen Rishe yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim, gerçekten. Sadece nişanlınızın güzelliği göz kamaştırıcı."

Cidden, ne düşünüyorsun?!

Şu anda Siguel'in en büyük prensi olması gerekmiyor muydu? Raul'un kılık değiştirmesi mükemmeldi ama Curtis'in asla yapmayacağı şeyleri söylemek ve yapmak için tedbiri elden bırakmıştı. Kafası karışan Rishe, Raul'u iterken koluna daha da fazla güç verdi.

"Beni duymadın mı?"

Arnold'un yavaş ayak sesleri koridorda yankılandı. Raul'un tahriklerine kapıldığına dair hiçbir belirti göstermeden ilerledi. İlk bakışta davranışları her zamankinden farklı görünmüyordu ama gözlerindeki soğukluk ve sesindeki katı kana susamışlık Rishe'i etkiledi.

"Sana karımı bırakmanı söylemiştim."

Raul'u öldürecek mi? Rishe panik içinde düşündü.

Raul omuz silkti ve Rishe'yi serbest bıraktı. Arnold serbest kalır kalmaz onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Çok nazikti ama gücü Rişe'nin itiraz etmesine de izin vermiyordu.

Prens onun yüzüne baktı ve Raul'un tuttuğu omzuna nazik el doladı. "Canınızı yaktı mı?"

"Hayır."

"Başka bir yerine dokundu mu?"

"Sadece omzuma. Başka bir şey olmadı."

Arnold'un düzgün kaşları eğildi. Bir şeye katlanıyor gibi görünüyordu.

"Sizi başka bir şekilde rahatsız etti mi?"

Rishe başını salladı ve Arnold'un bakışları başka yöne kaydı. Bu çok küçük bir hareketti ama o anki gerilim dayanılmazdı.

Raul'a bir bakış bile atmadı. "Seni odana götüreceğim. Gel. devam et."

Elini tuttuğunda, Rişa arkasından gelen sessiz bir ses duydu. "Senin Nişanlın senin için çok değerli, değil mi?" Raul Arnold'u bilerek kızdırıyor gibi görünüyordu. "Sizin yerinizde olsaydım... eminim Leydi Rishe'yi öper ve muhtemel bir rakibimin önünde onun üzerinde hak iddia ederdim."

"Prens Curtis, bu kadar şaka yeter-"

"Ya da belki de adamı tam burada keserdim. Görünüşe göre zalim Veliaht Prens Arnold hakkındaki tüm söylentiler asılsız."

Raul'un iğnelemeleri bu noktada utanmazcaydı. Rishe onun hareketlerini anlayamadığı için kendini kaybetmişti.

Yine de Arnold sakindi. Aslında, Raul'e derece soğukkanlı bir gülümsemeyle bakarak, "Anlıyorum. Efendinin isteklerine rağmen burada olmalısın."

Bunun üzerine şaşkınlıkla ağzı açık kalan Raul'den ziyade *Rishe* oldu. Adamın kafası karışmıştı sadece. Onun aklından geçenleri okuyamıyordu ama bu olasılığı düşünmüş olmalıydı.

"Bunun ne anlama geldiğini sorabilir miyim?"

"Sen Curtis Samuel O'Fallon değilsin. Sen sadece onun gibi davranan bir sahtekârsın. Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Raul'un kılık değiştirdiği sonunda anlaşılmıştı. Beşinci döngüsünün tamamı da dahil olmak üzere, Rishe ilk kez böyle bir şeye tanık oluyordu.

Raul şaşkınlıkla, "Prens Arnold, sizi temin ederim, ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok" dedi.

"Birinin bir başkasını taklit ettiğini anlamak için biraz gözlem yeterli. Doğal tavırlarla kasıtlı olanlar arasında büyük fark vardır." Arnold bu sözleri sanki hava durumundaki bir değişiklik kadar normalmiş gibi söyledi. "Aynı şey sesiniz için de geçerli. Ses tellerinizi kullanma şeklinizi değiştirdiğinizde, seste küçük bir bozulma yaratırsınız. Dinlemek inanılmaz derecede rahatsız edici."

"Heh... Ha ha ha!" Raul gerçek sesiyle güldü ama sesi biraz kuru çıkmıştı. "Sen bir canavarsın." Belli ki dehşete kapılmıştı, omuz silkti ve umursamazca konuştu,

"Neden bildiğin halde beni yalnız bıraktın...? Ahh, elbette. Siguel'in gerçek niyetini için."

"Sana kendimi açıklamama gerek yok. Gidelim, Rishe."

"Söyle. Senin için gerçekten önemliyse, onu siyasi bir evliliğe zorlamak yerine gitmesine izin vermen gerektiğini düşünmüyor musun? Bence bu şekilde sana daha minnettar olur."

Sesi Rishe'yi arkadan dürttü. Rişa, Raul'un *onun* ne istediğini bildiğini sanmasından nefret ediyordu.

"Raul! I-" Rishe etmek için döndü ama Arnold ondan önce davrandı. Sadece başını çevirerek Raul'e bir bakış fırlattı ve hâlâ Rishe'nin bileğini tutuyordu.

"Bu evlilik yüzünden benden ne kadar nefret ederse etsin, onu niyetim yok. O benim karım olacak." Gözleri şimdi keskindi, daha önce olduğundan çok daha sertti.

Rishe'nin kalbini derin bir hüznün kapladı. *Neden?*

Arnold'la alay ederken Raul'un gülümsemesi daha da çarpıklaştı. "Ne kadar korkunç. Onu mutsuz edeceğini biliyorsun ama yine de karın olması için onu zorlayacaksın."

"İşte . Gidelim, Rishe." Arnold onu da peşinden sürükleyerek yürümeye başladı.

Ona bir *şeyler* söylemek istedi ama tek bir kelime bile bulamadı. Başını öne eğen Rishe, onun arkasından gitti.

Göğsümde yine o ağrı var. Zonklayan ağrı nefes almasını .

Arnold sessizliğini korudu. Dördüncü kattaki odalarının kapısına ulaşana kadar dönmedi.

"Özür dilerim." Bileğini bıraktı ama yüzüğünü takarken yaptığı gibi elini tuttu. "Bu kadar sert davranmamalıydım."

Rishe hiçbir şey söylemedi. "Seni incittim mi?" Başını iki yana salladı.

Arnold özür diledi ama ona sert davranmamıştı. Oldukça sert davrandığı doğruydu ama tutuşu yakmamış ya da teninde herhangi bir iz bırakmamıştı. Acı çeken Rishe'nin *bileği* değildi.

"Neden şeyler söylüyorsun?" Sesine sızan duydu ama duygularını daha fazla bastıramadı.

"Merak etme," dedi Arnold nazikçe, uzanıp Rishe'nin yanağını okşayarak. "Gitmene izin vermemem seni kısıtlamayı planladığım anlamına gelmiyor."

Rishe'in başı öylesine eğilmişti ki saçları yüzünün etrafına dökülmüştü. Arnold, tüy kadar hafif dokunuşuyla saçlarını kenara itti.

"Bana tüm dileklerini söylemeye devam etmeni istiyorum. Gücümün yettiği her şeyi sana vereceğime yemin ederim."

Kastettiği bu değildi. "Bu evlilik senden nefret edeceğimi söylemiştin."

Arnold, Rishe'nin mercan rengi saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırırken bile ", " diye onayladı. "Benimle evlenmekten korkmadın mı?"

Sanki bir çocuğu teselli ediyormuş gibiydi. Ona bakışı, onunla konuşması ve ona dokunması, hepsi onu teselli ediyormuş gibi hissettiriyordu. Bu da Rishe'nin kendini öfke nöbeti geçiren şımarık bir kız gibi hissetmesine neden oluyordu. Kendi elini Arnold'unkinin üzerine koydu. Onunla doğrudan cesaret edemedi, bu yüzden kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Majesteleri... siz bir aptalsınız."

Arnold'un gözleri şok içinde irileşti.

"Seni mutlak aptal... Sana inanamıyorum," dedi Rişe, şikâyetleri zayıf olsa da. "Bana karşı bu kadar nazik olmana dayanamıyorum."

Prens bazen acımasızdı. Konuşmasıyla araya mesafe koyması gerçek duygularını gizlemesine yardımcı oluyordu. Yine de şu anda Rişe'nin duygularına karşı düşünceli davranıyordu. Rişe'nin onunla evlenmekten korktuğuna gerçekten inanıyordu.

"Senin gelinin olmaktan nasıl korkabilirim?" Rishe ona ters ters baktı. Bunu yapmak istemese de, yapmazsa daha da acınası bir surat ifadesi takınacağını biliyordu. Adamın elini daha sıkı kavradı, neredeyse yanağına bastıracaktı. "Teklifini kabul ettim, değil mi?"

Adamın elini tamamen kapatabilmeyi diledi ama el büyük ve erkeksiydi, bu yüzden yapabildiği en iyi şey parmaklarını adamın elinin arasına sokmak oldu. "Ne olursa olsun, senden *asla* nefret etmeyeceğim. Edecekmişim gibi konuşmana gerek yok!"

"Rishe."

Adını söylediğinde, göğsündeki zonklayıcı ağrı daha da şiddetlendi. Kadın

adamın sert elini refleks olarak yanağına yaklaştırdı. Onun yüzünü görmesini istemese de, elini bırakmak da istemiyordu. İçinde dönen duyguların baş döndürücü karışımını işlemeye nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hissediyor musun..." Rische soruyu sormaktan korkuyordu ama *nedenini* bilmiyordu. Korkusunu bastırdı ve yavaşça onun bakışlarıyla buluştu. "Bu evlilikten dolayı bana karşı bir yükümlülük hissediyor musun?"

Arnold bu kez göz temasını kesti. Uzun kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. Gözlerinde her zaman keskin bir ışık vardı, ama şimdi anlaşılmaz görünüyorlardı.

"O zamanlar seni karım yapmak için her şeyi yapardım." Evlenme teklif ettiği zamandan bahsediyor olmalı.

O zamandan bu yana sadece iki ay geçti, ama sanki bir ömür önce olmuş gibi hissediyorum.

Belki Arnold da aynı şekilde hissediyordu. Sesi zamankinden daha yumuşaktı. "Sana yalvaran bendim ve kararı veren de sendin." Arnold başparmağıyla Rische'nin yanağında gezindi. "Konumlarımız asla eşit değildi. Anlıyor musun?"

Rische başını salladı. Bilmiyordu. Ona hiçbir şey bilmeyen bir çocuk gibi davranıyordu ve o da bu rolü oynamaktan kendini alamıyordu.

"I..." Rische başladı, sesi tüm acısını sızdırmaya tehlikeli bir şekilde yakındı. "Yaptığım her bencilce istek için, senin arzularını da yerine getirmek istiyorum."

Aldığı kadarını geri vermek istiyordu.

"İki ülke arasındaki bir sözleşme olan evlilikte, her ikimizin de bir şeyler kazanması gerekir. Oysa ben bunca zamandır senden almaktan başka bir şey yapmadım. Eğer bunun siyasi bir evlilik olması gerekiyorsa, bu benim lehime çok fazla eğimli."

Rische elini onun yanağından çekti ve parmaklarını birbirine doladı. "Benden istediğin şeyler varsa," dedi acısına dayanmaya, "o zaman bana verdiğin gibi ben de sana vermek istiyorum."

Ağlamak istiyordu ama gözyaşlarından çok uzak hissediyordu. Kalbinde, ait olduğu yeri kaybetmenin verdiği buruk bir hüznün vardı. Bu his her kalp atışında da yoğunlaşıyordu.

"Prens Arnold... lütfen." Rische onun mavi gözlerinin içine baktı ve içten yakarışını duymasını diledi. Nedense onun adını söylerken kendini çaresiz hissediyordu.

Daha önceki hayatlarının hiçbirinde böyle hissetmemişti. Dua ediyormuş gibi hissetti.

zayıf bir nefes aldı.

"Rishe." Arnold bakışlarını kaçırmadı ve sesi hâlâ nazikti. "Seninle politik nedenlerden dolayı evlenmiyorum." Eğildi ve dudaklarını kızın kulağına götürdü, öpecek kadar yaklaştı. Nefesi tenini gıdıklarken, boğuk sesi kulak zarını gıdıkladı. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Yalvarsan bile bana bir şey söyletemezsin."

Bu onun kalbini delip geçti.

Arnold gülümseyerek geri çekildi, bakışları sıkıca onunkilere kilitlenmişti. Gözlerinde neredeyse kendini küçümseyen karanlık bir ışık vardı. Rishe'nin kendi sözlerini ona doğru çevirdi. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Başparmağını Rişa'nın dudaklarında hafifçe gezdirdi, sanki kelimeleri zorla çıkarmak istiyormuş gibi. Elbette kendisinden bir şey istemediğinin söylenmesinden nefret ediyordu, bu yüzden inadına evet demek için can atıyordu ama yapamadı. Kaybolmuştu, şu anda güvenebileceği hiçbir geçmiş bilgisi yoktu.

Gerçekte ne düşündüğünü saklaması çok zalimce.

Rishe bunu zaten biliyordu, bu yüzden her zaman onun sözlerinin sahte kötülüğünden ziyade eylemlerinin samimiyetine inanmıştı. Bununla birlikte, az önce söylediklerinde mutlak bir samimiyet hissetmişti.

Benden bir şey istememesinin nezaketten kaynaklandığını biliyorum.

Bu yüzden her zamanki duygusuzluğundan çok daha fazla acı veriyordu.

"Bu evlilik yüzünden benden ne kadar nefret ederse etsin..."

Arnold, Rishe'nin kendisinden nefret etmesine gerçekten hazırdı.

Karısı olmak için kararlı olmama gerek olmadığını söyledi!

Adamın geçmişte başka neler söylediğini hatırladığında, görüşü dalgalandı.

Olamaz!

Kendisinin daha fazla zavallı olduğuna tanık olmasını istemiyordu ama bu konuşmadan öylece çekip gitmek de istemiyordu.

Rishe'in düşünceleri dönüyordu. Bir sonraki hareketini düşünürken elini yavaşça başının yanına götürdü, avuç içi Arnold'a bakıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu kuşkuyla.

Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Prens Arnold."

Yapmak üzere olduğu şey korkunçtu ama öylece çekip giderse, daireler çizerek konuşmaya devam edeceklerdi. Aynı zamanda, tek kelime etmeden kaçıp gitmek de istemiyordu. Bunu doğru yapıp yapamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Rishe yine de başlatmaya karar verdi.

Doğrudan Arnold'a bakarak, "Şu andan itibaren... ilk kavgamızı yapıyoruz!" dedi.

Birkaç saniye geçti ve sonra Arnold ona tamamen yabancıymış gibi baktı. "Az önce ne dedin sen?"

"İlk kavgamızı yapıyoruz dedim!"

Üzüntü Rishe'yi pençesine aldı ama omuzlarını dikleştirdi ve nişanlısına niyetini açıkça belirtti.

Bölüm 4

O GECE, Rishe Arnold'un ofisinin kapısını çaldı ve Oliver kapıyı açtığında ona bir sepet uzattı.

"Oliver, lütfen bunu Prens Arnold'a ver."

"Leydi Rishe... bu ne ?" Oliver gülümsedi ama sepeti kabul etmekte tereddüt ettiği belliydi. Arnold'dan durumla ilgili bir şeyler duymuş olmalıydı.

"Ekselansları için gece atıştırması olarak sandviç yaptım."

"Gece atıştırması mı dediniz..." Hâlâ şaşkın bir gülümseme takınan Oliver başını eğdi. "Belki çok ileri gidiyorum ama siz ikiniz kavga etmiyor musunuz?"

"Evet, dediğiniz gibi." Rishe dramatik bir etki yaratmak için başını sertçe salladı ve son birkaç saat içinde olanları düşündü.

Arnold'la kavgasını başlattıktan sonra, Rişe kendini tam bir kayıpta buldu. Aşıklar arasında bir dövüşün nasıl yürütüleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini odasına kapattı ve anılarını gözden geçirdi, ancak iyi bir örnek teşkil edecek hiçbir şey bulamadı.

Şövalye kaptanım evinden kovuldu ama ben bunu Prens Arnold'a yapmak istemiyorum. Ayrıca evim geri döneceğimi söyleyemeyeceğim kadar uzakta. Bir keresinde birinin kocasının tüm gömleklerini ters çevirdiğini görmüştüm ama sabah hazırlanmasına engel olmak istemiyorum. Bu sadece Oliver için daha fazla sorun yaratır.

Düşünceleri bir süre dönüp dolaştı. Mevcut seçenekler hâlâ , akşam yemeği için hizmetçilerine katılmıştı. Onu gördüklerine şaşırmışlardı ama Arnold'la kavga ettiğini açıkladığında hemen anlamışlardı. Sonunda Rishe'nin karar verdiği strateji şuydu:

"Sandviçlerin ekmeğinin üzerine sosla birlikte aşağılayıcı bir yorum yazdım."

"Aşağılayıcı bir yorum. Ekmeğin üzerine. Soslu." "Evet.

'Majesteleri, sizi aptallar!' yazıyor."

Artık başını dik tutabilir ve Arnold'la gerçekten savaştığını söyleyebilirdi. Elbette ona söylemek istediği başka pek çok şey vardı ama bunları sosla yazmak çok zordu. Basit bir şeyle derdini anlatmaya karar vermişti.

"Eee..." Oliver garip bir yüz ifadesi takındı, sonra boğazını temizledi -ve birlikte havayı da. Garip gülümsemesini düzeltti ve sordu: "Leydi Rishe, sırf lordumla kavga edebilmek için yemek pişirmeye mi ?"

Rishe dudaklarını büzerek başını öne eğdi. "Sadece ekmek arasına bir şeyler koymaksa, felaket bir şey olmadan gece geç saatlerde bir atıştırma hazırlayabilmeliyim..."

"Pfft!" Oliver bir elini ağzına kapattı, omuzları titriyordu. "Ahem! Özür dilerim. Neyse, lordum bu gece geç saate kadar çalışacağını söyledi, o yüzden eminim bir şeyler atıştırmak hoşuna gidecektir."

Ne?! Ama sosla birlikte kötü bir şey yazdım! Rishe astı, vicdanı yaralıydı. Arnold'un kendi berbat yemeklerinden daha iyi bir şeyin tadını çıkarmasını istiyordu ama kavga ediyorlardı. *Evet, doğru. Kavga ediyoruz!*

"Bu arada, lordum bu dövüşle ilgili bir şey söyledi mi?" "Sadece 'çok iyi'."

Açıklamasını yaptıktan sonra prens ona şefkatle bakmış ve saçlarını okşamıştı. Sonra hemen arkasını dönmüş ve ofisine doğru yola koyulmuştu. Rishe saç okşama kısmından bahsetmemeyi tercih etti.

Oliver çenesine vurdu. "Anlıyorum, ... Oh, bana aldırmayın. Sadece bu gece emekli olmadan önce yapılması gerekenleri düşünüyorum."

Bir görevlinin işi asla ve Rishe'nin Arnold'la olan kavgasının Oliver'ı etkileyeceği kesindi.

"Özür dilerim. Bencilliğimin senin için sorun yaratmasını istemezdim." "Bunu hiç düşünme. Bununla anlatmak istediğin bir şey var. değil mi? O zaman sorun yok, gerçekten."

Rishe nedenini bilmiyordu ama Oliver buna gerçekten inanıyor gibiydi. İçini bir rahatlama kapladı ve Oliver'ın arkasındaki kapalı kapıya bir göz attı.

"Lordumun nasıl merak mı ediyorsunuz?" "Evet."

"O zaman sanırım bunu bir sır olarak saklamakla yükümlüyüm." Oliver'ın cevabı

onu şaşırttı ama gülümsemesi tatlıya dönüştü. "Merak etme. Adil olmak adına ona senin hakkında da bir şey söylemeyeceğim. Görünüşe göre eskortlarınız geldi."

Rişe'nin hizmetçilerinin durduğu koridoru işaret etti. Rishe'nin onlara verdiği bir şeyi taşıyorlardı ve sabırla Rishe'nin konuşmasının bitmesini bekliyorlardı.

"Ugh... O zaman isteyeceğim."

"Çok iyi. Teslimat için teşekkürler."

Oliver başıyla selam verdi ve Rishe hizmetçilerine doğru yürüdü. Uzaktan izlediğinde ne kadar endişeli göründüklerini görebiliyordu. Özür diledi ve onları Harriet'in odasına götürdü.

Kapıya vardıklarında Rishe onlara teşekkür etti, getirdiklerini aldı ve onları yollarına gönderdi. Koridorda tek başına kalınca Arnold'la olan kavgasını şimdilik unuttu ve kapıyı çaldı.

Kapı açıldı ve Elsie'nin yüzü görüldü. "Biz de sizi bekliyorduk Leydi Rishe!"

Elsie tam bir saat önce Harriet'in odasına gelmişti. Rishe nasıl gittiğini sormak istedi ama Elsie'nin ona cevabı çoktan *verdiğini* fark etti. Yüzü beklentiyle parlıyordu. Rishe onun daha fazla beklemesine izin vermedi ve onun yanından geçip odaya baktı.

"Vay canına!"

Nane rengi, şirin bir gecelikle orada duran Harriet'ti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Rishe..."

Harriet bir kanepenin önündeydi, kollarıyla oynarken sırtı dimdikti. Gecelik baldırlarına kadar uzanıyordu ve kumaşı göğsünün altında belini düzleştirmek için dalgalanıyordu. Ayrıca yeşil gözlerini ve sarı saçlarını da tamamlıyordu. Altın rengi perçemleri gevşek bir örgüyle bağlanarak görünümünü tamamlamıştı.

Başka bir deyişle yüzü görünüyordu. Rishe, gerçek Prens Curtis'inkilerle aynı yeşil gözleri görmekten çok memnun oldu.

"Leydi Harriet, harika görünüyorsunuz!"

"Urk! Bu-bu değil... Yani, um..." Harriet alışkanlıktan dolayı gözlerini kapattı, ama ellerini hızlıca -sarsak da olsa- iki yanına götürdü ve Rishe'nin önünde eğildi. "Teşekkür . Elsie'yi senden ödünç aldığım için özür dilerim. Ve, um, tüm

Bana ödünç verdiğin diğer şeyler, elbiseler ve çantalar gibi..."

"sıkmasına izin verme. Yarından itibaren alışveriş gezilerimize bir yön daha eğlenceli olur."

VIP odasındaki koltuklardan birinin üzerinde bir yığın elbise vardı. Rishe bu yolculukta onları da yanında getirmişti ama hepsini giymeyi planlamıyordu. Eğer onları hiç giymeden eve getirecekse, Harriet'in denemesine izin verebileceğini düşündü.

"Neyse, Leydi Harriet, gelelim." Rishe, Elsie'ye tutması için verdiği şeye baktı; büyük bir tencereydi. Rishe sırtarak onu masanın koydu. Sonra içinden dumanı tüten sıcak bir havlu çıkardı. Sandviçleri hazırlarken onu mutfakta ısıtmıştı ve şimdi neredeyse hazırды.

"Lütfen kanepeye uzanın, Leydi Harriet!"

"Ha?! Ama, , bunu sizin önünüzde yapmam mümkün değil, Leydi Rishe!"

"İstersen buraya otur. Şimdi yüz üstü uzan ve ellerini karnın." Rishe eczacılık yaptığı dönemden hastayı nasıl yatıracağını çok iyi biliyordu. Elsie'yi koridorda bekletti ve Harriet'i istediği yere getirdikten sonra sıcak havluyu kapalı göz kapaklarının üzerine yerleştirdi.

Harriet bu his karşısında ne yapacağını bilemedi. "Wagh! Bu da ? Güzel kokuyor..."

"şifalı bitkiler olan buharda pişirilmiş bir havlu. Bitkiler kas gerginliğine yardımcı ve bu şekilde ısıttığınızda daha etkili olurlar."

"Kaslar diyorsunuz... Yani gözlerimin etrafındaki kaslar mı?"

İnce bir havluydu, bu yüzden otlar havlunun içinden geçerek alttaki deriye sızacaktı. Havlunun sıcaklığı kasları da rahatlatırdı.

"Sadece gözlerinizin etrafındaki gergin kasları gevşetmek bile sizi önemli ölçüde rahatlatacaktır."

Rishe, Harriet'i rahatsız eden "çatık kaşlara" katkıda bulunan bazı faktörleri hafifletebileceğinden emindi.

"Aah..." Harriet memnuniyetle içini çekti.

Kendi kendine Rishe, getirdiği diğer ilaçları hazırlamaya başladı. "Kendini rahatlamış hissediyor musun?"

"Çok güzel bir his..."

"Bu çok iyi. Otları ve neyle karıştıracağımı yazacağım."

Sen." Rishe karıştırırken ilaç şişede şingırdadı.

Harriet kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Leydi Rishe, size bir soru sormamın sakıncası var mı?" dedi.

"Elbette! sorun. Size nasıl bitki yetiştireceğinizden havluyu nasıl ısıtacağınıza her şeyi anlatabilirim."

"Nişanlınızla aranızda bir şey mi oldu?" VIP salonuna ağır bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Harriet haykırdı, "Ben- ben- ben- ben- çok üzgünüm! Bu benim için çok kabaydı!"

"yok, sorun ! Bir misafirin fark neden olacak kadar yaygara kopardığım için özür dilerim!" Rishe, Harriet ayağa fırlamadan önce onu rahatlatmak için koştı ve prensesi tekrar kanepeye yatırdı. Başını eğdi, sesi yumuşak bir damlayla çıkıyordu. "Kavga ediyoruz."

"Bir kavga..."

"Ona kızgıyım, bu yüzden biraz ," diye mırıldandı Rishe, ilacı cam bir çubukla karıştırırken. "*Aslında* bu bir kavga bile değil." Sesi daha da kederli çıkmıştı. "Ona dövüşmek istediğimi söyledim ve o da her isteğimi kabul ettiği gibi bunu da kabul etti. Eminim benimle dövüşmek niyetinde bile değildir."

Küçük monologundan sonra, Harriet'e tüm bunları anlatmanın sadece onun kafasını karıştıracağını fark etti. Konuyu değiştirmeden Harriet konuştu.

"Kendinizi yalnız hissediyor olabilir misiniz, Leydi Rishe?"

Göğsünün sol tarafında tanıdık bir acı alevlendi. "Hayır, ben..." Denediğinde bunu inkâr edemeyeceğini fark etti.

Harriet gözlerindeki havluyu çıkardı ve Rişe'nin karşısına oturdu. "Nişanlınıza kızgın mısınız?"

Rişe duygularını gözden geçirdi ve başını salladı. İçinde dönüp duran duygu öfke değildi, daha çocuksu bir duyguydu. Ayrıca ondan faydalandığının da farkındaydı.

"Eminim sadece somurtuyorumdur," dedi kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Belki de dediğin gibi yalnızım. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden kendimi çaresiz ve zavallı hissediyorum. Göğsümde öyle güçlü bir sızı var ki, neredeyse boğucu..."

Bir elini kalbinin üzerine koydu ve kaşlarını çatı.

"Onun için elimden geleni yapmak isterdim ama..." Duyguları ona ulaşmamıştı. Arnold'un kendisi onları reddetmişti.

"Leydi Rische... eğer çok ileri lütfen beni affedin... ve tamamen yanlış bir şey söylüyor olabilirim, ama..." Ciddi zeytin gözleri Rişte'ye daha önce hiç görmediği bir güçle bakıyordu. "Belki de senin bu sözlerini duyunca zaten *birçok* şey almış gibi hissediyordur?"

Rische, Harriet'e şaşkınlıkla baktı.

Prensesin endişeli bakışları ayaklarına düştü, ama sonra başını salladı ve bakışlarını kaldırdı. "Eğer bana yakın olan biri bana bunu söyleseydi... eğer bu dünyada bana böyle bir şey söyleyecek tek bir müttefikim bile olduğunu bilseydim, ben...!" Harriet ellerini üst üste koyarak göğsünde . "Sanırım bu beni fazlasıyla mutlu ederdi!"

Harriet'in sözleri üzerine Rişa beklenmedik bir şeyin farkına vardı: *Hiçbir şey yapamasam bile, ona sadece istediğimi söylemem yeterli mi?*

Her şey kafasında canlanırken gözlerini yavaşça kırıştırdı.

Sözlerim Prens Arnold'a gerçekten tek başına yardım edebilir mi?

Bu fikirden pek emin olmasa da aklına başka bir şey geldi: Arnold'un ona evlenme teklif ettikten sonra verdiği söz.

"Benim gücüm dahilinde olduğu sürece, istediğin her şey senin olacak."

"Teşekkür , Leydi Harriet." Rische titreyen prensese gülümsedi. "Söylediklerinizden sonra onunla düzgün bir konuşma yapmak istediğimi fark ettim. Düşünceniz için gerçekten minnettarım."

"Çok nazıksınız!" Harriet başını telaşla salladı, sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Majesteleriyle... nişanlımla kavga etmek istediğimi hiç düşünmemiştim." Harriet kelimelerini seçerken gözleri doldu. "Zaten böyle bir şey yapmama asla izin verilmezdi! Tek yapabildiğim şikayet etmeden itaat etmek, bir oyuncak bebek gibi... bir ödül kraliçesi gibi..."

"Leydi Harriet, siz-"

"Doğduğum şeyi asla değiştiremeyeceğimi düşündüm... bir prenses olarak doğduğumu, işe yaramaz olduğumu, nişanlımın nefret edeceği bir yüze sahip olduğumu... Özür dilemem gerektiğini düşündüm çünkü hepsi benim hatamdı... Doğduğum için hep üzuldüm ama... ama bir şeyin farkına vardım!"

Rische'ye bakarken Harriet'in gözlerinde küçük bir ışık vardı.

"Başkasının bakış açısından belki de sadece küçük bir şeydir. Sadece makyaj yaptığımı, güzel bir elbise giydiğimi ve kahküllerimi ördüğümü söyleyebilirler ama... ben öyle görmüyorum."

Normalde perçemlerinin ardında saklı olan o parlak ışık, bu kez Gözyaşları.

"Artık aynaya bakabiliyorum. Çok heyecanlıydım, inanmadım. Banyodan sonra üstümü değiştirdim. Hizmetçilerim benden hep uzak dururdu ama bugün çok konuştuk. Sadece birkaç küçük değişiklikten sonra her şey farklıymış gibi geliyor."

Harriet'in sesi ağlayacakmış gibi geliyordu ama Rishe ile göz teması kurdu ve duygularını ciddiyetle ifade etti.

"Doğuştan sahip olduğum şeylerin değiştirilemeyeceğini sanıyordum... ama belki değiştirilebilirler, en azından biraz. Bu büyük bir gelişme ve benim için yaptığınız bir şey, Leydi Rishe... Bu şekilde düşünmem bile benim için bir rüya gibi."

Sessizce, o kadar sessizce devam etti, "Yani... Sanırım sözlerin ona ulaşacak. Eminim ulaşacaktır."

Rishe'in nefesi kesildi ve Harriet'in elleri yüzüne gitti.

"Özür dilerim, çok fazla şey söyledim! Çok utandım! Bütün gece yatakta bunu düşüneceğimi biliyorum!"

"Leydi Harriet! Lütfen sakın olun! Her şey yolunda, gerçekten!" Rishe, Harriet kanepeye çöktükten sonra onu teselli etmek zorunda kaldı. Harriet'in bunları söylemesi büyük bir cesaret gerektirmiş olmalıydı ama Rishe'in iyiliği için kelimeleri ağzından çıkarmayı başarmıştı. Bu Rishe'i gülümsetti. "Leydi Harriet... Arkadaş olduğumuza çok sevindim."

"Arkadaş mı?!" Harriet şaşkına dönmüştü, zeytin gözleri yaşarmıştı.

Leydi Harriet değişmeye çalışıyor. Onu bekleyen gelecek Rishe'nin aklını başından aldı. Sorun şu ki, onu idama götüren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Raul'un hareketlerini de anlayamıyorum.

"Affedersiniz, Leydi Rishe..."

"Oh, Elsie!"

Rishe ve Harriet kapının çalınmasıyla irkildiler. Kapı açıldığında Elsie içeri girdi ve arkasına gergin bir bakış fırlattı. Beyaz askeri uniformalar giymiş bir grup kadın vardı.

Onlar Fabrannia'nın şövalyeleri, Siguel'in değil.

"Hanımlar!" Harriet ciyakladı. "Bu, şey..."

"Bu olmaz, Majesteleri. Majesteleri, kardeşiniz ya da hizmetçileriniz dışında biriyle birlikteyken muhafızlarınızın yanınızda olmasını isterdi."

Şövalyelerden üçü odaya girdi. Rische'ye açıkça düşmanca davranmıyorlardı ama üzerlerinde heybetli bir hava vardı.

Harriet telaşla başını salladı. "Ama bu sadece Leydi Rische, yani-"

"Kiminle birlikte olduğun önemli değil."

"Her şey yolunda, Leydi Harriet." Rische gülümsedi ve karışık ilacın üzerine bir kapak koydu. "Zaten gitmem gerekiyordu. Lütfen bu gece uyumadan önce bu ilaçtan biraz göz kapaklarınıza sürün. Bu elbise ve çantaların size engel olmasını istemiyorum, o yüzden onları da yanımda götüreceğim."

"Ah! En azından yardım etmeme izin verin!" Harriet ayağa kalktı ve odaya dağılmış olan elbiseleri ve çantaları toplamaya başladı. Rische teklifi kabul etti ve işleri bittiğinde Elsie ile birlikte giysileri ve çantaları aldılar.

"İyi geceler, Leydi Harriet." Rische daha sonra muhafızlara seslendi. "Gecenin bu saatinde sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Leydi Rische! Um...gerçekten, çok teşekkür ederim!"

"Size teşekkür etmesi gereken kişi benim, Leydi Harriet." Harriet'in cesaretlendirici sözlerinden sonra mücadelesinde biraz ilerleme kaydedebileceğini düşündü.

Prenses utanarak başını eğdi, sonra da reverans yaptı. "İyi geceler, Leydi Rische."

"Sana da aynısı. Yarın görüşürüz." Rische Harriet'e el sallamak istedi ama elleri doluydu. Odadan çıkıp koridora çıktılar ve Harriet onları uğurladı. "Bunlar çok ağır değil, değil mi Elsie?"

"Hayır, ben iyiyim! Peki ya siz Leydi Rische?"

"Ben . Geç oldu, bu yüzden bunları bırakalım ve yarın düzenlemek için endişelenelim."

Koridorda yan yana yürürlerken Rişa, Harriet'in onları nasıl izlediğini fark etmedi.

Her şeyi soyunma odasına bıraktıktan sonra Rishe, Elsie'den ayrıldı ve kendi kendine iç geçirerek yatak odasına döndü.

Sanırım Prens Arnold hala çalışıyor olmalı.

Çift kişilik odalarında yalnızken, sessizliği sağır edici buldu bu da ona başka bir şeyi hatırlattı. Düşünmek istemediği bir şey.

Hayalet!

Bir telaşla odadaki tüm lambaları yaktı ve yorganın altına kaçtı. Dalgaların gürültüsünden kaçmak için başını battaniyenin altına soktu ama yalnızlığı hâlâ ona ağır geliyordu.

Rishe kalktı ve yataktan çıktı, yorganı bir şal gibi üzerine örttü. Pencereye, daha doğrusu Arnold'un dün gece uyuduğu yatağa gitti. Rishe bu sabah örtüleri, çarşafı ve yastığı yenileriyle değiştirmişti, yani Arnold'un üzerinde uyuduğu hiçbir şey kalmamıştı. Yine de onun yatağına yerleşip rahatlamış bir iç çekiş yaptığında etrafının onun varlığıyla çevrili olduğunu hissetti.

Majestelerinin buraya geri döneceğinden şüpheliyim, diye düşündü yüzünü yastığa . Ekmeğine kötü bir şey yazdım ve onun benim yanımda uyumasını istemek sadece bencillik.

Tekrar iç çekti.

Kendini zorlamıyor, değil mi?

Rishe en azından Oliver'a Arnold'un fiziksel olarak İyi.

Bugün yağmurda ıslandı ve hemen ardından okyanusa girdi. Onun kadar fit biri için bile, iş için bu kadar çok gece mesaisi yapmak sadece dayanıklılığını tüketektir.

Ne kadar endişeli olursa , kısa süre sonra düşüncelerini bir araya getirmekte giderek zorlandı. Ne de olsa o da en az onun kadar bitkin düşmüştü.

"Majesteleri, ben..."

Arnold'un geri dönmesinin mümkün olmadığını biliyordu ama onu beklemekten de kendini alamıyordu. Rishe yavaşça gözlerini kapadı ve içindeki bir parçayı kandırmaya çalıştı.

Kalbi beklemeye hazır ve istekliydi.

Rishe gözlerini açtığında birkaç saat geçmiş olmalıydı.
Oh, uyuyakalmışım.

Gecenin bir yarısıydı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve tam uykuya dalmak üzereyken yanında birinin varlığını hissetti.

Arnold onun yanında uyuyordu.

Neden?! Prens Arnold'un burada ne işi var?!

Sersemliğinden tamamen sıyrılmış bir ayağa fırladı ve gözleri kapalı bir şekilde sırtüstü yatan Arnold'u dikkatle inceledi.

Ve benimle aynı yatakta mı uyuyor?!

Bunun nedeni Rişa'nın onun yatağını kullanması mıydı? İşini bitirdikten sonra dönmüş ve Rişa'yı uyurken görünce ne yapacağını bilememiş olmalıydı. Neden odadaki diğer yatağı seçmediğini bilmiyordu ama nedeni ne olursa olsun Arnold onun yanında uyuyordu. Şimdi tam bir telaş içindeydi.

Her neyse, onu uyandırmadığımdan emin olmalıyım.

Rishe yatağın ortasında kamp kurduğu için Arnold kenarda uyudu. Yeterince yeri olmadığından endişeleniyordu, bu yüzden diğer tarafa geçmeye çalıştı.

Bugün buraya geleceğini düşünmemiştim.

Pencerelerden odaya dolan ay ışığı ince yaz perdelerinin arasından geçip gidiyordu. Yatak odasını loş bir ışıkla yıkıyor, Arnold'ın uzun kirpiklerinden solgun yanaklarına gölgeler düşürüyordu.

Bunu hayaletlerden korktuğumu bildiği için mi yaptı?

Bundan neredeyse emindi. Rishe ile yatacağına dair verdiği sözü tutmuştu. Yorganı kavrarken bu düşünce kalbini bir mengeneye sıkıştırdı.

Kendi yatağıma dönmeliyim. Dönmeliyim!

Rishe bunu biliyordu ama yine de en ufak bir hareket yapmakta bile zorlanıyordu. Ayrılmak onu sadece yalnızlaştıracaktı; belki de uyurken onun yüzünü izlemeye devam etmeyi arzuluyordu.

Tam o sırada Arnold'un düzgün kaşları çatıldı. Acaba

mi? Rişâ dondu kaldı ama kıpırdamadı. Alnı terden parlıyordu. Bunu önce garipsedi ama sonra bunun doğal olduğunu fark etti. Yontulmuş bir tanrıya benziyor olabilirdi ama Arnold da kendisi kadar insandı. Ter boncukları bunu daha da belirginleştiriyordu.

Burası çok havasız.

Pencereye baktı. Pencere kapalıydı çünkü yalnızken açmaya korkuyordu. Arnold onu düşündüğü için kapalı bırakmış olabilirdi. Gece olmasına rağmen hâlâ yedinci aydaydı ve pencere kapalı bir odada uyumak zor olacaktı.

Uykusunun en azından dinlendirici olduğundan emin olmalıyım.

Bunu yapmak için odayı biraz daha konforlu hale getirmesi gerekiyordu. Rişâ yataktan çıkmaya karar verdi. Pencereye yaklaşımdan korkuyordu ama perdeyi açmaktan daha da çok korkuyordu. Perdeyi en ufak bir şekilde açarsa, ötesindeki bir şeyle göz göze geleceğini hissediyordu. Ne yazık ki, tam o anda perdelerin arkasından bir gölge geçti.

Rişe'nin kalbi neredeyse duracaktı. Eline geçirdiği siyah kılıcı kavradı ve pencereyi dikkatle izlemeye devam etti.

değil. Bu şekilde hareket eden tek şey bir sopadır.

Bu kesinlikle beşinci döngüsünde edindiği bilgilerle ama yine de korkuyordu.

Bu bir hayalet değil! Hayalet değil! Rişe kendi kendine söyledi. Nefesini tuttu ve ayağa kalktı, perdelerin arasına uzanırken tüm vücudu gergindi. El yordamıyla kilidi aradı, açtı ve pencereyi açtı.

Yavaşça, sessizce, diye.

Okyanus esintisi perdeleri hışırdatarak içeri girdi. Rişe sonunda nefesini verdi ve pencereden uzaklaştı. Yatağa geri döndü, kılıcı bıraktı ve Arnold'un yanına yerleşti.

İşte! Pencereyi açtım ve dışarıda hiçbir şey yok. Sorun çözüldü!

Rişe yatakta doğrulurken kendini buna ikna etmeye çalıştı. Uykusunu bölmemeye dikkat ederek Arnold'un yüzüne baktı. Ter, perçemlerini alnına yapıştırmıştı. Onları bir kenara fırçalamak istedi ama eli ona doğru giderken yarı yolda durdu.

Arnold'un dudaklarından acı dolu bir nefes kaçtı. Deniz terli tenine değdi ama kaşları daha da çatıldı. Belki de alnındaki ter

yaz sıcağından.

Rüya mı görüyor?

Tekrar Arnold'a uzandı. Eğer bu kötü bir rüyaysa, onu sarsarak uyandırmak istedi. Ama değilse, o zaman mümkün olduğunca çok uyumasını istiyordu. Bu duygular arasında sıkışıp kaldığı için ikisini de yapmakta tereddüt etti.

Bir an sonra, dünyası döndü. "Eep!"

Bir şey bileğini kavradı ve omzuna bastırdı. Üstüne bir ağırlık çökünce karşı koymak için parmağını bile kıpırdatmadan yatağa yığıldı. Her iki kolu da başının iki sıkıştırılmıştı ve bir etoburun keskin gözlerine bakıyordu.

O buz gibi gözler Rishe'ye baktı ve sadece bir saniye sonra genişledi. Arnold sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Rishe..." diye mırıldandı. Sesi bir şeyden emin olmak ister gibiydi.

Rishe bakışlarını ona dikti, Prens onu orada tutarken hiç direnmedi. Bastırdığı nefesini bıraktı, yatağa doğru gevşedi ve "Evet, Prens Arnold?" diye cevap verdi.

Arnold kaşlarını çattı, kendini Rishe'nin üzerine bıraktı ve onun üzerine yığıldı.

"Ne oldu, Majesteleri?"

Gırtlaktan gelen sesi kulağına fısıldadı, "Özür dilerim..."

Gıdıklanma hissiyle irkildi ve kıpırdandı ama Arnold üstündeyken hareket edemiyordu.

"Ellerin..." Gözleri sıkışmış bileğine kaydı. Adam ona bu kadar yakın dururken yalvarması bile zordu. "Bırak beni."

İsteğinden sonra bir duraklama oldu.

"Doğru." Arnold her kelimeyi telaffuz ederek yavaşça konuştu. "Biliyorum."

Arnold onun üstündeyken bile ağır değildi; onu ezmeye dikkat ediyor olmalıydı. Kadının bileklerini serbest bırakırken orada kaldı. Parmakları o kadar yavaş çekildi ki, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Onu sıkıca tutuyormuş gibi hissediyordu ama ellerini çektiğinde bir iz bile yoktu. Rishe odaklanmamış gözlerle onun lekesiz bileğini inceledi.

Sonunda Arnold oturdu ve onu serbest bıraktı. Rishe de ayağa kalkmadan önce bir süre bekledi. Onun önünde diz çöktü ve yeni serbest kalan elleriyle

Arnold'a sarıldı. Arnold onun kulağının hemen yanında soluk soluğa kaldı. Ona bu şekilde sarılabilmesinin tek nedeni onun gitmesine izin vermiş olmasıydı.

Rishe bir kolunu Arnold'un sırtına doladı ve diğeriyle siyah saçlarını şefkatle okşadı. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Bu bir çocuğa sorulabilecek bir soruydu ama Rishe bunun gerekli olduğunu hissetti. Kaba olsa ve biraz cesaret gerektirse de Arnold'u kucaklamak istemekten kendini alamadı. O bunu reddedecekti. Buna hazırdı, itilip kakılmaya hazırdı ama Arnold ona sarılmasına izin vermeye devam etti ve bakışlarını indirdi.

"Rüyamda geçmişî görüyordum." Adamın elleri kadının sırtında gezindi. "Senin sayende hepsi geride kaldı."

Onu kucaklamıyordu; aslında ona neredeyse hiç dokunmuyordu. Ama bu Rishe'ye izin gibi göründü, bu yüzden ona daha sıkı sarıldı.

"Özür dilerim, Majesteleri." Onu tutmaya ve saçlarını okşamaya devam etti. "Uyumanızı zorlaştırdığım için."

Arnold kısa bir iç çekti ve "Bu olağan dışı bir durum değil," dedi. Daha nazikçe, "Bu senin hatan değil," diye ekledi.

Bir keresinde ona söylediği bir şeyi hatırladı. Büyük Bazilika'ya yaptıkları ziyaret sırasında, Rishe kendini yaraladığında ve birlikte aynı yatakta uyuduklarında, daha sonra garip rüyalar görmediğini söylemişti.

Prens Arnold'un korktuğu rüyalar geçmişin rüyalarıdır.

Arnold'un ona gençlik yıllarıyla ilgili anlattıklarını düşününce Rishe'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

Gözlerinin önünde öldürülen tüm kardeşlerini rüyasında mı görüyor?

Arnold, Rishe'in hayal bile edemeyeceği kadar korkunç bir olayı kendi gözleriyle görmüştü.

Yoksa rüyasında kendisinden nefret eden annesini mi görüyor?

Prens boynundaki yara izini gençken almıştı. Arnold'un geçmişinde Rishe'nin bilmediği daha pek çok şey vardı.

Yine de onlar hakkında soru soramam.

Dalgaların huzurlu uğultusu odayı doldurdu. Oda sessizleşti, bir şekilde sessizlikten daha sessiz hissedildi.

Rishe geriye doğru kaydı ve Arnold'u inceledi. İfadeden yoksun yüzü ona bakıyordu; hem duygusuz hem de duygu . Mavi gözleri

normalden daha sınırsız görünüyordu. Pencereden gelen ay ışığında, o dipsiz havuzlar soluk ve şeffaf görünüyordu.

"Okyanus..." Arnold'un saçlarını tekrar okşadı. "oynamak eğlenceliydi, değil mi?"

Belki de kızın ortada hiçbir neden yokken böyle bir şeyi gündeme getirmesini şaşırtıcı bulmuştu.

Şu anda yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?

Arnold'un rüyasında ne gördüğünü bilmeye hakkı yoktu, onunla bu konuda konuşmaya da hakkı yoktu. Bu yüzden en azından elinden tutup onu bu rüyadan uzak bir yere götürmek istedi.

Eğer Prens Arnold'un korkunç anıları olmayacaksa, o zaman... Rishe anılara bağlı olanlardan en uzak duygularla onların üzerine yazmak istedi. Onun rüyalarından sadece birini bile başka bir şeye dönüştürebileceğini umuyordu. bu dua ile o günün erken saatlerinde sahilde geçirdikleri zamanı hatırladı.

Arnold'un yüz ifadesi değişmedi ama sonunda, "Sahilin orada olduğunu hatırladığımda..." dedi. Rishe başını eğdi ve Arnold hâlâ ifadesiz bir şekilde, "Hoşuna gidebileceğini düşündüm," diye devam etti.

Şaşkınlıkla iri gözlerini kırptırdı.

"Benim için sadece manzara ama... güzel bulacağınızı düşünmüştüm." Arnold'un ses tonu kayıtsızdı. Sanki söylediği hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi konuşuyordu ama yine de duygularını belli ediyordu. "Anlamamış olsam bile." Onun yanağını okşadı. "Ama seni neyin mutlu edebileceğini düşündüğümde, biraz olsun anlayabildiğimi hissediyorum."

Rishe ne tam olarak inanamayarak tekrar gözlerini kırptırdı.

"Sadece buraya gelmek istediğini söylediğin için değil." Sonunda, daha önce kendisine yönelttiği soruyu yanıtlıyordu. "Seni o sahile getirdim çünkü orayı sana göstermek istedim."

Arnold bir keresinde ona, onun değer verdiği şeyler hakkında aynı şekilde hissedemeyeceğini söylemişti. Ona göre ateş böcekleri savaş ateşini andırıyordu ve başkentin görüntüsü iğrençti. Yine Rishe'ye okyanusu göstermek istemişti çünkü hoşuna gideceğini düşünmüştü.

"Beni oraya getirdiğin için mutluyum." Rishe sesinin titremesi tehdidine karşı koyarak yavaşça konuştu. "Gerçekten mutluyum. Çok mutluyum." O

Ona söylemek istediği sözleri uzun uzun aradı ama sonunda sadece beceriksizce tekrarlayabildi. "Hâlâ mutluyum... o kadar mutluyum ki ağlayabilirim..."

Kollarını tekrar ona dolamaydı kadar istiyordu ki, ama bunu yapamadan Arnold onu kendine çekti.

"Oh, Prens Arnold..." Rishe şaşırmıştı ama onu itmeye çalışmadı.

Arnold onu sıkıca kavradı ve eğilerek kulağına fısıldadı, "Biri seni ittiğinde ya da kollarını sana doladığında daha fazla direnmelisin."

Rishe inatla Arnolda sarıldı. "Bana kötü davranmayacağınıza güveniyorum, Majesteleri."

Dudakları kendine güvenen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana bu kadar inanıyorsun, değil mi?"

"Elbette inanıyorum. Biliyorsun, bana soyut bir şeye kimin inanacağını sormuştun." Rishe onunla aynı değildi. "Ben hayaletlerden korkarım. Soyut olabilirler ama var olduklarına inanıyorum ve onlardan korkuyorum."

Ona ve sadece ona açıklayacağı utanç verici gerçeği kelimelere döktü.

"Peki ya insanların Haçlı Kilisesine olan inancı? Bunu Kutsal Domana Krallığı'nda kendi gözlerinizle gördünüz. Bu gerçek, değil mi?"

Tanrıçanın kanının kendisine miras kaldığı söylenen Arnold düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

"Bana okyanusu gösterme arzun da soyut ama gerçektir."

Yumuşak bir sesle konuştu ve onu rahatlatmak için elini saçlarında gezdirdi. "Ben senin bu duygularına inanıyorum. Sana söylemem gerektiği kadar çok söyleyeceğim! Ben de senin arzularını yerine getirmek istiyorum."

Belki sadece kelimeler onu destekleyebilirdi. Harriet'in ona söylediklerini düşünen Rishe, Arnold'ın gözlerinin içine bakarak, "Eğer bunu yaparsam, bir noktada inanacak mısınız?" diye sordu.

"Senin içinde mi?"

"Hayır." Ona inanmaması umurunda değildi. Arnold'un anlamasını istediği başka bir şey daha vardı. "Sizin de bir şeyler istemenizin normal olduğunu, Prens Arnold."

Arnold nefesini içine çekti ve Rische'yi kendine daha da yaklaştırdı. "Daha önce hiç başka birinden bir şey istememiştim." Sesi boğuk bir şekilde Rische'nin kulağında gümbürdüyordu. "Seni yanımda tutmak için hiçbir yolum olmadığını bilmeme rağmen, yanıma getirmeye çalıştığım tek şey sensin."

"Prens Arnold, lütfen..." Göğsündeki o tanıdık ağrı, yukarı ve sola doğru, onu bıçakladı.

Arnold, Rische'nin duygularından habersiz, "Karım ol," diye fısıldadı. Sözleri bir öpücük kadar yumuşaktı. "Şu anda bundan daha fazlasını istemiyorum."

"Ngh..." Acı o kadar kötüydü ki, Rische çaresizlik içinde gözyaşlarına boğuldu. Arnold'un sırtına yapıştı ve bir şekilde "Yeterince bencil değilsin" demeyi başardı.

Arnold kıkırdadı, yüzünde aynı kendini küçümseyen gülümseme vardı. "Seni benimle evlenmeye zorladığım zaman bunu söyleyemezsin."

Evliliklerini gerçekten de bu terimlerle düşünüyordu. Bu Rische'yi rahatsız etti ve astı. "Teklifini kabul etme konusunda son sözü ben söyledim."

Kız ne söylerse söylesin, bu bir yankı uyandırmadı. Yanıldığını söylemek istercesine elini kızın başına koydu. "Eğer kabul etmeseydin, yine de seni alırdım."

Kollarının arasına sıkışan Rische sadece dinleyebildi.

"Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım... ne kadar karşı çıkarsan çık."

Rische kaşlarını çattı ve kollarında kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalıştı, Ama Arnold buna izin vermedi. Hâlâ onu tutarken, yatakta kendi tarafına uzandı. Rische kolları biraz gevşedi.

Rische onun yüzünü inceledi. "Hâlâ savaşıyoruz."

"Öyle mi?"

"Çünkü olayları benim görmeyi reddediyorsun." Rische memnuniyetsizliğini bu cümleye döktü.

Arnold kıkırdadı. "Rische'nin saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kadın temastan ürktüğünde, adam yatıştırıcı bir sesle, "İstedğin oynarım," dedi.

Gerçek bir kavgaya bile davranmıyordu. Bu onu son derece sinirlendiriyordu ama itiraz edemiyordu çünkü adam ona çok şefkatle bakıyordu.

"Şimdilik sadece gözlerini kapat." Kolunu tekrar ona doladı ve

sırtını sıvazladı. "Mücadelemize yarın devam edebiliriz."

Dövüşlerin bu şekilde yürümesi gerektiğini düşünmüyordu ama itirazını yuttu ve gözlerini kapatarak ona sıkıca sarıldı. Dövüşmek zordu.

Rishe, Arnold'un hislerini anlamasını sağlamak ne yapabileceğini düşünürken tekrar uykuya daldı.

Ertesi sabah Rishe gözlerini açtığında Arnold artık odada değildi. Yatağında doğruldu, onun yokluğunu sindirirken gözlerini tembelce kırıştırdı. Halsizliği nedeniyle hazırlanması normalden iki kat daha uzun sürdü.

Giyindikten sonra yatağının başucundaki masaya baktı ve orada duran birkaç belge buldu. Bunlar Rishe'nin Arnold'dan kendisine getirmesini istediği döviz bozdurma kayıtlarıydı. Rishe onları , karıştırdı ve nefes verdi.

Ona teşekkür etmeliyim.

Kapı çalındı. Rishe ve Arnold'un burada uyuduğunu sadece bir kişi biliyordu, bu yüzden kapıyı açtığında Oliver'ı görünce şaşırmadı.

"Günaydın, Leydi Rishe. Buradayım çünkü lordum beni ofisinden kovdu."

Rişe merakla başını eğdi. Görevli biraz alaycı bir ifadeyle ferahlatıcı gülümsemesini takındı.

"İşine konsantre olmak istediğinde sık sık olur. Bazen sadece başka bir kişinin varlığı bile dikkatini dağıtır."

"Anlıyorum."

"Boş zamanım olduğu için sizin için yapabileceğim bir şey var mı diye merak ettim, Leydi Rishe. Hizmetçilerinizi çağıramayacağınız, burada yardıma ihtiyaç duyduğunuz bir şey var mı?"

Rishe'nin Arnold'la aynı odada yatmasının nedeni hayaletlerden korkmasıydı. Şu anki yattığı yer hizmetçilerden bile gizli tutuluyordu. Oliver bunu biliyordu, bu yüzden ona karşı düşünceli davranıyordu.

Rishe onu reddetmeye hazırlanıyordu ama tekrar düşündü. "Şey, Oliver, ben

Sanırım senden biraz fiziksel bana yardım etmeni isteyebilirim?"

Dün Harriet'e ödünç verdiği elbiseler ve çantalar Rishe'nin giyinme odasında gelişigüzel bir yığın halinde bırakılmıştı. Oldukça ağırdılar, yüzden temizlikte ona yardım edecek bir erkeğin olması çok yardımcı olacaktı.

". Sizin için kahvaltıyı da hazırladım." "Teşekkür ederim. Hadi gidelim o zaman."

O ve Oliver birinci kattaki soyunma odasına doğru ilerlediler. Yolda kendilerine doğru yaklaşan hafif ayak sesleri duydular. Elsie alt kattan koşarak yukarı çıktı ve Rishe'yi görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Leydi Rishe!"

"Sorun nedir, Elsie?"

"Sabahın bu erken saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama... Leydi Rishe, bir şey var... Ben...!"

Rishe koşarak Elsie'yi merdivenlerde nefes nefese kaldığı yerde karşıladı. "Çok ! değil Elsie, acele etme."

Omuzları kabaran hizmetçi, Rishe'ye bir çuval uzattı. "Soyunma odasında dünden kalan çantaları karıştırırken bunu buldum..."

Çuvalın etrafında bir ip vardı ama Rishe gevşetilmiş açıklıktan görebiliyordu. Parıltılı manzara karşısında gözleri yuvalarından fırladı. "Galkhein altınları mı?!"

Gerçekten de çuvalın içi kartal desenli altın paralarla doluydu. Dahası, Fabrannia'nın ulusal amblemi de çuvalın üzerine işlenmişti. Bunun Rishe'nin eşyalarından biri olmadığı bir bakışta anlaşılıyordu.

Bu benim çantalarım arasındaydı çünkü...!

Rishe durumu bir anda anladı. Bu çanta Harriet'e aitti. İçindekiler Fabrannia Kralı'nın ona emanet ettiği Galkhein parasıydı. Dün Rishe'nin çantalarından birinde, Harriet'in odasında bulunmuştu. Asıl soru *neden* orada olduğuydu.

Acelemiz olduğu için odadan çıkarken onlarla karışmış olabilir mi? Hayır, bu mümkün değil.

Cüzdanların hepsi odadaki kanepenin üzerine bırakılmıştı. Harriet'in bir çuval dolusu parayı öylece ortalıkta bıraktığını hayal etmek zordu.

"Elsie, bunun hangi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet. İnce zincirli sapı olan kırmızı olan."

Rishe önceki geceye dair anılarını hatırladı ve Harriet'in odasının zihninde bir resmini çizdi. Kırmızı çanta kanepenin ortasındaydı ve diğer tüm çantalarla çevriliydi.

O zamanlar.

Fabrannlı şövalyeler gelmiş ve Rishe odayı boşaltmıştı. Kanepenin üzerindeki çantaları toplayan Rishe ya da Elsie değil, Harriet'ti.

Leydi Harriet bu altını çantama koydu!

Rishe kendi yetersizliğinden dolayı tüm kalbiyle pişmanlık duydu. Harriet'in hareketlerine dikkat edemeyecek kadar şövalyelerle meşguldü. Prensesin bunu yaptığını bilse de nedenini hâlâ bilmiyordu.

"Ne yapacağız Leydi Rishe?" Solgun yüzlü Elsie endişesini dile getirdi. "İnsanlar bu parayı Leydi Harriet'ten çaldığınızı düşünecek!"

Bu da şüphesiz ciddi bir uluslararası olaya yol açacaktır.

Tüm bunları dinleyen Oliver, karakteristik gülümsemesi yüzünden silinmiş olan Rishe'ye döndü. "Bu konunun ayrıntılarını öğrenmek için sizi rahatsız edebilir miyim?"

Oliver genellikle her zaman sakin biriydi ama şimdi içinde bir gerginlik vardı. Rishe onun on yıl önce geçirdiği bir sakatlık yüzünden şövalye olma yolunda ilerlediğini duymuştu ama çok yetenekli olmalıydı. Yine de Oliver'ın duyduğu her şey Arnold'a geri dönecekti, bu yüzden Rishe sözlerine dikkat etmek zorundaydı.

Cevap vermeden önce elindeki çuvalı inceledi ve nefesi kesildi. *Bu olamaz. ol!*

Çuvalı açtı ve sikkelerden birini çıkardı. Yüzeyi oyulmuştu. Galkhein'in amblemi ayna gibi parlıyordu.

Leydi Harriet'in beni ya da Elsie'yi töhmet altında bırakacak bir şey yapmasının nedeni...

Kendi gözleri madeni paradaki yansımasına baktı. anda, Arnold'dan toplamasını istediği bilgiler aklından geçti. Bunları önceki yaşamlarından bildikleriyle bir araya getirdi ve tek bir sonuca vardı.

Demek bu yüzden gelecekte idam edileceksiniz, Leydi Harriet.

Rishe bir nefes alarak kendini sakinleştirdi ve Oliver'a baktı. "Açıklayacağım

ama önce sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Panik halindeki Elsie'yi sakinleştirmek için bir süre bekledi ve ardından Oliver'ı harekete geçmesi için gönderdi. Yapmak üzere olduğu şeyi Arnold'dan saklayamasa da, işine konsantre olmuşken onu rahatsız etmek istemedi. Meseleyi kendi başına öğrenirse, bu onun başına başka türlü bir bela açabilirdi.

Oliver, Rische bazı hazırlıklar yaparken Arnold'a vereceği raporu ertelemeyi kabul etti. Kahvaltıdan sonra Rische Harriet'i değil, başka birini ziyaret etti.

"Şey, hey. Küçük ihtiyarı görmeye gelmen beni çok heyecanlandırdı. Ben."

Rische, Curtis kılığına girmiş Raul'un masasının karşısına oturdu. Oliver ayakta duruyordu. Arkasında. Bu buluşmayı Raul ile önceden ayarlamıştı, bu yüzden yanında koruma yoktu.

Raul onun için biraz çay hazırladı. "Alışılmadık bir rengi var, değil mi? Memleketimde bunu içerdim."

Yeşim yeşili çayın kendine özgü bir aroması vardı. Raul, Rische'nin beşinci döngüsünde de bu çayın tadını çıkarmış ve sık sık birlikleriyle paylaşmıştı.

"Peki ya siz, Bay Gümüş Saçlı Hizmetli? Bir fincan ister misiniz?" "Hayır, teşekkür ." Oliver kibarlık örneği göstererek reddetti ama ses tonunda bir keskinlik vardı. Arnold ona bu "Curtis "in sahte olduğunu söylemiş olmalıydı. Muhtemelen Rische'nin bunu fark ettiğini ama Arnold'a haber vermediğini de biliyordu.

Raul çayını yudumladıktan sonra, "O halde sadede gelelim," dedi.

Rische de bir yudum aldı ve uzun zamandır tatmadığı acı tadın tadını çıkardı. Fincanı tabağa yerleştirdi ve Raul'un gözleriyle buluştu. "Siguelian şövalyelerini Leydi Harriet'in odasının etrafına yerleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Önce bana 'Konuşmak istiyorum, biraz zaman ayır' dedin, sonra da 'Harriet'i odasına kapat ve korumalarını artır' dedin. Kızın kendisini içeride kalmaya ikna etmek çok kolay ama baş hizmetçisini ve Fabrannlı şövalyeleri ikna etmek biraz zaman aldı."

Rische bunu bir an için takdir ettikten sonra, "Buraya yapmak için geldiğiniz şeyde sizinle işbirliği yapmak isterim," dedi.

"Buraya ne yapmaya geldiğimi mi söylüyorsun?" Raul sırttı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Gördüğünüz gibi buraya Curtis'in yerine geldim. Kendisi şu anda iyi değil ama veliaht prensimiz Galkhein'ın düğününe katılmadan duramaz."

veliaht prens olabilir mi?"

"Bu bir yalan. Siguel'in kraliyet ailesinden emir alarak burada olduğunuza dair ciddi şüphelerim var."

Belki de sadece kendisine izin verilmemişti ama Rishe Raul'un düşünce sürecini biliyordu. Eğer kraliyet ailesinden izin alamayacağını bilseydi, o zaman sormazdı bile. Ülkeden gizlice kaçır ve kendi başına harekete geçerdi.

"Eğer burada kraliyet ailesi için Prens Curtis'i taklit ediyorsanız, kılık değiştirmeyi taahhüt edersiniz. Kılık değiştirmeden kendinizi bana göstermez ya da gerçek adınızı vermezsiniz, değil mi?"

"Benim hakkımda yüksek bir fikre sahip gibisin."

Tabii ki biliyorum.

Bir avcı olarak onun yanında geçirdiği zaman ona Raul'un kendini gizleme konusunda ne kadar zeki olduğunu öğretmişti. Curtis'i taklit etme konusunda ciddiye, gerçek Curtis'in yapmayacağı hiçbir şeyi yapmazdı, yanlışlıkla bile olsa.

"Ne yapabilirdim ki? Curtis olarak karşınıza çıktığım an, içimi gördüğünüzü biliyordum. O zaman bunu saklamak mümkün değildi."

"Bu da bir yalan. Senin sahte olduğunu bildiğime dair hiçbir işaret vermedim ama sen sessizliğimi kullanmadın. Bunun yerine, kendi isteğinle beni görmeye geldin ki bu bana hiç mantıklı ." Rishe bunca zamandır onun motivasyonunu merak ve sonunda bunu çözmüştü. "Kraliyet ailesinden gelen emirlere göre hareket ediyor olsaydın, Prens Arnold'u bir şey yapmazdın. Leydi Harriet'ten Prens Curtis hakkında duyduklarıma göre, onun böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum. Bu yüzden neden bana yaklaşmaya çalışıyormuş gibi davrandığınızı merak ettim."

Kıkırdadı. "Çünkü çok tatlısın."

"Başka bir yalan daha." Rishe, Raul'un eğlenen bakışına yorgun bakışla karşılık verdi. "Leydi Harriet'i Fabrannia'dan kurtarmak için buradasınız, değil mi?"

Raul ona yavaşça göz kırptı.

"Leydi Harriet'in erkeklerle teması kesinlikle sınırlıdır. Onun muhafızları olarak hareket etmelerine bile izin verilmez. Kadın kılığına girerseniz bile Fabrannian şövalyelerini geçemezsiniz."

Rishe bunu dün kendisi de kanıtlamıştı. Korumaları yokken Harriet'le başı belaya girmişti ve hepsi sinirlenmişti

onunla birlikte.

"Leydi Harriet ile yalnız kalmak istiyorsanız, kendinizi yakın bir aile üyesi olan Prens Curtis olarak gizlemeniz en mantıklısı."

"Anlıyorum. Demek böyle düşünüyorsun. Sen ve Arnold Hein için kılığımı mükemmelleştirmek için çaba sarf etmediğimi düşünüyorsun çünkü kandırmaya çalıştığım kişi Fabrannia'ydı."

"Hayır. Senin sahte olduğunu anlamasaydık, her şey bittiğinde sahtekârlığını kendin ortaya , değil mi?" diye sordu ve Raul şaşırılmış görünüyordu. "Yaptığınız şey çok tehlikeli. Eğer Prens Curtis Leydi Harriet'in kaçmasına yardım ederse, bu Siguel'in Fabrannia'ya ihaneti olarak algılanır. Bunu kraliyet ailesi için yapıyor olsaydınız, birilerinin sizin gerçek Prens Curtis olmadığınızı ortaya çıkaracağını garanti etmeniz gerekirdi."

Kendini Rishe'e bir hevesle ya da ona asılmak için ifşa etmemişti. Onun gerçek Curtis olmadığına dair kanıt sunabilmesi içindi. Harriet'in yaptığı gibi kakülleriyle gözlerini kapatmamasının nedeni, aradaki renk farkının bir *kanıt oluşturmasıydı*.

Raul sırtıttı, her zamanki gibi kayıtsızdı. "Harriet'i neden kurtarayım ki? Fabrannia kralı onu görmezden geldiği ve ona iyi davranılmadığı için mi? Böyle şeyler sıradan şeyler. Hiçbir gelin siyasi bir evlilikte mutlu olamaz ve Harriet de bunu biliyor." Gözlerini kıstı ve alaycı bir tavırla, "Onu kurtarmaya gerek yok," dedi.

"Eğer nişanlısıyla araları iyi olmasaydı, bu doğru olabilirdi," diye cevap verdi Rishe.

"Oh?"

"Dün gece Leydi Harriet'e çantalarımдан birini verdim ve bana geri döndüğünde içinde bu vardı." Rishe, Raul'un içindekileri görebilmesi için çuvalın iplerini gevşetti ve masanın üzerine koydu. "Bunu oraya koyabilecek tek kişinin Leydi Harriet olduğuna karar verdim."

Raul yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan onu inceledi. "Anlıyorum. Harriet seni bir hırsız olarak göstermeye çalışıyor o zaman?"

"Tabii ki hayır. Bunlar böyle bir suçlamayı kaldıracak kadar değerli değil." Rishe uzandı ve çantadan bir madeni para çıkardı. Sikke bir ayna gibi parlıyordu, üzerinde tedavülden kalma tek bir iz ya da çizik bile yoktu.

"Leydi Harriet'in baş hizmetçisinden duyduğuma göre Majesteleri Kral ona

bol miktarda Galkhein parası verdi ve ona Galkhein'da gönlünce harcama yapmasını söyledi."

Sırf bu yüzden kral, gönlünün istediği gibi bol keseden harcamasını istiyordu ama bu tam olarak doğru değildi.

"O zaman bu sikkeler Galkhein yerine Fabrannia'da dolaşıyor olmalıydı, değil mi?"

"Bunda garip bir şey yok. Bu kasabada yabancı paralarla işlem yapan döviz büroları var, değil mi? Eğer Galkhein'dan insanlar Fabrannia'ya seyahat edip ticaret yapıyorlarsa, o zaman Galkhein para birimini kullanacaklar-" Raul kısa kesti ve Rishe başını salladı.

"Fark ettiniz mi? Eğer Fabrannia'da dolaştıktan sonra toplanmış olsalardı, hiç şüphelenmezdim... ama bu paralar çok temiz. Yeni basılmış paralar ülkelerinde bile nadir bulunur. Ve bunlar yepyeni görünüyor." Parayı Raul'a uzattı. "Sence neden Fabrannia'dan gelen sikkelerin hepsi el değiştirdiğine dair hiçbir iz olmadan tertemiz görünüyor?"

Raul parayı alıp gözüne tutarak, "Bu soruyu sormak çok acımasızca," dedi. "Bunun Fabrannia'da üretilen sahte bir para olduğunu yıllar önce fark ettiniz."

Beklediği gibi Raul da bunu fark etmişti. Paraların çok yeni olması sahte olduklarının kanıtı değildi ama Rishe, Arnold'a döviz borsalarından toplattığı verileri göz önüne aldığı anda varlıkları şüphe uyandırıyor. Bu bilgileri, Galkhein'in yabancı ülkelerle olan ticari ilişkilerini döviz borsalarındaki verilerden takip edip edemeyeceğini merak ederek istemişti. Son birkaç yıl içinde Galkhein altın sikkelerinin daha değerli Fabrann altın sikkeleriyle değiştirildiğine dair herhangi bir kayıt bulunamamıştır.

Galkhein ile önemli bir ticaret anlaşması olmayan bir ülkeden gelen birinin, en yakın liman kentinde alışveriş yapıldığına dair hiçbir kayıt yokken, Galkhein altın sikkeleriyle dolu bir çuvala sahip olması garipti. Sikkelerin gerçekliği konusunda herhangi bir şüphe varsa, gerçek olup olmadıklarını belirlemek için değer biçirmek kolay olacaktı. Rishe ilk döngüsünde bu tür birkaç ekspertiz yapmıştı ve bu sikkelerin, onları gerçek olarak işaretleyecek yasal altın içeriğini içermeyen ucuz sahteler olduğundan emindi.

"Eminim Fabrannia hükümeti bu sikkelerin üretimiyle ilgileniyordur. Leydi Harriet'in bunları kendisinin ürettirdiğini düşünemiyorum." Harriet'in boş zamanlarında kitap okumasına bile izin verilmiyordu. Kitap okumasına bile izin verilmeyen biri

Böyle basit bir özgürlüğün kendi başına sahte para ayarlaması asla mümkün olamazdı.

Raul bacak bacak üstüne attı ve çenesini kavradı. "Ne kadar gizemli. Fabrannia'nın Galkhein para birimini yaratmak için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Sahte para her zaman para biriminin kendi değerine malzemelerle yaratılır. Başka bir deyişle, pahalı mallar elde etmek için ucuz malzeme kullanmanızı sağlar."

"Uh-huh, uh-huh. O halde Fabrannia Galkhein'da zengin olmak istiyor." "Bir ülkenin sahte para yaratmasının birkaç farklı nedeni var başka bir ülkenin para biriminin versiyonları." Rische ne yaptığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu
geleceği biliyordu. "Sahte paranın dolaşımı o ülkenin ekonomisine zarar verir."

Sahte para her zaman ekonomik bozulmaya neden olmuştur. Gelecekte buna kendisi de tanık olmuştı. Birçok ülkede sahte para keşfedilmiş, bu da para birimlerine olan güvenin azalmasına ve en küçük işlemlerde bile paranın doğrulanması ihtiyacına yol açmıştı. Bu da etkilenen ülkelerin ekonomilerini derhal yavaşlattı. Fabrannia'nın sahteciliğin en yoğun olduğu ülkelerden biri olduğunu hatırlıyor. Ancak önceki yaşamlarında bu durum hep Kraliçe Harriet'e ve onun işlediği iddia edilen diğer suçlara bağlanmıştı.

Leydi Harriet'in gerçekten de başka ülkelerden mücevher satın almış olması mümkün. Rische elbisesinin eteğini yumruklarıyla sıktı. Acaba kral böyle yapmasını emrettiği için mi böyle yapıyordu? Müsrifçe yaşamıyordu ama sahte para kullanarak yabancı ülkelere değerli mallar alıyordu.

Tam da şu anda, Fabrannia kralı tarafından Galkhein'dayken kendisine verdiği sahte parayı harcaması için talimat almıştı.

Geçmiş yaşamlarımda Leydi Harriet hakkında duyduğum her şey, onun yerli değil yabancı mallar satın aldığıyla. Eğer sadece mücevher ve elbise isteseydi, bunları Fabrannia'nın içinden temin etmek yeterince kolay olurdu.

Ama yapmamıştı çünkü yabancı hazineyi elde etmek için sahte para harcıyordu.

Tüm o sahte paralar Fabrannian kraliyet ailesi tarafından Fabrannia'yı zenginleştirmek için üretildi... Hepsi çok dar görüşlü.

Arnold, Galkhein'in ekonomisini korumak için yabancı ülkelerin altın ve gümüş sıkıntısı çekmesini engelleyecek bir yol üzerinde çalışıyordu. Kendi ülkesinin refaha kavuşması için ticaret yaptığı ortak ülkelerin de refaha kavuşması gerektiğini

aynı zamanda. Bu arada Fabrannia'nın planı kaçınılmaz olarak kendi mahvoluşlarına yol açacaktı.

Fabrannia'nın ekonomisi dört yıl içinde tamamen çökecek. Bunu gördüm.

Ulus, tüm suçu Kraliçe Harriet'e onu vatandaşlarının öfkesinin günah keçisi haline getirdi.

Bahse girerim Lady Harriet'i kısmen susturmak için idam etmişlerdir. "İğrenç bir suçlu" olduğu için sahte para konusunda verebileceği her türlü ifade geçersiz sayılacaktı.

Rishe'nin kalbi önceki yaşamlarındaki Harriet için acıyordu.

Halkları açlıktan ölürlen, Fabrann kraliyet ailesi servet biriktirdi. Bu sayede Siguel'i kendileri için Galkhein'a karşı savaşması için manipüle edebildiler.

Rishe için Fabrann kraliyet ailesinin Galkhein'a karşı savaşı kazanmakla açlıktan ölmek üzere olan halkını doyurmaktan daha çok ilgilendiği çok açıktı.

"Tüccarlar buraya, kaleye çağrıldığında bile Leydi Harriet onlarla etkileşime girmekten korkuyordu. Ama baş hizmetçisi tarafından azarlanmaktan ya da pahalı mallar satın almaktan korktuğunu sanmıyorum - nişanlısının harcamasını emrettiği sahte parayı kullanmaktan korktuğunu tahmin ediyorum."

Rishe şimdi bu şekilde düşününce, Harriet'in dün yaptığı küçük "hata" anlam kazanmaya başladı. "Alışveriş yapmak için şehre indiğimizde, Leydi Harriet Galkhein parasını odasında unuttuğunu söyledi. Geri dönüp almak çok zaman alacağından, elindeki Fabranya parasını Galkhein paralarıyla değiştirdi."

"Hmm..."

"Parayı unutmadığını varsayıyorum. Azarlanacağı halde sahte para kullanmamaya kendiliğinden karar verdi."

Harriet alışverişe çıkmadan önce eşyalarını hazırlaması için hizmetçilerine güvenmek yerine kendi başına hazırlanmaya gönüllü olmuştu. Baş hizmetçisi onun bozuk paraları unutmasına kızmıştı ama Rishe'e geliyordu ki bunu kasten yapmıştı.

"Leydi Harriet'in beni bir suça bulaştırmaya çalıştığını sanmıyorum." Raul'un gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Bunun yerine, itiraf etmeye çalıştığını inanıyorum."

Fabrannia'nın -ve kendisinin- yapmaya çalıştığı şeye."

Dün gece itiraf etmeye karar vermiş olmalıydı ama Fabrannlı şövalyeler konuşmalarına müdahale etmiş, dolayısıyla Rishe'ye itirafta bulunmasını engellemişlerdi.

"Fabrannlı şövalyeler Leydi Harriet'e, erkek kardeşi ya da hizmetçileri dışında biriyle birlikteyken yanında muhafızlarının olması gerektiğini söylediler. Bu yüzden Leydi Harriet bunun bana söylemek için son fırsatı olduğunu düşünmüş ve çuvalı çantama saklamış olmalı."

Fabrannia'nın diğer insanları Harriet'ten mümkün olduğunca uzak tutmak istemesinin nedeni, sırlarını itiraf etmesinden korkmalarıydı.

"Oliver. Fabrannia Kralı, Prens Arnold'un kız kardeşlerinden biriyle evlenmek istedi ama olmadı. Doğru mu anladım?"

"Evet. O zamandan beri birkaç kez Galkhein'la dostane ilişkiler kurmaya çalıştılar ama Majesteleri ilgilenmiyor gibi görünüyor."

Gelecekte Fabrannia, Harriet'in "suçlarını" Siguel'i Galkhein ile olan savaşlarında kendileri için savaşmaya ikna etmek için bir bahane olarak kullandı. Görünüşe göre eylemlerinin tek nedeni kendi çıkarları değildi; Galkhein'a karşı da kin besliyorlardı. Belki de kral, prenseslerinden biriyle evlenmesini reddettiği için Galkhein'a içerlemişti.

Galkhein ve Fabrannia arasındaki ilişki geçmiş yaşamlarımda da pek dostane değildi. Aralarında çok az ticaret vardı, bu yüzden Fabrannia'nın sahte para biriminin Galkhein'da çok fazla dolaşımı olmazdı.

Harriet bu kez Siguel'in prensesi olarak Galkhein'ı ziyaret ediyordu.

"Galkhein'ın Siguel'e en yakın güçlü ülke olmasının Fabrannia'nın yakın bir ilişki kurma arzusunu etkiliyor mu?" diye sordu. Oliver onayladı.

"Sahte para meselesi doğruysa, amaçları Galkhein'dan servet elde etmek ve aynı zamanda ekonomimizi zayıflatmak. Eğer bizimle ticaret yapabilselerdi, yaptıkları kalpazanlıktan daha da fazla kâr elde edeceklerdi."

Galkhein'ın mevcut madeni paralarının tasarımını taklit etmek çok fazla beceri gerektirmiyordu. Daha önce de birkaç sahtecilik vakası yaşanmıştı. Ancak bu, yabancı bir güç tarafından işlenen uluslararası düzeyde bir suçtu.

"Sahte parayı fark ettin, değil mi Raul?" Rishe onun kırmızı gözlerine kilitlendi. "Eğer Leydi Harriet nişanlısının ailesinin suçlarına karışırsa, bundan zarar görecektir tek kişi o . Sonunda Siguel de bu işe bulaşacak ve tüm ulus için bir felakete yol açacaktı."

Yine de bu, Rishe'nin geçmiş yaşamlarının her birinde bizzat gördüğü bir şeydi. Harriet'in idamından sonra Fabrannia, Siguel'den tazminat talep etmek için çarpık bir mantık kullandı. Kitaplarından başka kayda değer bir varlığı olmayan ve korunmak için her zaman müttefiklerine güvenen Siguel'in başka seçeneği yoktu. taleplerine boyun eğmek zorunda kaldılar. Parasal tazminatı ödeyecek servetleri olmadığından, bunun yerine pervasız bir savaşa katılmak zorunda kaldılar.

O savaşta birçok insan öldü. Raul'un kendisi de muhtemelen yara almadan kurtulamamıştı. Rishe sonunda Siguel'e ne olduğunu bilmiyordu, çünkü kendisi de bir kayıptı.

"Leydi Harriet'i kurtarmaya bu yüzden karar vermediniz mi? Kraliyet ailesinin emri olsun ya da olmasın?"

Harriet düğün hazırlıkları için Fabrannia'ya gittiğinden beri bir kez bile eve dönmesine izin verilmemişti. Bu ülkede bulunmasının tek nedeni Rishe ve Arnold'un düğününü kutlamaktı. Bu şans olmasaydı, Harriet'in kardeşini ya da Raul'u görme fırsatı olmayacaktı, bu yüzden Rishe'nin önceki hayatlarının hiçbirinde onu kurtarmak mümkün olmamıştı.

"Fabrannia sadece Leydi Harriet'in gitmesine izin verdi çünkü benim düğünüme katılması gerekiyordu. Ve o burada olduğu için, bazı sahte paraları tedavüle sokma fırsatını yakaladılar."

Harriet'in buradaki varlığı Fabrannia için eşsiz bir fırsattı. Aynı şey Raul için de geçerliydi.

Bu düğün olmasaydı... Prens Arnold ve ben evlenmeseydik, Raul Leydi Harriet'e yaklaşamazdı. Tüm hayatlarım içinde yedincisi, onu kurtarma şansımın olduğu ilk hayatım.

Düşündüğünde, Raul'un bu fırsatı kaçırmamak için Curtis kılığına kadar ileri gitmesi mantıklı geliyordu.

"Aman Tanrım." Raul bacak bacak üstüne attı ve yüzünü gizleyerek öne doğru eğildi. "Buna inanamıyorum. Harriet'in sahte parayı sana ifşa edeceğini düşünmek..."

"Bak, Raul. Bu noktada Prens Arnold'un yardımını almak hâlâ zor olabilir."

Rishe, Arnold'un nazik olduğunu biliyordu ama aynı zamanda inanılmaz derecede pragmatikti ve babasına karşı her zaman temkinliydi. Coyolles gibi o da karşılığında bir şey elde etmeden başka bir ülkeye yardım etmezdi.

"Ama yardımcı olabileceğim şey varsa, bunu yapmak isterim."

Raul derin bir nefes aldı. Sonra omuzları titremeye başladı. Rishe bunun ne anlama geldiğini anlayamadan başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı.

Eğlenerek yaptığı patlamadan sonra Rişa'ya baktı ve gülümsedi. "Şaka yapıyorum!" Dilini dışarı çıkardı ve gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Oh adamım, beni terlettin! Yani, o aptal küçük prensese karşı çok tatlı davranıyordun. Sana bağlanır ve her şeyi anlatır diye endişelendim." Raul dirseğini dizine dayayıp çenesini eline alarak Rishe'yi inceledi. "Dediğin gibi, sahte paradan haberim vardı. Sadece bu da değil, Kral Walter'ın Harriet'in şövalyelerine ne yapmalarını emrettiğini de biliyordum."

Siguel avcılara Fabrannia'yı araştırmalarını emretti o zaman. Öyle olabileceğini .

Gerçi beşinci hayatında sahte para hakkında hiçbir şey duymamıştı. Şimdi Raul'un öğrendiklerini Siguel'in kraliyet ailesine bildirip bildirmediğini merak ediyordu.

"Belli ki o şövalyelere kimsenin Harriet'e fazla yaklaşmaması emredilmiş. Kardeşi Curtis'in sadece onun yanında bulunmasına izin verildi çünkü sahte parayı öğrense bile yapabileceği bir şey yoktu. Fabrannia prenseslerini rehin tutarken Siguel sessiz kalmak zorunda kalacaktı."

"Yani sahte parayı onlara bildirmediğiniz çünkü yapabilecekleri bir şey olmadığını biliyordunuz?"

"Belki... ama başka komik emirleri de var." Raul yüzünün yanında iki parmağını havaya kaldırdı. "Birincisi, sahte parayı gerektiği gibi harcadığından emin olmak için Harriet'i izlemeliler. Odasında unutmuş gibi yapsa bile, bunun tekrar olmasına izin vereceklerinden şüpheliyim. Sonra bir şey daha var..."

Kırmızı gözlerinde keskin bir parıltı vardı. "Eğer biri parayı öğrenirse... o zaman Harriet'i öldürmeleri gerekiyor."

Rishe ve Oliver'ın nefesi kesildi.

"Leydi Harriet'i neden öldürsünler ki?!"

"Şey, onu sessiz tutmanın bariz bir nedeni var. Eminim diğer nedeni de tahmin edebiliyorsunuzdur, zira onu korumak için siz devreye girdiniz."

Rishe kaşlarını çatarak teorisini dile getirdi: "Leydi Harriet Galkhein'da öldürüldüyse, Galkhein'ın bir sorumluluğu olmalı."

"Kesinlikle! Zavallı Kral Walter, sevgili nişanlısını kaybetmenin acısıyla kesinlikle Galkhein'ı suçlayacaktır. Tazminat olarak yüklü miktarda para ya da belki de yerine yeni bir gelin talep edebilir."

"Ne kadar sığ bir komplo," diye mırıldandı Oliver, Rishe'in yanında. Sesi her zamanki gibi yumuşaktı ama yine de içinde bir ürperti vardı.

Raul içtenlikle güldü. "Ne söylersem söyleyeyim, bunların hepsi bir Curtis sahtekârının saçmalıkları. Fabrann kraliyet ailesinin böylesine gülünç bir planı uygulamaya çalıştığına kimse inanmaz."

"Raul, sen-" Rishe kısa bir süre durdu ve hemen bir elini ağzına götürdü.

"Leydi Rishe? Sorun nedir?" Oliver endişeyle sordu.

Rishe cevap vermedi, bunun yerine gözlerini kapadı ve elini dudaklarına bastırdı.

"İlaç etkisini göstermeye başladı mı?"

"Seni piç... Leydi Rishe'ye ne yaptın?" Oliver'dan yayılan düşmanlık o kadar yoğundu ki, Rishe'nin yanağını dağlayabilirdi.

"Oliver!" Rishe uzandı ve Oliver'ın ceketini kavradı. Onun dokunuşuyla irkildiğini hissetti.

"Yakında bilincini kaybedeceksin," dedi Raul. "Şu anda eminim uzuvların uyuşmaya başlamıştır ve konuşman giderek zorlaşıyordur."

"Raul... sen..."

"Şu anda Fabrannian şövalyeleri ve Siguelian şövalyelerinin... yani benim astlarımın... Harriet'i kalenin dışına götürdüğünü söyleyebilirim."

Rishe Raul'a buzbir bakış fırlattı ve Raul omuz silkti.

"Harriet'i kurtarmaya çalıştığımı mı düşündün? Beni çok fazla düşünüyorsun. Benim asıl planım Harriet'in kafasını Fabrannia'ya küçük bir hediye olarak vermek ve sonra taraf değiştirmekti."

"Ngh..."

"Biz sohbet ederken Siguel'in şövalyelerinin Harriet'i Fabrannia'nın kilerden korumasını istemiştin, değil mi? Üzülererek söylüyorum ki Siguel'e çoktan ihanet ettim. Aslında Fabrannia ile işbirliği içindeyim." Raul ayağa kalktı ve gerindi.

Ayağa kalkamayan Rishe, sözleriyle onun peşinden gitti. Sığ nefesler alarak, "Biliyordum... Hizmetçilerimin gördüğü 'hayalet'..." dedi.

"Adamlarımdan biri, evet. Eğer kale içinde şüpheli bir kişi görülürse, güvenlik buraya yönlendirilir, değil mi? Bu sayede Vinrhys'te Galkhein şövalyeleri kalmadı."

Rishe iki oldu ve Raul bir iç çekti.

"Gerçekten iyi görünmüyorsun. Bu Arnold Hein'ı bir süre meşgul eder. Şimdi

"Dur . Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" "O zaman beni durdurmaya çalış!"

Oliver kapıyı kapatıyordu ama Raul'un gittiği yer orası değildi. O doğruca pencereye gitti, açtı ve bir ayağını koydu.

"Eğlenceliydi, bayan. Eğer tekrar karşılaşsak, umarım bana o tatlı gülümsemeni gösterirsin."

"Raul!"

"Görüşürüz. Güle güle!" Raul bununla birlikte üçüncü kat penceresinden aşağı atladı.

"Lanet olsun!" Oliver hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı ve Rishe'nin yanında diz çöktü. "Leydi Rishe! Leydi Rishe, iyi misiniz?!"

"Evet, ben iyiyim!" Rishe cıvıladı ve bir anda doğruldu. "Küçük performansına eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Önceden gibi, şimdilik kaçmasına izin vereceğiz ve daha sonra onu takip edeceğiz."

"Ama Leydi Rishe..." Oliver dehşete düşmüştü, inanmaz bir halde Rishe'e bakıyordu. "İyi olduğuna emin misin? Sanki sana bir şey vermiş gibiydi."

"Evet. Bunu tahmin ettiğim için önceden bir panzehir aldım." Rishe gülümseyerek ayağa kalktı ve eteğini savurarak reverans yaptı. Bu hareketin gayet iyi olduğunu kanıtladığını umuyordu.

Raul'un bu durumlarda kullanmayı sevdiği taktikleri biliyorum.

Sadece yöntemlerini değil, kullanacağı ilacı ve dozajını da tam olarak biliyordu. Bu yüzden onun için hazırlayacağı tuzağı tam olarak tahmin edebiliyordu.

ve inandırıcı olması için ne zaman ilaç etkisini gösteriyormuş gibi davranması gerektiğini biliyordu.

Beşinci hayatımda onunla geçirdiğim beş yıl boyunca Raul'un nasıl "avlandığını" herkesten daha iyi .

Rishe şaşkınlık içindeki Oliver'a, "Onu kandırmayı başardığım için Raul beni şimdilik etkisiz hale getirdiğini düşünüyor... ve Prens Arnold için de aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor," dedi. Baharatlı çayı Raul'un kendine olan güveninden faydalanmak için bilerek içmişti.

Küçük çantasından Vinrhys'in bir haritasını çıkaran Rishe, liman şehrinin planını inceledi. "Şövalyelerin yerleştirilmesini sana bıraktım. Onları nereye yerleştirdiğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

"Elbette... Son birkaç gündür kale içinde yoğunlaşan kuvvetleri dağıttım. Şüpheli bir şey görürlerse, bize haber vermek için duman işareti yapmalılar. Yerlerini işaretleyeceğim."

"Etkileyici. Bu noktalarda bu kadar çok kişi olduğuna göre, tüm kasabayı kontrol altına almış olmalıyız."

Güçleri Raul'un beklediği gibi kalenin içinde yoğunlaşmamıştı. Tüm bunlar Oliver'ın Arnold'ın yerine şövalyeleri harekete geçirmesi sayesinde oldu.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim Oliver." Rishe başını derin bir şekilde eğerek görevliyi bir kez daha şaşırttı.

"Bu 'Raul' denen adamla konuşmadan önce Leydi Harriet'in zaten kayıp olduğunu teyit ettiniz, değil mi?"

Oliver'ın dediği gibiydi. Gerçek şu ki Rishe sahte parayı öğrenir öğrenmez Harriet'in odasını araştırmaya gitmişti. Koridordan gelirken birinin onu fark edeceğini biliyordu, yüzden bir iple dördüncü kattan kalenin dış duvarına inmiş ve Harriet'in üçüncü kattaki odasında olmadığından emin olmuştu. Sonra amacı Harriet'i korumaktan onu kurtarmaya dönüştü ama nerede olduğunu öğrenmek için Raul'un kaçmasına izin vermesi gerekiyordu.

Tüm bu konularda ona yardımcı olan Oliver ona sordu: "Onun kaçırıldığını henüz fark etmediğinizi düşünmesini sağlamak için mi koruma sayısını artırmasını istediniz? Onu yanlış bir güvenlik hissine kaptırmak için mi?"

"Bu sadece işleri biraz daha kolaylaştırmak içindi. Adamları bizi takip etmek yerine boş bir odayı korursa bizim için daha uygun olur," dedi Rishe sırtarak.

"Sen ..."

"Evet? Ben neyim?" Rishe gözlerini kırpıştırarak bekledi ve Oliver usulca gülümsedi. "Hiçbir şey. Sadece lordumla evlenmeni dört gözle bekliyorum ve daha fazla."

"Ha?!" Rishe'nin bu düşüncenin o ana kadar söyledikleriyle nasıl bir bağlantısı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu yorum onu telaşlandırdı ama çabucak sakinleşir gibi yaptı. Her ne kadar Oliver'a ne demek istediğini sormak istese de Raul'u takip etmek ilk önceliği idi. Onun Harriet'in olduğu yere doğru gittiğini biliyordu.

"Bunu Prens Arnold'dan bir süre daha saklayabileceğinizi sanmıyorum."

Oliver tereddüt etti. "Bunu ona bildirmeliyim..."

"Biliyorum ama o sırada Prens Arnold'un Leydi Harriet'in kaçırılmasından haberi yoksa Fabrannia'dan gelecek mantıksız talepleri geri çevirmek daha kolay olacaktır."

Fabrannia Harriet'in kaçırılması için bir tür tazminat talep etse bile, Galkhein muhtemelen bunu sağlamayacaktı. Yine de Rishe, desteyi kendi lehlerine yığmanın en iyisi olduğunu düşündü. Fabrannia'nın sahte para dolaştırma planı ve Harriet'i öldürme motivasyonları Galkhein'a karşı düşmanlığın açık göstergeleriydi.

"Ekselanslarına hiçbir şey söylemezsem, Galkhein dezavantajlı bir duruma düşerse benimle ilişkisini kesebilir ve böylece bu konudaki tüm sorumluluklarından kurtulabilir," dedi Oliver'a, onun anlayış göstereceğini bilerek.

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttukten sonra eğildi. "Şövalyeler yerini belirlemeden önce bir araç çağırmama izin verin."

"Teşekkür !"

Ve böylece Oliver odadan çıktı. Onun planını hızlıca uygulayacaktı. Minnettarlık hisseden Rişa, Arnold'dan da kalben özür diledi.

Tüm bunları size söylemeden yaptığım ve değerli hizmetlinizi ödünç aldığım için özür dilerim.

Rishe içini çekti ve odayı gözden geçirdi. Raul burada kalıyordu ve onun zihninin nasıl çalıştığını biliyordu. Gözleri yaz aylarında kullanılmayan şömineye takıldı ve aşağıdan bacaya baktı.

Aha! Biliyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ipi çıkarılmış gizli bir yay buldu. is tozunu sildi, yayı eğdi ve yeniden gerdi. Aynı yerde saklı bir sadak da vardı.

Silahını alan Rische dördüncü kattaki odasına döndü ve sandığı açtı. Bir pelerin çıkardı ve elbisesinin üzerine geçirdi. Sonra yatağına yaslanmış olan siyah kılıcı aldı; iki gün önce Arnold'dan ödünç aldığı kılıçtı bu. Arnold'un birkaç yıl öncesine kadar bu kılıcı kullandığını ve şimdiki kılıcına geçtikten sonra da yedek olarak yanında bulundurduğunu duymuştu. Erkek yapılı biri tarafından kullanılmak üzere yapıldığından Rische için ağırdı. Her şeye rağmen, iki gün önce taktığı kemeri kuşandı ve hem kılıcı hem de sadağı ona taktı. Yay, pelerininin altına saklayamadığı tek şeydi, bu yüzden koridora çıkarken onu elinde taşıdı.

Oliver da aynı anda hazırlıklarını tamamladı. Koridorun sonundan onun sesini duydu. "Duman işaretlerimiz var. Sizin için hızlı bir at hazırladım, lütfen bu taraftan gelin."

Şatodaki güvenlik görevlisi şövalyeler, Rische elinde yayla geçerken aval aval ona baktılar. Bakışlarından rahatsız olmayan Rische, Oliver'a katıldı ve ikisi birlikte ön kapı yerine arka kapıya yöneldiler.

"Doğu gökyüzüne bakın. Şehrin eteklerindeki bir bölgeden mavi dumanlar yükseliyor."

"Teşekkür . Onları bu kadar çabuk bulabileceğimizi düşünmemiştim." Rische ahırlara doğru koşarken mavi gökyüzüne baktı. Oliver'ın talimatları kesindi ve şövalyeler hedeflerini bu kadar kısa sürede bulduklarına göre şehirde iyi bir yer taraması yapmış olmalıydılar.

Yine de endişe Rische'ye iğneler gibi battı. *Bu çok kolay. Raul'un gerçek amacı-*

"Leydi Rische, atınızı en sağdaki ahırda bulacaksınız!"

"Ne?! Ama orası kraliyetin olduğu yer değil mi-" Rişa en sağdaki ahıra baktı ve donakaldı. Orada göz kamaştırıcı bir palomino at ve dizginlerini tutan bir adam duruyordu.

"P-Prens Arnold!"

Arnold'un güzel yüzünde saf bir bıkkınlık ifadesi belirdi. Bir süre durakladıktan sonra, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Burada ne yapıyorsunuz, Majesteleri?"

Oliver'dan bu konuda sessiz kalmasını istemişti. Ona doğru döndü ama gümüş saçlı görevli ona gülümsemekle yetindi. Rishe o zaman her şeyi anlamıştı. Kadın Arnold'a söylememesini istedikten sonra Oliver hiçbir zaman olumlu yanıt vermemişti. Oliver onun istediğini hiç yapmamıştı. Başından beri lordunun emirlerine uyuyordu.

Hizmetçisini ödünç aldığım için özür dilemem aptallıktı!

"Ders bekleyebilir. Atlayın hadi. Onu takip ediyoruz, değil mi?"

"Yardımanızı kabul edersem, bu uluslararası bir olaya dönüşecek."

"Karım bu işe karışmışken nasıl görmezden gelebilirim?"

Arnold sanki bu doğal bir sonuçmuş gibi karşılık verdi.

"Ugh..."

Prens neler olup bittiğini biliyordu, bu yüzden tartışarak zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu. Rishe pes etti ve kendini atın süslü eyerine çıkarmak için bir basamak taburesi kullandı. Arnold onun arkasındaki yerini aldı ve dizginleri kavradı.

Rishe sonunda ona oldukça yaklaştı, neredeyse kucağına kilitlendi. Eyeri kavrarken bunu düşünmemeye çalıştı.

Dizginleri sıkıca kavrayan Arnold görevlisine bir bakış attı. "Oliver."

"Evet. Dikkatli olun... Siz de Leydi Rishe."

Rishe Oliver'a teşekkür etmek için döndü ama o daha konuşmadan Arnold atı mahmuzladı. Bu etkileşimden Rishe atın zeki ve iyi eğitilmiş olduğunu anladı. Yürüyüşünü yumuşak bir şekilde değiştiriyor, hareketleriyle binicilerine yük olmamaya dikkat ediyordu.

Kaleden hızla uzaklaşıp yeşil bir tepeden kasabaya doğru inerlerken Rishe, "Leydi Harriet'i koruyamadığım için üzgünüm..." diye mırıldandı.

Keşke Rişe bir gece önce Harriet'in taşıdığı yükün farkına varmış olsaydı. Şu anda içinde bulunduğu tehlikeden ve Galkhein'in onun kaderinden sorumlu tutulma ihtimalinden kaçınabilirlerdi.

Eminim Leydi Harriet dehşete düşmüştür.

Onu hiç zarar görmeden kurtarmayı başarsalar bile, Rishe daha ilk kaçırıldığı anda başarısız olmuştu.

Rishe başını eğdiğinde Arnold konuştu. "Sen prensesi korumakla görevli bir Siguelian şövalyesi değilsin." Sözler kulağa soğuk geliyordu ama öyle demek istemediğini biliyordu. Arnold'un ses tonu ona sorarken uyarıcıydı,

"Bu ülkedeki konumunuz nedir?" "Galkhein

Prensi'nin nişanlısı."

"Bu doğru. Ve yaklaşık bir ay içinde, 'Galkhein'in veliaht prensesi' olacak." İri elleri dizginleri atı rahatsız etmeyecek şekilde tutuyordu. "Yapabileceğin tek şey bir kılıç alıp prensesi tehlikelerden korumak mı?"

Rishe afallamıştı. Eğer Harriet'in şövalyesi olsaydı, onu korumak gelen tek şey olurdu. Ama değildi. Tıpkı Arnold'un dediği gibi, Harriet'e kılıçtan başka kaynaklarla da yardımcı olabilirdi. Onun ne söylemeye çalıştığını anladığında, Arnold'un mavi gözleriyle buluşmak için döndü. "Hayır..."

"Bunu anladığınız sürece."

Rishe başını sallayarak kapüşonunu başına geçirdi. Duman işaretlerinin bulunduğu yere varmadan önce kalabalık liman kentinden geçmeleri gerekiyordu. Mercan rengi saçları orada göze çarpacaktı, bu yüzden pelerininin altında sakladı ve rüzgârın uçurmasını engellemek için çenesinin altına bir kurdele bağladı.

Yolculuklarıyla ilgili başka endişeleri de vardı. "Prens Arnold, onları takip etmemizi engellemek için yol boyunca tuzaklar kurmuş olma ihtimalleri var."

"O halde en kısa yoldan gideceğiz. Hangi silahları kullanacaklarını biliyor musun?"

"Okçu olacaklarını tahmin ediyorum. Ve oklarında felç edici zehirler olabilir," dedi Rishe ve Raul'un odasında bir yay ve oklar bulduğunu ekledi.

"Prens Curtis'in sahtekârı bana birkaç parça bilgi verdi. Bunlardan biri Raul takma adı, diğeri de burada birkaç astı olduğu gerçeği."

Rishe'nin bu hayatta Raul'den öğrendiği çok az vardı ama Arnold'a bunu söylerse, yaptıklarını nereden bildiği konusunda daha az şüpheleneceğini düşündü. Bu yüzden bir gün önce Raul'un adını onun önünde söylemişti.

"Şövalyeleri ceketlerini giymeden şehre gönderdiğinizizi duydum. Okçular onları hedef almasın diye mi?"

"Evet. Ancak kaleden ayrıldığımızdan beri *bizi* izlediklerinden eminim."

Raul'un avcılarının monokülerle onları izlediğinden emindi. Avcıların menziline girdikleri anda oklar üzerlerinde uçmaya başlayacaktı.

Arnold yine de endişelenmiyordu. "Bize ateş , okları kesip atabilirim."

Böylesine inanılmaz bir başarı hakkında sanki hiçbir şey değilmiş gibi konuşuyor!

Yine de Rishe, Arnold'un bu yeteneğini yakından tanıyordu. Gelecekteki savaşta ve Büyük Bazilika'daki olayda, Arnold kendisine doğru uçan her oku vurmuştu.

Çok geçmeden Vinrhys liman kenti gözlerinin önündeydi. Arnold bir ara sokağa girmek için atı yavaşlattığı anda, o ve Rishe aynı anda tepki verdi.

"Ekselansları!"

"Biliyorum."

Arnold dizginleri bir eline geçirdi ve diğer eliyle kılıcını çekti. Kuru bir şaklamayla bir ok havada ikiye ayrıldı. Bir an sonra, bir diğeri onlara doğru uçtu ve Arnold onu da . Kılıcı tek bir hareket bile boşa gitmeden tam da olması gerektiği yerde savruldu.

Ona inanamıyorum!

Rishe o birkaç saniye içinde başka bir şey daha fark etti. Arnold onu korumak için kılıcını sallıyordu. Sadece oklardan değil, attan düşmesini engelleyecek bir şekilde.

Prens Arnold'un savunması mükemmel ama avcılar da hiç acemi değil. Böyle , ben onu ağırlaştırırken ikimizi de haklayacaklar.

Nefes alarak sinirlerini yatıştırdı ve yayını alırken omzunun üzerinden Arnold'a seslendi. "Majesteleri, dizgin kolunuzla beni yakın tutabilir misiniz?"

"Ha?"

Arnold kaşlarını çatı ama onun şaşkınlığını görmezden gelen Rishe eğildi ve güzel palomino atın kulağına fısıldadı, "Özür dilerim. Sana biraz garip bir şekilde bineceğim ama yoluna çıkmamaya çalışacağım. O yüzden biraz sabırlı ol, tamam mı?"

"Hey, Rishe, sen ne...?"

Rişe bir elini eyerin üzerine koydu ve sonra bir dizini eyerin üzerine kaldırdı. Bu doğal olmayan bir pozisyondu elbette, bu yüzden hemen bir tarafa doğru eğilmeye başladı. Arnold bir kolunu ona doladı ve Rishe'yi kendine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?!"

"Daha yakına, Majesteleri." Rishe eyerin üzerinde dizlerinin üzerine kalktı, Arnold'a döndü ve yayına bir ok yerleştirdi. "Beni sıkıca tut. Bedenimi seninkine bastır."

Arnold, Rishe'nin ne yapmaya çalıştığını anladığında derin bir iç çekti ve vücudunu Arnold'unkine yasladı. Arnold'a sımsıkı sarılan Rishe'nin gövdesi atın üzerinde sabitlenmişti. Rishe okların geldiği çatıya nişan aldı.

"Lütfen benim için sabit bir tempo

tuttur." "Biliyorum."

Okların hangi geldiğini bildiği sürece, bir avcının nerede saklandığını söylemek yeterince kolaydı. Bir gözünü kapatıp nefesini tutarken ve yayın kirişini gererken düşmanlıklarının arttığını hissetti. Bir dakika sonra Rishe çatıya nişan aldı ve okunu fırlattı.

"Gah!" Kısa bir çığlık duyuldu ve sonra her şey sessizliğe gömüldü. Arnold avcının kana susamışlığının da kaybolduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Sen vurdun."

"Oklar o kadar ölümcül değil, bu yüzden öldüklerinden şüpheliyim."

Avcıların hepsi hayati noktalarının üzerine zırh giyiyordu ve bu ok uçları deriyi delecek kadar büyük değildi. Hedefi, ok ucundaki felç edici madde nedeniyle sessizleşmiş .

"Okçularla ben ilgilenirim. Majesteleri, siz-" Omzunun üzerinden uzaktaki düşmanca bir varlığı hissederek sözünü kesti. Arnold aynı kılıcını savurdu. Kılıç Rishe'nin gözlerinin önünde parlayarak kendilerine doğru vızıldayan bir oku savuşturdu. Muhtemelen Rishe'i hedef alan ok, kaldırım taşlarına çarparak parçalandı.

"Oklar için endişelenmene gerek yok. Görevinize konsantre olun." "Teşekkür ederim!"

At sırtında, bir koluyla Rishe'yi tutarken bile Arnold'ın kılıç ustalığında hiçbir kusur yoktu. Atlı dövüş konusunda epey tecrübeli olmalıydı. Dizginleri ustalıkla kullanmasının yanı sıra atı da onun her ihtiyacını anlıyor gibiydi. Rishe kendini Arnold'ın kolunun sağlamlığına emanet ederek bir ok daha yerleştirdi.

Vinrhys liman kentine doğru ilerlediler, Arnold kılıcıyla

ve yayıyla Rishe.

"Batı tarafında bir okçu daha var. Sonra, iki okçuyu Doğu!"

". Üç dakika on dakika sonra bir ara sokağa gireceğiz. saniye. İki dakika hızımızı düşüreceğim."

"Ara sokaktan çıktıktan sonra denize dikkat edin. Suyun yansımasının kör edeceği kesin olduğunda kesinlikle saldıracaklardır!"

Birbirlerine raporlar ve talimatlar vererek her biri kendi görevine . Arnold okları uzaklaştırdı ve Rishe duman işaretlerine yaklaşan düşmanları vurdu.

", şu binanın sağ tarafına geçebilir misiniz?" "Sorun değil," diye yanıtladı. "Yukarıda."

"Onu bana bırak. Bu hızı korumaya çalış!"

Arnold, Rishe'nin istediği gibi yaptı, o da Arnold'un beklediği gibi yayını kullandı.

Bu inanılmaz! Sanki birbirimizin zihnini okuyabiliyoruz! Rishe savaşın durduğu bir anda Arnold'a bakarken düşündü. Arnold onun bakışlarını hissetti ve karşılık verdi.

Kolları hala kadının gövdesinde dolanırken, ona çapkınca sıırttı ve meydan okuyan bir ses tonuyla "Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Rishe omurgasında bir telaş yükselirken ciyakladı. Arnold yanında savaşırsa her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordu. Savaş alanında olması tehlikeli olan bu duygudan sıyrılan Rishe ses tonunu yumuşattı ve ona, "Neredeyse kiliseye vardık. Sinyaller oradan geldi. Ancak en kısa yol hâlâ tehlikeli. Biraz dolambaçlı bir olsa bile, görüş mesafesi iyi olan bir rota bulabilirseniz, bu ideal olacaktır."

". Her kapıyı koruduklarından eminim."

O da aynı fikirdeydi. Kiliseye ön taraftan girmek çok uzun sürerdi. "Bu yüzden oraya içeriye farklı bir yoldan girmeyi planlıyorum."

"Farklı bir rota mı?" Arnold şüpheyile tekrarladı ama Rishe sadece okçuluğuna konsantre oldu.

Leydi Harriet'i kurtarmalıyız. Ve eğer Raul'un planları konusunda haklıysam.

Bölüm 5

KÜÇÜK, TERK EDİLMİŞ KİLİSE, kasabanın merkezine daha büyük bir kilise inşa edilir edilmez insanların hafızalarından silinip gitmişti. Tanrıça heykeli kaldırılmıştı ve boş salondaki sıraların üzerinde ince bir toz tabakası vardı.

Raul bir sıranın arkasına tünemişti, dirseği dizinde ve çenesi elindeydi. Fabrannia'nın kadın şövalyeleri sırtları ona dönük bir şekilde kendi işlerini yapıyorlardı. Raul onları izliyor, durgun bir şekilde onlarla alay ediyordu.

"Bir araya gelmeniz yeterince uzun sürdü, de öyle değil mi?"

Şövalyeler tam da beklediği gibi ona ters ters baktı. "Sessiz olun. Sizin aksinize, biz Majestelerinin emirlerine uymak zorundayız."

"Çok gergin! Sanırım bu hiç de şaşırtıcı değil." Raul gülümsedi ve arkasından baktı. "Harriet'i öldürerek iyi bir iş çıkarmalısın yoksa suçu Galkhein'in üzerine yıkamazsın, değil mi?"

Harriet kürsünün bulunduğu platforma oturdu, elleri arkadan bağlıydı ve başı güçsüz bir şekilde sallanıyordu.

"Ne kadar küstahça. Unutmayın ki sizi planlarımıza sadece bize boyun eğip yalvardığınız için dahil ettik."

"Öyle mi? Sahte olduğumu fark etmedin bile. Fabrannia'nın tarafında olmam iyi bir şey, çünkü Harriet'i kurtarmak için burada olsaydım..."

"Sanırım sana sessiz olmanı söylemiştim."

Görünüşe göre, Raul'un Curtis'inin sahte olduğunu fark edemediklerinin acı bir şekilde farkındaydılar.

Raul güldü ve terk edilmiş kilisenin etrafına bakındı. "Peki, her neyse. Acele edin ve şövalyelerinizin geri kalanını buraya getirin." Kilisede Fabrannlı şövalyelerden sadece yirmi tanesi vardı. Hâlâ yolda olan yaklaşık on kişi olmalıydı. Raul boynunu kırdı ve şakayla karışık, "Ne de Galkhein veliaht prensiyle küçük bir kavga ettim. Fabrannia'ya kaçana kadar beni korumak için sizin grubunuza ihtiyacım olacak!"

"Hmph. Tam da bir avcının korkak olması gibi."

"Bu biraz haddini aşmak değil mi de? Ben senin ayrılmaz bir parçan değil miydim?"

kaçırma planı?"

Tacizini *fazla* ileri götürmemesi gerektiğini biliyordu. Onların nefret dolu bakışları altında Raul sırasından indi ve Harriet'e doğru ilerledi. Onun önünde diz çöktü. "Harriet. Ağlıyor musun?"

"Raul... bunu neden yapıyorsun?" Harriet titreyerek ona baktı ve Raul onun korkmuş olmasına rağmen ağlamadığını görünce *şaşırdı*.

Ben olacağım. Bembeyaz kesilip hüüngür ağlayacağından emindim.

İfadesinin soğuk olduğundan ve şaşkınlığını belli etmediğinden emin oldu. "Bu benim cümlem. Fabrannia'ya neden ihanet ettin? Kral Walter'ın sana emanet ettiği paraları o kıza vermek... Ne olduklarını anlayıp sana yardım edeceğini mi düşündün?" Bu hareket Raul'u bile şaşırtmıştı. "Ne kadar kötü bir kızsın sen. Bir de prenses olacaktın! Bunu yaparsan Fabrannia'nın Siguel'i daha fazla koruyamayacağını ve tüm ülkenin tehlikeye gireceğini biliyordun, değil mi?"

"Ugh..."

"Demek istediğim, Siguel'in sahip olduğu tek şey bahisçilik. Fabrannia tarafından yönetilen müttefiklerinin yardımına ihtiyacı var. Yani Fabrannia ona sırt çevirirse, zavallı Siguel için her şey biter... ve biz 'avcılar' sadece paralı askerlerden oluşan bir grubuz. Size sadakat yemini etmiş şövalyeler falan değiliz."

Fabrannia'nın kadın şövalyeleri Harriet'e küçümseyen bakışlar fırlattı. Onlar sadece şövalyelerdi ama kraliyet ailesinden olan Harriet'e zerre kadar saygıları yoktu.

Fabrannia'nın Siguel hakkındaki kötü düşünceleri tek bir bakışta anlaşılıyordu.

Harriet, Raul'un onu son gördüğü zamandan beri -nişanı için Fabrannia'ya gittiğinde- kilo kaybetmişti ve muhtemelen orada her türlü kötü muameleye maruz kalmıştı. Onun solgun yüzüne bakarken, "Biliyorum kalbin zayıf, ama Galkhein'i kandırmak kolay olurdu. Suçluluğuna katlanıp biraz alışveriş yapmalıydın. Fabrannia'nın bir sonraki kraliçesi olman için tek gereken ."

Prensес nefesini tutmuş, başını sağa sola sallıyordu. "Ben... Ben..." Yavaş konuşuyordu, kelimeleri birbirine karıştırıyordu ve sanki kaderine boyun eğmiş gibiydi. "Sahte paraları kullanırsam istediğimi elde edeceğimi biliyordum... Majesteleri beni övecek, değer olduğumu düşünecekti... Ama bu doğru değil." Sesi korkuyla titriyordu ama devam etti. "Piyasaya tek bir sahte madeni para girdiği anda her şey biter. Bu gerçekleştiğinde, her sikke

o ülkede dolaşımda olan paraya artık güvenilemez. Ve paralarına güvenilemediğinde, ekonomileri çöker..."

Raul sessizce Harriet'in başının üst kısmını inceledi.

"Ben... Ben paraları Leydi Rishe'ye bana yardım etsin diye vermedim. Onun yardımına layık değilim!" Harriet kararlı ama beceriksizce kekeledi: "Ama Rishe beni arkadaş olarak gördüğünü söyledi!"

Raul kızın bunu söylediğini kesinlikle hayal edebiliyordu. İyi bir karakter yargıcı olmak ve insanlardan nasıl şüphe edileceğini bilmemek gibi çelişkili özelliklere sahipti. Rishe ile daha birkaç gün önce tanışmıştı, ancak daha uzun bir gözlem süresinin ardından aynı sonuca varacağından emindi.

"Galkhein'in Fabrannia'yı bilmesi gerekiyor... Fabrannia'nın yapmaya çalıştığı sadece Galkhein'in para birimi değil. Başka birçok para birimi de var..."

Biliyorum. Raul, Fabrannia'nın planının az çok farkındaydı.

"Size söyleneni yapsaydınız, Fabrannia sahte paradan kâr edecekti ve Siguel de bundan faydalanacaktı."

"Başka bir ülkenin acılarıyla elde edilen herhangi bir zenginlik uzun sürmez! Bunu pek çok kitapta okudum. Bu yükü omuzlayan insanlardır... Bu yüzden, Galkhein'in acı çekmesini önlemek için... masum halkını korumak için... Fabrannia'ya itaat edemem."

Fabrannlı şövalyeler Harriet'e daha da sert baktılar. Harriet irkildi ama gözlerini dikip Raul'a bakmaya devam etti.

"Bir prenses olarak doğduğum için dilediğim gibi yaşayamayacağımı biliyorum." Harriet tüm cesaretini toplayarak, "Ama ölüm tehdidi altında bile olsam, masum vatandaşların acı çekmesine neden olacak hiçbir şey yapmayacağım!" dedi.

Raul, Harriet'in korkudan sinmesini bekliyordu. Ne zaman bu kadar kararlı olmuştu? Bu soruyu düşünür düşünmez, Harriet'e güven veren, gururunu geri almasını sağlayan ve yüzünü yere değil ileriye dönmesini sağlayan kişiyi zihninde net bir şekilde canlandırabilirdi.

"Seni aptal, anlamsız küçük prenses." Raul içini çekti Kalp.

Burada kapana kısılan Harriet'in yukarıdaki kalede neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tepede. Rishe adındaki kızın sahtecilik planını anladığını ya da Harriet'i kurtarmak istediğini bilmiyordu. Ve Raul'un o kızı bir ilaçla hareketsiz hale getirdiğini de bilmiyordu.

Kendini aşağılama duygusu içinde fokurdarken Raul alay etti. "Ve bak bu seni nereye getirdi. Fabrannia'nın şövalyeleri ihanetini öğrendi ve şimdi seni öldürmek zorundalar. Bunu yaptıklarında, Fabrannia ve tüm uluslararası toplum senin ölümünden Galkhein'ı sorumlu tutacak."

komployu gören ülkeler mutlaka , ancak olay ne olursa olsun Galkhein'ı utandıracaktır. Topraklarında yabancı bir kraliyet mensubu öldürüldükten sonra rahat rahat düğün yapamayacakları kesindi. Veliaht Prens'in düğünü ertelenecek ve Galkhein'ın yabancı konuklarını güvende tutamayacağı söylentileri yayılacaktı. Bu geleceği hayal ederken, Raul geçmişinden bir sahneyi hayal meyal hatırladı.

"Nefes aldığın kadar doğal bir şekilde yalan söylemeyi öğrenmelisin." Raul bunu gençken sık sık duymuştu.

"Yapabiliyorken, kendi umutlarını ve isteklerini bir kenara bırakmalısın. Beni anlıyor , Raul?" Onunla konuşan beyaz saçlı yaşlı adam, avcı birliğinin bir önceki lideriydi. "Kendi kalbin sadece yoluna çıkacaktır. Gerçek duygular ayaklarınızı yavaşlatır. Mükemmel gölgeler yalanları kendi isteklerine göre bükür." "Evet. Anladım, büyükbaba."

Raul başını *salladı*, saygıyla, çünkü anlıyordu. Ne de olsa, yaşlı adam onu yanına almadan önce tek başına yaşamıştı.

Raul'un en eski anısı, annesinin bir ara sokakta öldüğü gece cesedinin kirli parmak uçlarına . Hayatta kalmak için, hayatı buna bağıymış gibi yetişkinleri . Ne de olsa, kendisine vermeyenlerden yiyecek ya da para dilenmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden Raul kıpırdamadan durdu ve yanından geçen insanları bir şahin gibi izledi. Verecek bir şeyleri var mıydı? Onların sempatisini ne kazanırdı? Onların yardımını kazanmak için nasıl davranmalıydı? Her gün çalıştı, deneme yanılma yoluyla öğrendi ve çok şey öğrendi: farklı insanların ne istediğini ve arzuladığını, ne tür bir kandırmacaya boyun eğeceklerini ve neyi reddedemeyeceklerini.

Mutlu olmasanız bile gülümseyin. Üzgün olmasanız bile ağlayarak yıkılın.

Genç Raul bunları kendisine defalarca söylemişti.

Yalan söylemeye devam , en azından yarın yiyecek bir şeyin olur.

Bu tür bir yaşam tarzı ona uygun olmalıydı. Bir gün eski şefle karşılaştığında, adam onun yalanlarını gördü ve hatta onu yanına aldı.

Raul'un kendisi.

"Teşekkür . Benden hoşlanmanıza sevindim. Karşılığını ödemek için elimden geleni yapacağım," demişti gülümseyerek. Aslında hiç de mutlu değildi.

Yalan söylemeye ve gülümsemeye devam , bundan sonra her gün yemek yiyebileceğim.

Raul o gün hissettiği rahatlamayı hâlâ hatırlıyordu. İnsanları kandırıp kendisini sevmelerini sağlarsa açlıktan ölmeyecekti. Önemli olan da buydu, bu yüzden önceki şef Raul'u kendi isteği dışında yanına aldıktan sonra bile onun altında eğitim gördü. Övüldüğünde memnun, azarlandığında ise pişmanmış gibi . Yetişkinleri gözlemlemek için çok fazla zaman ve çaba harcadığından, korumakla görevlendirildiği kişilere dublör olarak hizmet etme konusunda gittikçe daha iyi hale geldi.

Boyu uzadıkça, bazen şüpheleri vardı.

Ama beni tekrar mutlu eden şey neydi?

Raul bu soruya cevap veremez hale geldiği sıralarda, bir prensesi korumakla görevlendirildi. Kısa bir süreliğine, sadece bir yıl kadar. Raul o zamanlar on bir yaşındaydı ve prensesin on altı yaşına yeni bastığını hatırlıyordu.

"Raul, seni ne mutlu eder?"

Prensesin kurnaz gülümsemesini rahatsız edici buldu.

Bir gölgenin mutluluğa ihtiyacı yoktur.

"Ayrıca, ne tür şeylerden hoşlanırsınız? Şeflere yemek istediğiniz her şeyi hazırlatacağım."

Benim de bir şeyleri sevmeme gerek yok. Neyi sevdiğimi bulursam, neyi sevmediğimi de bulurum.

"Siyasi bir evlilik için yakında başka bir ülkeye gitmeliyim. Buradaki zamanım çok kısa geliyor." Dalgalanan sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken hala kıvrık olan dudaklarında hüznün oynasıyordu. "Umarım o zamana kadar senden gerçek bir gülümseme görebilirim."

"Ne tatlı bir sen. Bunu benim gibi birinden neden isteyessin ki?" diye sordu sırtarak.

Raul'un saçlarını karıştırdı. "Çünkü bundan sonra yaşayacağım yerde en azından biraz mutlu olmak istiyorum."

"Hm?"

"Evliliğimin sizin gibi çocukların bu ülkede mutlu olmasını sağlayacağına inanmak istiyorum." Gülümsemesinde hafif bir gölge vardı. "Buna , orada en azından biraz daha mutlu olacağıma eminim."

O zamanlar Raul, prensesin neden böyle bir şey söylediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Bu onu çok sinirlendirmişti çünkü prenses, onu gözlemleyerek geçirdiği onca zamana rağmen anlayamadığı ilk kişiydi. Onu anlamak *istediğini* hissetmeye başlamasının nedeni de buydu. Bu arzu, uzun zamandır kendi duygusu olarak tanımladığı ilk duyguydu. İnsanları kendi tarafına çekmek için onları anlamak istediğinde ya da başka biri gibi davranmak zorunda kaldığında hissettiğinin aksine, bu ona gerçek gibi geliyordu. Bu nedenle prensesi umutsuzca gözlemliyor, bir yandan da onun muhafızlığından alınmamak için eğitimine giderek daha fazla çaba harcıyordu.

Benim gülümseyip gülümsemememin onun mutluluğuyla ne ilgisi var? Aynı zamanda, onun mutlu olmasını dileycek durumda olmadığını da biliyordu. Onu mutlu edecek kişi müstakbel kocası. Tek yapabileceğim onu hayatım pahasına korumak.

Sonra evlenmek için yola çıktı. Gittiği ülke büyük bir ülkeydi ve onunla evlenmeye karar veren de o ülkenin imparatoruydu. Eğer kendisini arzulayan biriyle evlenecekse, o zaman mutlu olacağından emindi. Siyasi bir evlilik olsa bile, Raul onun için tıpkı onun istediği gibi gülümseyebileceğine inanıyordu. Ancak çok geçmeden bu inancının safça olduğunu öğrenecekti.

"Görünüşe göre kendi kıymış."

Ölüm haberi sadece bir yıl sonra şeften geldi.

"Avcılardan birinden bunu araştırmasını istedim. Ülke bunu hastalıktan ölüm olarak bildirdi ama bu bir yalan."

Avcılar aralarında fısıldaştılar. "Ölü doğan çocuğu yüzünden mi?"

"Doğumdan önce bile ölmeye başlamıştı. Hanımefendi şu ya da bu sebepten dolayı acı çekiyor ..."

"Bu ülkenin işgal edilmemesinin tek nedeni, o evliliği kabul etmesi ve tüm acılara katlanmasıydı."

Görünüşe göre prenses rehine olarak evlendirilmişti. Bu, arzudan doğan bir evlilik kadar talihli bir şey değildi. Bu yüzden bu kadar yetersiz umutları vardı, bu yüzden o yabancı topraklarda cesaret numarası yapma ihtiyacı hissetmişti.

"Zavallı şey... Galkhein'da onun için ölümden beter olmalı," dedi şef, ağzından kaçırarak.

Raul anda bir şey öğrendi: Siyasi evliliklerde piyon olan prensesler asla mutlu olamazdı.

Prensesin ailesi onun başına gelenleri protesto bile etmedi. "Galkhein imparatoru ülkemizi görmezden geldi çünkü biz onu ona sunduk... Onun fedakarlığıyla gurur duyuyoruz" gibi şeyler söylediler.

Görünüşe göre, kraliyet mensupları ülkeleri için yaşamış ve zaman zaman onlar için ölmek zorunda kalmışlardır. Bu görevleri yerine getirmek için gülümseyerek arzu etmedikleri evlilikleri kabul ettiler ve talihsizliklerine ağlamalarına izin verilmedi.

Hah. O zaman onlar da bizim gibi.

Onun kendisine içten bir gülümseme göstermesini dilemişti ama Raul'un yüzünde yeni bir kararlılık duygusu belirdi. *Kendiniz için hiçbir duygu beslememelisiniz. Durum gerektirdiğinde gülümsemek ve ağlamak çok daha kolaydır.*

Bundan sonra Raul, koruyucu ailesi olan avcılarla birlikte her türlü ülkeye seyahat etti. Onlar kiralık paralı askerlerdi. Para için her yere gider, o anda onlara kim ödeme yapıyorsa ona hizmet ederlerdi. İyi ödeme yapan bir ülke olması gerekmiyordu çünkü daha küçük ülkelerde edindikleri bilgileri daha büyük ülkeler onları işe aldığı anda kullanabiliyorlardı. Aslında şef, halefi Raul'un yararı için daha küçük ülkelerdeki işlerin peşine düşmüştü.

Bu ülkelerden biri de Siguel'di. Raul orada on beş yaşındaki Prens Curtis -Raul'un yaşındaydı- ve on yaşındaki Harriet ile tanıştı. Yüzünde olgun bir gülümseme olan Curtis, tek kullanımlık bir muhafızdan başka bir şey olmayan Raul'la karşılaştığında hemen tokalaşmak için elini uzatmıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Raul. Bu benim kız kardeşim, Harriet. Korkarım oldukça çekingendir."

Kardeşinin arkasından Raul'e bakan kız hiç de ürkek *görünmüyordu*. Oldukça vahşi bir bakışı vardı ama insanları gözlemlemeye alışkın olan Raul, bakışlarının ardında korku ve utangaçlık olduğunu anlayabiliyordu.

Bunun üzerine Raul gülümsedi ve korkak bir kızı ürkütmeyecek parlak, nazik bir ifade . "Merhaba. Sizin için çalışıyor olmak bir zevk, Prens Curtis, Prenses Harriet."

Bu ilk izlenim sayesinde Harriet yavaş yavaş Raul'e daha fazla güvenmeye başladı. Kardeşlerin önünde gülümserken Raul kendi kendine şöyle düşündü: *Eminim bu prenses sefil bir siyasi evliliğe katlanmak zorunda kalacak.*

gün de.

Kardeşler ise herhangi bir art niyet olmaksızın ona yakınlaşmaya çalıştılar.

"İnanılmazsın, Raul! Hiç ses çıkarmadan yürüyebiliyorsun ve yayla çok iyi atış yapıyorsun. Bazen ailem benim kılığıma girdiğini bile anlayamıyor! Öyle değil mi, Harriet?"

"Evet!" Harriet Curtis'in sözleri karşısında başını salladı, yanakları kızarmıştı.

Bunların hepsi hayatta kalmak için öğrendiği becerilerdi ama Raul bunu duyduğuna sevinmiş gibi . "Böyle düşünmeniz beni onurlandırdı, Ekselansları."

"Hey, sana bize karşı bu kadar kibar olmana gerek yok demedim mi? Neredeyse aynı yaştayız, bu yüzden bize arkadaşınız mışız gibi davranmanızı isterdim."

"Arkadaş mı?" Böyle zamanlarda Raul tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor olabileceğinden endişelenirdi ama Curtis ve Harriet sadece gülümseyerek yorum yapmadılar.

"Bu doğru. Biz arkadaşız, Raul." "Evet!

Seni seviyoruz, Raul."

Raul ikisini görünce hayretler içinde kaldı. Kraliyet ailesinin, sokaktan alınıp bir paralı asker grubuna dahil edilen biriyle arkadaş olmasına imkân yoktu. Yine de, o anda ondan istenen şey bir arkadaş gibi davranmasıydı.

"Teşekkür ederim. hissetmene sevindim."

Raul her zaman yaptığı gibi sadece yalan söylemek niyetindeydi ama nedense bu sözleri söylediğinde göğsünde sıcak bir şeylerin kabardığını hissetti.

Bu da ne böyle? Bu onu huzursuz ve rahatsız ediyordu ama bu his ona da tanıdık geliyordu. Ben... mutlu muyum?

Buna sahip olamazdı. Hayatta kalmak için buna ihtiyacı yoktu. Bu onun iş.

Ondan uzak dur. Eğer bu ikisini koruyamazsam ne yaparım? nasıl hissettiğimi?

Onları korumak için daha iyi bir iş yapmalıydı.

Ancak tam kararını vermişken Siguel, Harriet'i geleceğin kraliçesinin görevleri hakkında ciddi bir şekilde eğitmeye başladı ve Harriet giderek daha içine kapandı. Walter of Fabrannia'nın sözlerinden endişelenerek yüzünü gizlemek için saçlarını uzattı ve insanlarla konuşurken gözlerinin içine bakmayı bıraktı. Başından beri çekingen bir insandı, bu yüzden annesinin eğitimi sertleştiğinde

güneşli gülümsemesini kaybetti. Sadece kitap okuduğunda ya da kitaplar hakkında konuştuğunda yüzü neşeye aydınlanıyordu.

Aradan birkaç yıl geçti. Raul'un üvey babası öldü ve Raul avcılarının yeni şefi oldu. Tam o sıralarda Fabrannia, Harriet'in evlenene kadar kalan zamanını ülkelerinde geçirmesi için oraya taşınmasını istedi. Davet görünüşte Fabrannia'nın yöntemlerini öğrenebilmesi içindi ama Raul'un içine sinmemiştii. Curtis'e, Harriet'e Fabrannia'da muhafız olarak eşlik etmesine izin vermesi için yalvardı. Eğer bir erkeğin onu koruması sorun yaratacaksa, kadın kılığına girmesi yeterliydi. Ancak Fabrannia Harriet'e sadece tek bir hizmetçinin eşlik etmesine izin verdi ve yanına muhafız almasına izin vermedi.

"Raul, Harriet'in nasıl olduğunu görmek için oraya bir kez gidebilir misin?" Curtis, Harriet gittikten bir süre sonra ona sordu. "Doğru olmayan bir şeyler var. Altı ay oldu ve mektuplarımdan birine bile cevap vermedi..."

Aptal mısın sen? Orada neler olduğunu öğrendiğinde ne yapacaksın?

Curtis'in yapabileceğı bir şey yoktu.

Siguel'in başka bir ülkeyle rekabet edecek kaynağı yok. Fabrannia'nın başını çektiğı müttefiklerine güvenmezlerse, kendilerini daha büyük ülkelerden korumanın hiçbir yolu yok. Ve eğer Fabrannia'ya karşı gelirlerse, bu ülkenin sonu gelir.

Raul yine de Curtis'i rahatlatmak için omzuna vurdu ve gülümsedi. "Bu işi bana bırak Curtis. Gidip ne olduğuna bakacağım ve eğer ihtiyacı varsa Harriete yardım edeceğim."

"Teşekkürler, Raul!"

Böylece Raul Fabrannia'ya gitti ve Harriet' akıbetini, maruz kaldığı aşağılama, taciz ve alayları ve içine düştüğü sahte para düzenini öğrendi. Baş hizmetçisi prensesi korumak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Onu hatalarından dolayı proaktif bir şekilde azarlayarak, diğer insanların bu hatalar hakkında yorum yapmasını zorlaştıran bir atmosfer yarattı. Ancak bu tür küçük taktikler hiçbir işe yaramayacaktır.

"Oh, Raul! Dönmüşsün! Harriet nasıldı?" diye sordu bitkin bir Curtis Siguel'e döndüğünde.

Curtis'e gülümsedi. "Meşgul ama mutlu görünüyordu. Kız kardeşin için gerçekten çok fazla endişeleniyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi?!"

Raul bunun şimdiye kadar takındığı en mükemmel gülümseme olduğunu düşündü ve ekledi, "Harriet mutlu olacak. Bundan eminim. Bu yüzden onu feda ettiğin için kendini suçlama."

O andan itibaren Raul varını yoğunluğunu hazırlıklarına verdi. İstihbarat topladı, sahteciliğe dair kanıtlar buldu ve asatlarını eğitti. Curtis'e kadın şövalyelerden oluşan bir müfreze kurmasını ve fırsat doğar doğmaz onları göndermeye hazır hale getirmesini tavsiye etti. Sorun şu ki, o fırsat hiç gelmedi.

Fabrannia'ya sızabilirlerdi ama Harriet'in yakınına bile yaklaşamazlardı. Sahtecilik yüzünden sadece kaledeki güvenlik artırılmamıştı, kral da sürekli Harriet'in etrafında dolanıyordu. Sahte parayı bir kez bile kullansa, her şey biterdi. Ve tam Raul paniklemeye başlamışken, beklenmedik bir şey oldu.

Galkhein'in veliaht prensi nişanlandı ve diğer tüm ülkelere davetiyeler gönderdi.

Beklediği gibi, Fabrannia bu fırsatı kaçırmadı. Daha önce hiç yapmadıkları bir şey yaparak Harriet'in ülkeden ayrılmasına izin verdiler ve sahte parayı kullanmasını emrettiler. Tam o sırada Curtis kendini iyi hissetmiyordu. Raul onun dublörü olarak gitmeye gönüllü oldu ama Siguel'in kraliyet ailesine haber vermeden Galkhein yerine Fabrannia'ya gitti. Fabrannia'nın gemisine gizlice girip Fabrannalı şövalyelerin içkilerine zehir kattı ve Harriet'in korumaları olmadan Galkhein'a vardıklarında görevini tamamlamayı planladı.

Planının ilk karmaşası, o güzel kız Rishe ortaya çıktığında yaşandı. Mercan saçlı kadın, ürkek prensesin muhafızsız olması gerektiği halde, bir şövalye ciddiyetiyle Harriet'yanında duruyordu. Galkhein'da hiç kadın şövalye olmamalıydı, bu yüzden Raul onun aceleyle hazırlanmış bir dublör olduğunu düşündü, ancak tekniği arzulanan hiçbir şey bırakmadı. Kendini birinci sınıf bir şövalyeden daha azı gibi yönetmiyordu.

Raul çatıdan çatıya atlamış, kimsenin kendisini fark edemeyeceğinden emin olduğu yerlerden onları izlemişti; ama kız doğruca ona bakmıştı. Yumuşak, pembe dudakları ve zarif bir köprüsü olan bir burnu vardı. Monokülerinden bakarken bile kirpiklerinin ne kadar uzun, gözlerinin ne kadar büyük ve yuvarlak olduğunu anlayabiliyordu. Ve o güçlü iradeli zümrüt gözler Raul'a doğru bakıyordu. Onların güzelliği karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu.

Kız sokağa girer girmez, onu davet ettiğini anladı.

Aşağı. Ama bunu bilmesine rağmen, kendini refleks olarak onu takip ederken buldu. Onun kılıç ustalığı narin ve zarıftı. Onu bir sonraki görüşünde, kendisini Galkhein'in veliaht prensinin nişanlısı olarak tanıttı.

Şimdiki zamana döndüğünde Raul küçük bir iç çekti. *Onun gerçek olduğuna ve Harriet'i gerçekten değiştirdiğine inanamıyorum. Galkhein'la siyasi bir evliliğin rehinesiyken nasıl olur da diğer insanları ? Hiç bu kadar umutsuzluğa mahkum birini görmemiştım.*

Raul ona, *"Eğer veliaht prensle evlenmek istemezsen seni kaçırmayı düşünüyorum,"* demişti. Bunu şaka gibi söylemişti ama her kelimesinde ciddiydi. Politik bir evlilikte hiçbir gelin mutlu olamazdı. Harriet ve koruyamadığı merhum ikisi de mutsuz olmuştu. Bu Rishe kızının evlendiği aile, prensesin gittiği aileyle aynıydı.

Yine de Rişe ona açıkça, *"Onunla evlendiğim için başıma ne felaketler gelirse gelsin, bunun beni mutsuz etmesine izin vermeyeceğim,"* demişti.

Sözlerinde şüphe yoktu.

"Onun gelini olacağım. Bunu nasıl yaşayacağımı çoktan seçtim. hayat."

Bunu duyan Raul, kızın tehlikeli olduğunu iliklerine kadar hissetmişti. O Neredeyse o anda gerçekten korktuğu ve umduğu şeyin ne olduğunu anladığını düşünecekti. Tanışmalarının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama sanki yıllardır onun yanındaymış gibi davranıyordu. Raul göstermelik duygularının sahte olduğunu anlamak zorunda kalırsa ve kalbinde gerçekte ne olduğunu öğrenirse, devam edemezdi.

Artık çok geç. Korku, ihtiyacım olmayan başka bir şey. değil mi?

Raul yavaşça gözlerini açtı. Kilisenin kapısı açıldı ve birkaç Fabrannlı şövalye daha içeri girdi.

Dışarıda da birkaç tane var. On dört diyebilirim. İçeride on beş... Yirmi dokuzun hepsi burada.

Bayan şövalyelerin hepsi ona takdirle baktı.

Bu konuda berbatlar. Saldırganlığını hiç saklamıyorsun!

Elbette, belki de en bunu saklamayı hiç düşünmemişlerdi. Raul boynunu kırdı ve önünde bağlı duran Harriet'e baktı.

"Teşekkürler Harriet," dedi adam sessizce ve Harriet irkildi. "Sen her zaman

insanları okumak için çok uğraştın, bu da seni çok çekingen yaptı... Ne yapmaya çalıştığımı anladın ve bana ayak uydurdun, değil mi?"

"R-Raul, sen gerçekten-"

Raul ona sırtını döndü. "Yine de bir avcı olarak gururumu incitiyor. Senin ve o Rishe denen kızın beni bu kadar kolay anladığınıza inanamıyorum."

Kadın şövalyelerden biri Raul'e doğru bir adım atarak, "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece son bir vedalaşma, hepsi bu." "Raul!

Yapamazsın!"

"Sanırım bunda bir sakınca yok. Ne de olsa ikiniz de öleceksiniz. burada."

Raul omuz silkti, şövalyenin klişe tehdidi karşısında dehşete kapılmıştı. "Ne kadar *korkunç*."

Fabrannia tarafından işe alınma ihtimali beni çok heyecanlandırmıştı ama kandırıldığımı öğrendim! Ve şimdi de öldürüleceğim!"

"Ciddi olamazsınız. Buraya en başından beri Harriet'i kurtarmak için geldin, değil mi?"

"Peki ya sen? Başından beri ikimizi de öldürmeyi planladın." Bu saçma bir maskaralıktı. Raul gerindi, rol yapmaktan yorulmuştu.

"Kendine çok , değil mi? Onu koruyabileceğini ve neredeyse otuz eğitimli şövalyeyi tek başına yenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Her şeyi yanlış anladınız. Ben sizin gibi 'savaş' takıntısı olan biri değilim." Şövalyeler şaşkın bakışlar attılar ama o aldırmadı. "Ve ikimizin de hayatta kalmasıyla ilgilenmiyorum."

"Anlıyorum. Yani onu geride bırakıp kendi başına kaçacaksın."

"Oh, ve bir şey daha var." Raul gülümsedi ve yukarıyı işaret etti. "Aslında yalnız değilim."

Tam o anda şövalyeler alarma geçti ama artık çok . Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede Raul'un beş adamı tavandan inerek onun etrafında dikilmişti.

"İmkansız! Ne zaman...?!"

"Başından beri buradaydılar. Fark etmemiş olmanız çok kötü." "Şef! Ekselansları elimizde!"

Raul arkasına dönmedi ama Harriet'in arkasından kaldırıldığını hissedebiliyordu. Hâlâ bağlı ve çırpınıyor olmalıydı; sesi acı içindeydi, "Bekle! Bırak beni! Raul gidiyor...!"

". Gidin çocuklar. Planı takip edin." "Şef, gerçekten-"

"Gidin dedim." Onları ve bir daha itiraz etmediler.

İçlerinden biri Harriet'in ağzını kapatmış olmalı, çünkü bağırması boğuk bir şekilde duyuluyordu. Adamları indikleri halatlara geri tırmandılar.

Karşı koymanın bir anlamı yok. Tek istediğimiz Harriet'i buradan çıkarmaktı.

Raul dudaklarını yaladı, başını eğdi ve gülümsedi. Şövalyeler bundan hoşlanmamış olmalı.

"Yukarı çıkıyorlar! Onlara izin vermeyin! İpleri tut ve çek-" "Ah-ah-ah."

Şövalyelerden birine bir bıçak fırlattı.

Halat. Kız sendelediği anda öne atılarak aralarındaki boşluğu kapattı. Dizini kadının karnına sapladı momentumu dönüp topuğunu bir diğerine vurmak için kullandı.

"Seni piç!"

Raul gözlerini soğuk bir şekilde şövalyeye dikti. "Merak etme. Sana davranacağım."

"Kibrin hiç bitmeyecek mi?!"

"Mm... Bu kadar basmakalıp olmak zorunda mısınız?" Aslında onları aşağılamaya çalışmıyordu. Onları öldürmek yerine bayıltmak morallerini daha çok bozacaktı. Ayrıca, burada onlara karşı zafer kazanmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Mmph!" Harriet ağzı kapalı olduğu halde ona seslendi. Raul'un adamları kilisenin çatısındaydı ve onu iple yukarı çekiyorlardı. Yani tepeye çıkmayı sürece güvende olacaktı. Sesine bakılırsa, şimdi sadece birkaç metre daha gitmesi gerekiyordu.

Tek yapmam gereken izin vermek olsaydı daha da kolay olurdu.

Bunu yapmak için pek çok şansı vardı. Fabrannia'da, buraya gelirken ve son birkaç gündür de burada, Galkhein'da.

Ama bunun da bir anlamı yok. Eğer Harriet burada kaybolursa, Fabrannia onu bir suçla itham edecek ve sessiz kalması için peşine düşecektir.

Eğer bu olursa, hiçbir çıkış yolu kalmayacaktı. Siguel işlediği iddia edilen suçların cezasını çekecekti.

"Şef! Üst penceredeyiz. Buradan çıkabiliriz!" "Tamamdır. Sana güveniyorum."

"Harriet'in uyanmasına izin verme!" Atılan bir bıçak bacağına saplandığında şövalye bilincini kaybetti. Her bıçak seyreltilmemiş bir felç ilacıyla kaplanmıştı.

Raul sıraların üzerine çıktı ve sırtlarını basamak olarak kullanarak birinden diğerine sıçradı. Orta koridora atladı ve kapıya sırtını dönerek şövalyelerin yolunu kesti.

"On iki tane daha
mı?" "Augh!
Öldürün onu!"

Şövalyeler hep birlikte ona saldırdı. Raul bir kedinin çevikliğiyle kaçtı ve beş ince bıçağı etrafında bir yay çizerek fırlattı. Hedefi doğrudu; beş şövalye de yere yığıldı.

Sonra diz çöktü ve bir elini yere koydu. Üzerine hücum eden diğer şövalyelerin bacaklarını altından çekip aldı ve hepsi neredeyse komik bir şekilde yere yığıldı. Fabrannlı şövalyelerin yöntemleri ne kadar kirli olursa olsun, söz konusu kılıç oyunları olduğunda, hatasızdılar. Raul ise adil ve dürüst dövüşmeyi sıkıcı buluyordu.

Önemli olan tek şey sonuçlardır. Nasıl yaparsanız yapın, hedefinizi gerçekleştirirseniz kazanırsınız.

Sadece üç şövalye kalana kadar sayılarını kısa sürede azalttı. Raul gülümsedi ve bir nefes verdi. "Biliyor musunuz, ülkenize gizlice girdiğimde kalpazanlıkla ilgili gerçekten ayrıntılı bir plan buldum."

"Ne?"

"Kral Walter'ın kendi eliyle yazılmıştı, hatta imzası bile vardı! Majestelerinden daha azını beklemezdim! Planıyla o kadar gurur duyuyor olmalı ki, herkesin bunun kendi fikri olduğunu bilmesini istedi!"

"bir şeye sahip olmanıza imkan yok!"

Şövalye haklıydı elbette. Kral ne kadar aptal olursa olsun, arkasında böyle sağlam bir kanıt bırakmazdı. Ama bu belgenin var olmaması önemli değildi; Raul onu kolayca uydurabilirdi. Fabrannia'daki keşfi sırasında Kral Walter'ın el yazısını öğrenmişti. Aslında, o

planını yürürlüğe koymadan önce zaten böyle bir belge hazırlamıştı.

"İnsanlar ilginç bir yalanı sıkıcı gerçeğe tercih ederler."

"Seni piç!"

"Yalan söylemek benim işim olduğu için bu konuda her şeyi biliyorum. Eğer etkileyici bir hikaye ve bunu destekleyecek şok edici kanıtlar eklersem, pek çok insan bunu gerçekmiş gibi yutacaktır."

Fabrannia'nın anladığından emindi. Suçları Harriet'in üzerine yıkma ve Galkhein'in itibarını lekeleme girişimlerinde aynı psikolojiyi kullanıyorlardı.

"İnsanlar gerçekten asılsız söylentilere bile gerçek muamelesi yaparlar, bu yüzden..." Raul sırtıttı ve başka bir bıçağı kınından çıkardı. "Sana Fabrannia'ya karşı çıkan birinin cesedini vereyim."

"Ne?!" Şövalyelerin hepsi şaşkınlıktan sapsarı kesildi.

"Daha doğrusu, Walter'ın imzasını taşıyan çalıntı bir belge taşıyan Siguelalı bir paralı askerin cesedi. Fabrannia'nın hiçbir etkisinin olmadığı Galkhein'da böyle bir ceset bulunursa ne olacağını düşünüyorsunuz?"

"Ciddi olamazsın..."

"Oh, ama ben ! Söylentiler yayılacak ve sonunda resmi kanallara ulaşacak! Uluslararası toplum Fabrannia'dan şüphelenmeye başladığında, hiçbir çıkış yolları kalmayacak, değil mi?"

Şövalyeler Raul'dan geri çekildi. "Delirdin mi sen?! Tüm bunlar için _"

"Ölmek mi? Evet, . İstedığimi elde etmenin en hızlı yolu bu, en az kayıplar." Raul bıçağı kaldırdı ve ileri geri salladı. "Bu bıçağın üzerinde zehir var. Acı çekmeme neden olacak ölümcül bir zehir. Eğer bu zehir yüzünden ölü bulunursam, söylentiler daha da artar."

"Dene bakalım. Eğer kendini öldürürsen, tek yapmamız gereken cesedinden kurtulmak olacak." "Ne yazık ki bazı astlarım hâlâ burada beni izliyor. En kısa zamanda Ben ölürken, sivilleri olay yerine çekecek bir kargaşaya neden olacaklar."

Bu gerçekleştiğinde, sadece cesedini saklayamayacak olmakla kalmayacaklar, aynı zamanda çok sayıda tanık tarafından da fark edileceklerdi.

Sanırım yapabileceğim tek şey bu. Raul, şövalyeleri izleyerek hüznü gülümsedi. O Rishe kızını felç ettiğimden emin oldum... Şimdi Galkhein

sadece bir kurban olduklarını kanıtlamak için.

Başlarına açtığı bela için neredeyse kendini kötü hissediyordu. İroni yüzünden gülümsemesi burkuldu. Olsa olsa bu ülkeye karşı kin beslemesi gerekirdi. *Adamlarıma Galkhein'in veliaht prensi benim de peşinden gelirse onu öldürmeden yavaşlatmalarını söyledim.*

Eğer tüm şövalyeleri yere sererse, onu öldürmüş olmaları bir anlam ifade etmeyecekti. Hâlâ ayakta olan üç şövalye Harriet'in peşinden gitse bile, astlarının onlarla savaşabileceğini biliyordu.

"Birlikte oynadığınız için teşekkürler kızlar. Sanırım bunu bitirmenin zamanı geldi." Raul bıçağı döndürdü ve kendine doğrulttu.

"Bekle! Başka bir hareket yapma!"

" sanmıyorum. Senden olduğun yerde kalmanı istemek zorundayım."

Artık en azından Harriet'i koruyabilirdi. Böylesine içten bir mutlulukla gülümseyemeyeli uzun zaman . Işık, bulutlar dağılmış gibi vitray bir pencereden parlıyordu. Ama o ışığın kutsaması altında bıçağı boğazına dayadığı anda garip bir şey hissetti.

"Ha?" Raul başını kaldırdı. Tüm tavanı kaplayan tanrıça resmini gördü ama kilisenin üst pencerelerinden birindeki vitray kırıldığı için hayranlıkla bakacak zamanı yoktu.

"Wh..."

Vitray düşerken havada parıldadı, kaleydoskopik parçaları güneş ışığında ışıldadı. Bir figür onların yörüngesini takip ederek kendini cam yağmurundan korudu. Raul'un şaşkınlığına rağmen mercan rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Kahverengi pelerinli bir kız doğru düştü, eteği etrafında dalgalanıyordu. Hayır, o kadar zarıftı ki, düşüyormuş gibi değil de sanki gökten iniyormuş gibiydi. Elindeki siyah kılıç zayıf yapısına hiç uymuyordu.

Havadayken kapüşonunu başına geçirdi, kıvrıldı ve yere çarparak yuvarlandı. Üzerindeki pelerin, avcıların ormana girerken giydikleri kumaştan yapılmıştı. Cam parçalarından sağlam kumaş sayesinde korunarak ayağa fırladı ve kılıcını çekti. Sonra Raul'un elindeki bıçağa .

"Ah!"

Şaşkınlık elini gevşetmişti, bu yüzden bıçağı yarı yolda takırdayarak düştü.

kilise zemininde. Kız etrafında döndü, kılıcını dans eder gibi savurdu ve Fabrannlı şövalyelerin üzerine yürüdü. Geriye kalan üç şövalye, çok kötü çığlıklar atarak yere düştü. Raul tüm bu olanları şaşkınlıkla izledi.

"Raul!"

Rishe adını söylediğinde kendini toparladı. Ama bu mümkün değildi. O burada olamazdı. Kısa bir süre önce onun bağcıklı çayı içtiğini bizzat görmüştü. Ve neden kapıdan içeri dalmak yerine pencereden içeri daldığını anlamamıştı.

"Leydi Harriet'i kurtaracaksan sana yardım istediğimi söylemedim mi? Sırf onu kurtarmak istiyorsun diye kendini feda etmene izin veremem!" Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, "İşte bu yüzden seni kurtarmak için buradayım," dedi.

Kelimeler başını döndürdü.

"Sen iyi misin? ya da aceleyle zehir almadın, değil mi? Şimdilik buradan uzaklaş, bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Dur bir saniye... Benim için endişelenmenin sırası değil. Fabrannlı şövalyelerin hepsi bu kadar değil." Astlarının işi berbat edip yakalanmayacağından emindi, bu da kalan bir düzine kadar şövalyenin hâlâ kilisenin dışını izlediği anlamına geliyordu. "Kilisenin etrafı sarıldı. Eğer buradan çıkmazsanız, güvende de olmayacaksınız."

Aniden kilisenin kapıları açıldı ve Raul sustu. Bir bıçak çekti ve Rishe'nin önüne koştu ama araya giren kişi Fabrannlı bir düşman değildi.

Şaka yapıyor olmalısın!

"Prens Arnold!" Rishe haykırdı. Yüzünde geniş ve göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi; zümrüt rengi, mücevher gibi gözleri değerli bir hazineye bakıyormuş gibi parlıyordu.

Şefkatli bakışlarının hedefi, neredeyse sıkılmış bir ifade takınan, metanetli bir kadın katiliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Raul sordu. "Peki ya şövalyeler?" "Çoktan halledildi." Arnold Hein ona doğru yürüdü. Kapıların ötesinde açık kapılar tam olarak ima edilen manzaraydı: Fabrannia'nın kalan tüm şövalyeleri bilinçlerini yitirmiş bir şekilde yere serilmişti.

Böyle bir olamaz. Kasabadaki adamlarıma Arnold Hein'ı görürlerse durdurmalarını söyledim!

"Özür dilerim Raul. Yayını ve ödünç aldım ve adamlarının geri kalanını bayılttım."

"Bwuh?" Raul'un nutku tutulmuştu.

Arnold Hein onun yanından geçti ve kızın kapüşonunu geri çekti. "Yaralandın mı, Rishe?"

"Hayır. Gördüğünüz gibi tek bir çizik bile yok."

Uzman bir avcı tarafından özel olarak yapılmış güçlü bir ilaç aldın.

Eğer Rishe doğruyu söylüyorsa, uzman okçuların konuştuğu bir kasabadan hızla geçmiş, vitraylı bir pencereye çarpmış, yere düştüğünde yuvarlanmış ve birkaç şövalyeyle dövüşmüştü. Yine de üzerinde hiçbir iz yoktu.

Arnold Hein'a gelince, Raul'un kulaklarının algılayabileceği bir ses bile çıkarmadan on şövalyeyle dövüşmüştü.

"Bir saniye bekle... Cidden, bana bir mola ver!" Raul alnını tuttu. Rişe en azından kapıdan normal bir şekilde girmiş olsaydı, intiharı berbat edecek kadar afallamazdı. Ama onun *yukarıdan* içeri girmesini beklemiyordu. Sonuç olarak, planını gerçekleştirme isteğini tamamen kaybetmişti.

"İkiniz canavarsınız, karı koca..." Rishe'nin yanakları alevlendi. "Biz henüz evli değiliz!"

Raul, onu rahatsız eden şeyin *bu* olduğuna tamamen şaşırılmıştı. *Bütün bunlardan sonra, utangaç küçük bir kız gibi kızarıyorsun!*

Rishe ona huysuz bir bakış fırlattı. Raul'un onun hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lanet olsun. Çok sevimli.

Ne yazık ki elindeki tek zehirli bıçak buydu. Sanki kendi toyluğu yüzüne vurulmuş gibi hissetti. Başarısız olma ihtimali olmadığını düşündüğü için duyduğu gurur sarsılmıştı.

Ne kadar iyi yalan söylediğimin bir önemi yoktu.

Zamanında yetiştiğime çok sevindim!

Rishe siyah kılıcı kınına sokarken içini çekti. Raul'un elinden aldığı kılıç zehirle kaplanmıştı. Adamın ne tür korkunç bir planı hayata geçirmeye çalıştığını hayal edebiliyordu.

İçimdeki kötü his doğruymuş. Eğer Raul gerçekten kaçmaya çalışsaydı, Prens Arnold'un İmparatorluk Muhafızları bile onu bu kadar kolay bulamazdı.

Raul tüm bu olay boyunca çok korumasızdı. Rishe biliyordu ki

Bir kısmını ortaya çıkarmış bile ona tüm planını imkan yoktu. Ve eğer birini uyuşturmak istiyorsa, teklif ettiği içkiyi reddetseler bile herkesi uyuşturmanın bir yolunu bulurdu.

Eğer sadece Leydi Harriet'i kaçırap öldürmek isteseydi, bunu terk edilmiş bir kilise gibi göze çarpan bir yerde yapmazdı. Burayı seçmesinin nedeni yüksek tavanları kullanmaktı... Avcıları için avantajlı olacak bir savaş alanı seçti.

Arnold'la birlikte geldiğinde, Fabrannlı şövalyeler kilisenin girişlerini koruyorlardı. Rishe bunu tahmin etmişti, bu yüzden Arnold'dan onları halletmesini istemiş ve oradan girmek için çatıya tırmanmıştı. Bunun en iyi seçenek olduğunu düşünmüştü ama nedense Arnold şu anda onun önünde durmuş, asık suratlı görünüyordu.

"Gerçekten vitrayları kırmak zorunda mıydın?"

"Gürültü yaparsam herkesin dikkatini çekerim diye düşündüm."

Avcıların Harriet'i kurtarmak için kullandıklarına şüphe olmayan normal pencereler de vardı, ama onlardan birini kullansaydı Raul'u durdurabileceğini . Yine de vitrayları kırmış olmak ona acı veriyordu.

"Verdiğim zarar için özür dilerim. Piskopos Schneider'e bir mektup yazmalı ve özür dilemeliyim."

"Kilise zaten yıkılacaktı. Yaralanmadığınız sürece gerisini görmezden gelebilirsiniz."

"Bu olmaz. Ya şimdi yıkım sırasında bir sorun çıkarsa?"

Elbette elimizdeki en önemli mesele bu değildi. Sıralardan birinin arkasına tünemiş, bir eliyle alnını okşayan Raul, Rishe'in beşinci döngüsünde etrafında hiç görmediği bir aura yayıyordu. Tam ona seslenmek üzereyken, kapının yönünden acı dolu bir bağırış duyuldu.

"Raul!"

"Leydi Harriet?!"

Harriet nefes nefese kiliseye daldı. Dinlenmeden doğruca buraya koşmuş olmalıydı.

"Yaşıyorsun!" Sesi zayıftı, hıçkırıkların eşliğindeydi ama Harriet yıkılmadı. Dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve gözlerini Raul'dan Rişte'ye kaydırdı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve o kadar alçaktan eğildi ki neredeyse

alnını yere bastırarak.

"Ekselansları Prens Arnold, Leydi Rishe! Ben... çok üzgünüm!" "Ack!

Leydi Harriet! Lütfen başınızı kaldırın! Her şey yolunda..."

Harriet'in solgun bileklerinde çirkin yaralar vardı. Bağlarından kurtulmak için umutsuzca çabalamış olmalıydı. Yaralardan sızan kan, ne kadar mücadele ettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Başını hâlâ öne eğmiş olan Harriet, yırtık pantolonunun altından yalvardı. "Galkhein'in başına büyük bir bela açtığımı biliyorum... Raul'un yaptıklarının sorumluluğunu üstleniyorum!"

"Dur, Harriet." Raul aniden ayağa kalktı ve onun yanında tek dizinin üzerine çöktü. "Sen bunların hiçbirine karışmadın. Özür dilemenin hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun."

"Hayır! Sen tüm bunları beni kurtarmak için yapmışken ben nasıl bu işe karışmamış olabilirim? Ben- ghk!" Harriet kontrolsüzce öksürmeye başladı. Gerçekten nefes almakta zorlanıyor olmalıydı. Rishe izlemeye dayanamadı ve ona doğru koşmaya çalıştı ama Arnold onu kolundan yakaladı.

"Prens Arnold, o..."

Onun yerine Arnold bir adım öne çıktı. Harriet onun ayak seslerini duyunca irkildi.

Raul kaşlarını çatı, sonra Arnold'a baktı ve ona küstah bir gülümseme sundu. "Majesteleri, sizi temin ederim ki Harriet'in planlarımla hiçbir ilgisi yok."

Prens hiçbir şey söylemedi. Sadece Raul'e baktı. Rishe onun yüz ifadesini göremiyordu ama muhtemelen o tanıdık soğuk bakışıydı.

"Sana planladığım her şeyi anlatacağım, mı? Ondan sonra bana ne yapacağın umurumda değil. Kafamı kesebilir, beni kum torbası olarak kullanabilir ya da başka ne yapmak istersen onu yapabilirsin."

"Raul! Dur... lütfen!"

Harriet daha fazla bir şey söyleyemedi Arnold Raul'a "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar acımasız bir soru." Raul yüzünü buruşturdu ve acımasız, kendini küçümseyen bir gülümseme takındı. "Büyük Galkhein ülkesini aşağıladım. Bunu telafi etmenin tek yolu hayatım, değil mi?" Sanki özrü gerçek olamazmış gibi hâlâ kayıtsızca konuşuyordu ama Rishe onun her şeyi bir nedenden ötürü yaptığını biliyordu.

Raul küstahlık yapıyor. Prens Arnold'un öfkesinin Leydi Harriet yerine kendisine yönelmesini istiyor.

Arnold kayıtsız bir ifadeyle, "Sorumluluk almak ancak bunu söyleyebilecek biri varsa bir anlam ifade eder," dedi.

Harriet kapandı.

"Aynı şey kişinin hayatından vazgeçmesi için yapılan anlamsız teklifler için de geçerli," diye devam etti. "Senin hayatın benim için değersiz."

Raul gülümsedi ve başını eğdi. "Keşke niyet ettiğim gibi ölmeme izin verseydin o zaman. Senin beklenmedik müdahalen yüzünden tüm planım mahvoldu."

"Raul, gerçekten de Leydi Harriet'i Fabrannia'dan kurtarmak için ölmeyi planlıyordun, değil mi?" Rishe Raul'un planının parçalarını bir araya getirdi. Onun gerçek duygularının ne olduğunu biliyordu. Ona beşinci döngüsünde söylemişti.

"Öyle görünmediğimi biliyorum ama Siguel kraliyet ailesine çok sadık biriyim." Bunu Harriet'i kurtaramadığı bir gelecekte söylemişti. Eski yoldaşı olarak Rishe onun gerçek duygularını şaka olarak yansıttığını anlayabiliyordu.

Dudakları hâlâ yukarı doğru kıvrık olan Raul, "Başka ne yapabilirdim ki? Fabrannia'yı açıkça kalpazanlıkla suçlasaydım, Harriet'i günah keçisi yaparlardı. Hem Siguel'i hem de Harriet'i korumak istiyorsam plan yapmak zorundaydım."

Bu konuda haklıydı. Suçlama Galkhein'dan gelse bile, Fabrannia işledikleri suçlardan sorumlu tutulmayı reddedecekti. Suçlamayla savaşıacaklardı ve Fabrannia ile müttefik olan ülkeler olacağı kesindi. Ortaya çıkan karışıklıkta savaş ilan eden ülkeler bile olabilir. Suçlamanın Arnold'un kendisinin başlatacağı savaşın dışında yepyeni bir savaşa neden olması garip olmazdı. Ve kimse Galkhein'ın mevcut imparatorunun tüm bunlara nasıl tepki vereceğini söyleyemezdi. Arnold bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Bu yüzden Raul neredeyse kendini zehirliyordu. Raul'un ölümüyle Siguel'in güvenilirliği artacak ve Fabrannia dezavantajlı duruma düşecekti.

Belki de süreci hızlandıracak bazı kanıtlar bile uydurmuştu. Rishe, Raul'un ne tür bir komplo hazırladığını hayal edebiliyordu.

Arnold, "Doğal olarak Fabrannia'nın sahtecilik girişimlerine izin vermeye niyetim yok," dedi.

"Prens Arnold!" Rişe yan gözle ona baktı. "Sana yalvarıyorum, ver

Bana biraz zaman ver! Tıpkı Coyolles'de olduğu gibi, Galkhein'in Siguel ile ittifak kurması için bir yol bulacağım."

Daha önce Arnold, Rishe'nin Harriet'i bir şövalye yerine veliaht prenses olarak kurtarmasının bir yolu olduğunu söylemişti. Galkhein'in Siguel'le ittifak yapması için mevcut imparatorun şüphelerini uyandırmayacak bir neden bulabilirse, Siguel'le olan ilişkileri Fabrannia ile bir çatışmada onlara çok yardımcı olacaktır. Fabrannia kalpazanlığı Siguel'in üzerine yıkmaya çalışsa bile, Galkhein müttefikleri olduğu için Fabrannia'dan gelebilecek herhangi bir askeri harekâta karşı güvende olacaklardı. Rishe bu geleceğe giden yolu bulacağına yemin etti. Ama Arnold ona bakmıyordu bile.

"Beni dinleyin, Majesteleri!"

"Buna hiç gerek yok." Sözleri soğuktu ve Rishe bunları duyunca nefesi kesildi. Ama Arnold hemen ekledi: "Ülkemiz yakında para birimini elden geçirmeyi planlıyor"

Rishe gözlerini kırptırdı, onun şimdi bu konuyu açmasını beklemiyordu.

"Bir süredir mevcut para sistemimizin doğal olarak sınırlı olduğunu düşünüyorum. Altın ve gümüş sınırlı kaynaklardır - bir gün tükenecekler."

Hem Raul hem de Harriet Arnold'un ne demek istediğini anlamakta zorlandılar. "Sahteciliği önlemek için para biriminizi daha karmaşık hale getirirseniz üretimi daha pahalı hale gelir. Daha ileri teknoloji gereklidir ve seri üretim çok zor hale geliyor. Bu sorunu çözmek için yeni bir yönden yaklaşmalıyız."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Rishe sordu.

"Altın ve gümüş sikkelerden daha ucuza üretililecek, tükeneceğinden endişe etmememiz gereken kaynakları kullanan bir para demek istiyorum. Yeni para biriminin hem seri üretimi mümkün olmalı hem de taklit edilmesi zor olmalı." Arnold, Harriet ve Raul'a baktı ve onlara açıkça "Şu anda mümkün olan en iyi seçeneğimiz kağıt para" dedi.

Harriet Arnold'a bakakaldı. Raul bile inanamıyordu. Ancak Rishe'in zihnindeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı.

Prens Arnold dün söyledikleriyle bunu mu kastediyordu?

Arnold'un yeniden boyama konusu açıldığında farklı bir fikri belliydi. Yine de Rishe ve Oliver ona bu konuyu sorduklarında reddetmişti

Kendisi.

"Bu tamamen gerçek dışı bir plan."

"Bu aptalca. Neredeyse fantezi. Benim 'diğer fikrim' zaten düşünmeden attığım bir şey."

Bunun üzerine Rische ona, *"Eğer aklına koyarsan, gerçekten başarabileceğini düşünmüyor musun?"* diye sormuş ve Arnold bunu da reddetmişti.

"Soyut bir şeye kim inanır ki?" diye öğüt vermişti, ama Rische ile konuşmuyordu. Bunu kendisine söylüyordu.

Arnold'un fikrini değiştiren bir şey vardı.

"Kağıt para..." Rische mırıldandı ve Arnold ona cevap verdi.

"Elbette kağıdın doğal bir değeri yoktur. Bu kağıtlar -bu banknotlar- üzerlerinde yazılı altın ya da gümüş miktarıyla değiştirilebilir."

Rische sonunda Arnold'un vizyonunu anlamıştı. *"Yani işlemlerde madeni para yerine bu kâğıdı mı kullanacaksınız? Ve gerçek altın ve gümüşe ihtiyacınız olduğunda, tıpkı şimdiki gibi bir döviz bürosunda bozdurabilecek misiniz?"*

"Doğru. Kağıt çok daha taşınabilir olduğu için eşdeğer miktarda para taşımak o kadar zor olmayacaktır. Ve bir ülkenin altın ve gümüş arzı tükense bile, güvenilir bir şekilde para basabildikleri sürece, sonuç olarak ekonomilerine hiçbir zarar gelmez."

Altın sikkelerin değeri, sikkelerdeki gerçek altın içeriği ile garanti altına alınıyordu. Arnold'un planı bu kavramı tamamen ortadan kaldırdı. Günlük işlemler, kendi öz değerine sahip para birimiyle değil, bu miktarla değiştirilebilen banknotlarla gerçekleştirilecekti.

Dünyada işleri bu şekilde yapan tek bir ülke bile yok. Rische'nin kalbi olasılıklar karşısında çarpıyordu. Prens Arnold şimdi ve burada yeni bir sistem yaratıyor! Daha önce kimsenin denemediği bir şey yapıyor!

"Coyolles'in zanaatkârları notaları basmak için kullanılan metal levhaları yaratacak." Arnold'un sözleri Rische'nin gözlerindeki ışıltıyı daha da yoğunlaştırdı. *"Michel Hévin'in icatlarından biri suya karşı son derece dayanıklı bir kâğıt ve mürekkep içeriyordu, değil mi Rische?"*

"Evet. Yanlış hatırlamıyorsam sadece su değil, sürtünmeye karşı da dirençliydi."

"Bir simyacının yeni bir icadı, daha sefil tipler için zor olmalı."

Bu da sahteciliği önlemeye asıl amacımızı da yerine getireceği anlamına geliyor."

Rişe'nin başı heyecanla sallandı.

"Notların dolaşımını kolaylaştırmak için Aria Ticaret Şirketi'nin bağlantılarını kullanmamız gerekecek. Veri toplama becerileri göz önüne alındığında bunu eminim. Bununla birlikte..." Arnold bakışlarını indirdi. "Mürekkep ve kâğıda sahip olsak ve detaylı bir metal levha yapsak bile, basılı malzemeyi seri üretme kabiliyetimiz olmadan bu planı gerçekleştiremeyiz."

Tam o sırada bulmacanın son parçası da yerine oturdu. Rishe ve Arnold, Harriet ve Raul'un geldiği gece Siguel'den aldıkları kitapları okumuşlardı. Karmaşık kapak tasarımlarına ve ince baskı detaylarına sahip

kitaplar. "Siguel ileri baskı teknolojisine sahip, değil mi?"

"Oh!" diye haykırdı Harriet.

"Galkhein kendisini Siguel'in yardımını isteyecek bir konumda buluyor. Siguel'in baskı teknolojisi ülkenin gelecekteki para basma girişimleri için vazgeçilmez olacaktır. Bu nedenle Siguel ile bir ittifak önermek istiyorum," diye sözlerini tamamladı Arnold.

Arnold'un bizzat başka bir ülkeyle ittifak talep ettiğini düşünmek! Rishe böyle bir şeyi asla hayal etmemişti. Coyolles ittifak teklif ettiğinde Arnold, *"ülkeyle ittifak yapmaktansa o ülkeyi fethetmeyi tercih ederim,"* diyerek cevap vermişti ama bu sefer işler farklıydı. Rishe'in kalbi heyecanla çarpıyordu.

Bu arada Raul şaşkınlığını gizleyemedi. "Dur bir saniye. Bu bir fantezi. Kağıt para mı? Ülkenizin ekonomisinin gerçekten bununla yürüyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Prens'in bakışları ona döndü.

Harriet'in yanında duran Raul, "Bu saçma fikrin Galkhein'in veliaht prensinden gelmesi... Bu kadar zorlama bir şey kim inanır?" dedi.

Arnold, Raul'un ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Aslında bir zamanlar o da aynı şekilde hissetmişti. Daha önce kendi fikrini reddetmiş, Oliver'ın bunu duymasına bile izin vermemişti.

"Haklısın," dedi Arnold basitçe. "Soyut bir şeye kim inanır ki?" Yanındaki Rishe'ye baktı. "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm." Arnold onun gözlerine baktıktan sonra biraz sırtı ve daha yumuşak bir sesle devam etti,

"Ama bu dünyada hayaletlerden korkan insanlar var."

Arnold'un endişelerine ışık tutmasını beklemeyen Rishe kızardı. Yine de onun kendisiyle alay etmediğini biliyordu.

"Kilise'ye bağlı olanlar Tanrıça'nın varlığına inanıyor ama onlar için önemli olan Tanrıça'nın gerçek olup olmadığı değil. Bu sadece bir inanç meselesi."

Arnold'un ne söylemeye çalıştığını biliyordu. Önceki gece yatakta konuştukları şöyle aynıydı. Rishe'nin hayaletlere olan inancı ve Kilise'nin tanrıçaya olan inancı sarsılmaz inançlardı. Bazı şeyler elle tutulur bir şekle sahip olsalar da olmasalar da var olurlardı. Arnold'un Rishe'ye daha yeni açıkladığı okyanusu gösterme arzusu gibi.

"Para birimi ulus tarafından çıkarılır. Fiziksel sikkelerin doğasında bulunan değerle değil, insanların onu çıkaran ülkeye duyduğu inançla garanti altına alınabilir. Bu inanç, para ister madeni para ister banknot olsun aynıdır."

Ekselanslarının dediği gibi. Sonuçta, yabancı paranın içinde aynı altın olabilir, ama onu her gün kullanmıyorsunuz.

Rishe bunun Arnold'un kağıt para planıyla aynı şey olmadığını anlamıştı ama aynı fikir olduğuna inanıyordu.

"Bu yeni paraya güven oluşturmak için kademeli ayarlamalar yapılacaktır. İnanıyorum ki bu güveni kazanıp kazanmayacağımızı belirleyecek olan ulus olarak bizim eylemlerimizdir."

"Bunu senden beklemezdim. Yani yüce kraliyet, altındaki tüm insanlara kendisine inanmalarını mı söyleyecek?"

"Siyasi sisteme olan inanç sözlerle kazanılmaz. Mesele, bugüne kadar halkın ihtiyaçlarına cevap verip vermediği ve onların güvenini hak ettiğini düşündükleri bir sistem yaratıp yaratamayacağımdır." Arnold tekrar Rishe'ye baktı. "Ve eğer ulusa *olan* inanç henüz yeterince güçlü değilse, insanların inandığı bir şeyin adını ödünç yeterli. Bu şey tanrıça olsa bile."

"Prens Arnold... Haçlı Seferi'nden yardım isteyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bu da Rishe'in birkaç *gün* önceki Arnold'un yapacağını asla tahmin edemeyeceği bir öneriydi. Arnold kiliseden nefret ederdi. Onun iyi isimlerini ödünç almaya çalışabileceğini hiç düşünmemişti bile.

"Yeni malzemeler kullansak bile, sahtecilik girişimleri olacaktır. Bunları engellemek için Theodore'un yeraltı dünyasına göz kulak olması için ağını kullanmasını sağlamayı planlıyorum."

"Prens Arnold!" Rische başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar kendinden geçmişti. "Eminim yardım etmekten heyecan duyacaklardır! Prens Theodore, Aria Ticaret Şirketi, Coyolles... Profesör Michel ve Haçlı Seferi de!" Arnold'un kolunu tuttu ve bu küçük hareketle mutluluğunu ifade etmeye çalıştı. "Senin siyasi becerilerin ve Siguel'in baskı teknolojisiyle bu plan kesinlikle bir fantezi değil! Çok gerçekçi!"

Arnold'un ifadesi Rische'ye bakarken hafifçe yumuşadı. "Sen burada olduğun için bu fantezi gerçeğe dönüşüyor. Bu bağlantılar ancak *senin* Galkhein'a gelmen sayesinde mümkün olabiliyor."

Rische başını yana eğdi ve Arnold'u düzeltti. "Bu doğru değil Prens Arnold."

"Ne?"

"Bu ülkeye geldikten sonra Aria Ticaret Şirketi ile serbestçe ticaret yapmama izin veren *sizdiniz*."

Normalde, Rische gibi bir rehineye asla böyle bir özgürlük tanınmazdı. Arnold'un cömertliği ona sadece alışveriş değil, aynı zamanda gerçek iş anlaşmaları yapma olanağı da sağladı.

"Aynı şey kardeşinizle uzlaşmanız ve Profesör Michel'i şehrin ortasında havai fişek patlattığı için affetmeniz için de geçerli. Metal işleme yetenekleri nedeniyle Coyolles ile teknolojik bir ittifak kurmak ve Haçlı Seferi Kilisesi ile ortaklık kurmak sizin yaptığınız şeylerdi Prens Arnold."

Bunlar Rische'nin kurduğu bağlantılar değildi. Arnold'un kendisi tarafından verilen kararlar, insanlarla olan etkileşimleri nedeniyle oluşan bağlardı.

"Bir keresinde başka ülkeleri fethetmeyi onlarla ittifak kurmaya tercih ettiğinizi söylemişsiniz." Bunun doğru olmadığını biliyordu. "Diğer ülkelerle olan bağlantılarımızın hepsi sizin seçimlerinizle oluşturduğunuz şeyler, Prens Arnold."

Arnold şaşkınlıkla gözlerini araladı ve sonra gülümseyerek kırıştırdı. "Hayır... bunları şüphesiz *sen* yaptın."

Bu Rische'nin pek hoşuna gitmemişti ama Arnold bu durumdan memnun görünüyordu, o yüzden itiraz etmedi. Bu arada Raul ve Harriet, birbirlerine iltifat eden Rische ve Arnold'a aval aval bakıyorlardı.

"Siz ikiniz kimsiniz gerçekten? *Haçlı Seferi* Galkhein'a yardım mı edecek?"

"Ah, tüm tam olarak ayak uyduramıyorum... Şimdi, Raul!" Harriet titrek bir nefes aldı, sonra kendini topladı. "Babam ve kardeşim şaşırabılır ama onları ikna etmeye çalışmak istiyorum. Siguel bunca zamandır Fabrannia'nın merhametine kalmış durumda ama..."

"...Harriet."

"Fabrannia dışında bir ülkeyle ilişki kuracaksak, artık karşılığında hiçbir şey almadan bizi korumalarına izin veremeyiz. Geliştirdiğimiz teknolojiyi kullanarak ilerlemeliyiz."

Harriet önerdiği şeyin kolay bir iş olmadığını biliyordu. Sesi titriyordu ama gözlerindeki korku kaybolmuştu.

"Siguel'in ürettiği güzel kitaplarla her zaman gurur duymuşumdur. Bu bizim kendi başımıza, kimseden destek almadan yaptığımız bir şey. Eğer başka bir ülkeyle karşılıklı bir ilişki kuracaksak, o zaman..." Küçük ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Ne kadar zayıf ve küçük olursak olalım... Kendi başımıza yaptıklarımızla gurur duyabilmemiz için değişmemizi istiyorum."

Raul kaşlarını çatı, bu onun için gerçekten nadir görülen bir ifadeydi.

"Büyük konuşuyorsun, Harriet."

Bütün bir ülkenin çalışma şeklini değiştirmek o kadar kolay değil."

"Ama eğer değişmeye karar vermezsen, hiçbir şey !" Titremesine rağmen sözlerinin arkasında güç vardı.

Kaşları çatıldı ve yüzünü buruşturdu. "Sana inanamıyorum..." Bir elini alnına ve uzun, çok uzun bir iç çekti. "Bir avcı olarak tamamen başarısızım. Prenses bana böyle bakıyor ve ben ondan kaçmaya bile cesaret edemiyorum."

Rishe bunu duyduğuna memnun oldu. *Raul'u beşinci döngüm boyunca hiç bu kadar sinirli .*

Onunla birlikte olduğu süre boyunca sahte gülümsemeler takınmış, gerçek duygularını gizlemiş ve nefes aldığı kadar kolay yalan söylemişti. *Yine de şimdi iyi olacaktı gibi hissediyorum.*

O hayatta kurtaramadığı Harriet tam buradaydı. İşlemek istemediği suçlarla ellerini asla kirletmeyecekti. Ve onu hayatıyla korumaya kararlı olan Raul'un ölmesine gerek yoktu. Dahası, gerçek duygular yüzünde tüm çıplaklığıyla parlıyordu.

Rishe rahat bir nefes aldı ve başını kaldırıp Arnold'a baktı. *Prens Arnold gerçekten de harika biri, diye düşündü gülümseyerek.*

Arnold geniş gözlerle onu inceledi. Sonra kaşlarını çatı ve "Yüzümü görünce neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye sordu.

"Ne?!" Rişe elleriyle yanaklarını kapatarak bağırdı. "Az önce mutlu mu görünüyordum?!"

"Daha önce kiliseye girdiğimde de aynı şekilde bakıyordun."

Rishe onu gördüğünde nasıl bir yüz ifadesi takındığını hatırlayamıyordu. Bilinçsiz bir tepki olmalıydı.

Kilisenin kontrolünü bu kadar çabuk ele geçirdi! Herhangi bir kılıç ustası bunu kendi gözleriyle görmese bile etkilenirdi...

"Ayrıca, yapmamız gereken kavgadan memnun musun?"

Bu doğru! Çok önemli bir dövüşün ortasında olmamız gerekiyordu!
Rishe bir başlangıçla hatırladı.

Arnold gülümseyerek onunla alay etti. "Hmm?"

"Daha değil!" Rishe kekeleydi. "Bu konuda söylemem gereken daha çok şey var!"

"Anlıyorum. Kulağımın dibinden kurtulmak için 'seninle bağlarımı kolayca koparabileceğimi' söylemenle ilgili yorumlarımı sonraya saklayacağım o zaman."

"Ugh!"

Oliver her şeyi Arnold'a rapor etmişti, tıpkı Rishe'nin beklediği gibi. Arnold ona hırçın bir şekilde sırtırken Rishe saçlarını yolmaya hazırdı.

"Kendini hazırlasan iyi olur."

"Hmph! Size de, Majesteleri!" Rishe savaş ilan niteliğinde bir bakış fırlattı. Sonra Harriet'e koştu ve onu kucakladı.

Sonunda, istediğini elde etmek için dolambaçlı bir yol izleyen Raul'a baktı. Adamın yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. Bu da muhtemelen gerçek bir duyguydu.

Rishe bunu çok komik buldu... ve biraz nostaljik.

Sonsöz

Yaz güneşinin ışınları pencereden içeri süzülürken, denizden gelen bir esinti perdeleri hışırdatıyordu. Harriet aynanın önünde oturmuş, Rishe de arkasında duruyordu. Sonunda işini bitiren Rishe makası yere bıraktı ve Harriet'in omuzlarındaki pelerini çıkardı.

"Ne düşünüyorsunuz, Leydi Harriet?"

Harriet'in altın sarısı saçları pelerinin üzerinden kaydı. Aynaya baktığında saçlarının omuzlarına kadar uzandığını ve perçemlerinin yeni kesilmiş olduğunu fark etti. "Teşekkür ederim, Leydi Rishe!"

Rishe makasını , "Sana yakışmış," diye mırıldandı. "Sadece omuz olursa çok daha çabuk kurur, böylece banyodan sonra kitap okumak için daha fazla zamanın olur! Yeni makyajın da harika görünüyor."

Prenses geçen gün denediğinden farklı bir makyaj yapmıştı. Bu makyaj, onu çok rahatsız eden keskin bakışlı, badem biçimli gözlerini vurguluyor ve ona ağırbaşlı bir görünüm kazandırıyordu. Daha önce denediği makyajlar görünümünü yumuşatmıştı; Rishe bu kez tam tersi bir yaklaşım kullanmıştı.

"Tuhaf... Gözlerimin sertliğini ortaya çıkarıyor, ama nefret etmiyorum. o..."

"Bu da makyajın bir başka işlevi. Her zaman saklamamalısın Yüzünüzün sevmediğiniz kısımları. Onların da en iyi yanlarını ortaya çıkarabilirsiniz."

"En iyi ortaya çıkarın..." Harriet Rishe'nin sözlerini düşündü. "Doğru, ne demek istediğini anlıyorum. Kendimin bazı yönlerini sevmemeye devam edemem..."

Harriet kararlılığını pekiştirircesine aynada kendini inceledi. "Leydi Rishe, ben... ben denemek istiyorum! Kişiliğimden hep nefret etmişimdir ama ülkem için bir şeyler yapabilirim. Ben bir korkağım ama belki de en iyi yönlerimi ortaya çıkarabilir ve dikkatli bir siyaset yapabilirim!"

"Oh, Leydi Harriet..."

Harriet'in kaçırılmasından bu yana iki gün geçmişti. Fabrannlı şövalyeler tutuklanmıştı ve şu anda Arnold'un İmparatorluk Muhafızları tarafından sorgulanıyorlardı. Arnold, sahtecilik suçlamaları ve Siguel'in geleceği konusunda Siguel'le birlikte çalışacağından emindi. Siguel'e çoktan bir mektup göndermişti. Harriet kendi mektubunu da ekledi, böylece bu kez gerçek Curtis onlarla pazarlık yapmaya gelecekti.

Leydi Harriet'in korkak olduğunu sanmıyorum.

Arnold'un karşısına çıkıp olayın tüm sorumluluğunu üstlenmek hatırı sayılır bir cesaret . Harriet'in kendi geleceğinde henüz fark etmediği pek çok olasılık vardı.

"Leydi Rishe... Kral Walter'la olan nişanımı bozacağım. Bu Siguel'in kendi kıtamızdaki yerini etkileyecek." Harriet gözlerinde şiddetli bir kararlılıkla Rishe'ye baktı. "Ama işte bu yüzden deneyeceğim! Bir prenses bebeği olarak değil, kendi adına düşünen gerçek bir insan olarak! Bu... benim gibi biri için mümkün , ama... bunu denememek için bir neden olarak kullanmak istemiyorum!" Harriet söyleyeceklerini söyledikten sonra utanç içinde yüzünü kapattı.

Rishe gülümsedi. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Buna sağlığınıza etmek de dahil, Leydi Harriet."

Harriet başını kaldırdı ve şifonyerin üstündeki küçük şişeyi aldı. "Hâlâ göz kapaklarıma ilaç sürüyorum! Parlaklığın artık beni o kadar rahatsız etmediğini hissediyorum..."

"Bu iyi bir şey. Kaşlarını da eskisi kadar çatmıyorsun,

Öyle mi? Düzenli olarak göz kırpma için çaba sarf ettiğinizi görebiliyorum, bu yüzden çabuk iyileşeceğinizi düşünüyorum!"

Birdenbire kapı çalındı; baş hizmetçiydi. "Oh!"

"Leydi Rishe, Prens Curtis sizi çağırıyor."

"Teşekkür ederim, Bayan Baş Hizmetçi."

Baş hizmetçinin kaşları Harriet'i hafifçe kalktı. Harriet önce irkildi ama kısa süre sonra sırtını dikleştirdi.

Bunu gören baş hizmetçi mırıldandı: "Çok güzel görünüyorsunuz, Majesteleri."

"Ha?!"

"Leydi Rishe, lütfen benimle gelin. Sizinle oraya kadar yürüyeceğim."

Rishe başını salladı ve Harriet'e daha sonra söz veren bir bakış fırlattı. Gülümseyerek ona el sallayan Harriet gerçekten de parlıyordu. Yazlık elbisesi ve orta uzunluktaki sarı saçları ona çok yakışmıştı.

Çok sevindim! Eminim Bayan Baş Hizmetçi ve Leydi Harriet de artık çok daha iyi anlaşabileceklerdir.

Hâlâ sırtarak koridora çıktı ve baş hizmetçiyle birlikte Raul'e doğru ilerledi.

Baş hizmetçi bir süre sessiz kaldıktan sonra Rishe'ye döndü ve "Majestelerinin hizmetçiliğinden istifa edebilirim" dedi.

Rishe şaşırmış bir halde ona doğru döndü.

Her zamanki gibi metanetli olan baş hizmetçi sözlerine şöyle devam etti: "Fabrannia onu kaçırdığında ona hiçbir yardımım dokunmadı. Ona her gün çok sert davranıyorum ama sahtecilikten yoktu. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu koruyamadım..."

"Bir saniye bekleyin, Bayan Baş Hizmetçi! Duyduğuma göre Leydi Harriet'i hayatın pahasına korumaya çalışmışsın ve o da sana çok minnettarmış."

"Asıl önemli olan sonuçlardır." Belli ki sadece Harriet'e değil, kendisine karşı da katı davranıyordu.

Rishe kaşlarını çattı ve düşüncelerinin bir kısmını aktarmaya çalıştı. "Bence ileride Leydi Harriet, yanında ne olursa olsun müttefiki olacak birinin olmasını çok rahatlatıcı bulacaktır."

"Ama-"

"Sizin Fabrannia'dan değil de Siguel'den geldiğinizi düşünmemin nedeni, Leydi Harriet'i sanki annesiymişsiniz gibi azarladığınızı düşünmemdi." Bunun üzerine baş hizmetçinin gözleri doldu. Rishe gülümsedi ve ekledi, "Elbette, gelecekte onu biraz daha nazikçe azarlayabileceğinizi umuyorum."

"Ona hizmet etmeye devam etsem bile, artık onu azarlayabileceğim bir şey olduğundan emin değilim," diye mırıldandı baş hizmetçi, Harriet'in odasına doğru dönerek. "Kambur durmayı kendi kendine bıraktı, değil mi?"

Rishe ile bir kez karşılaştığında, baş hizmetçi tazelenmiş ve biraz da yalnız bir gülümseme .

Rishe gülümsemesine karşılık verdi, başını salladı ve yoluna devam etti.

Raul'un odasına vardığında, Rishe önündeki manzara karşısında ne yapacağından pek emin değildi.

"Hepinizin başına bir sürü dert açtım."

İnançsızlıkla gözlerini ovuşturabilirdi. Bir soytarının tüm küstahlığına sahip olan ve sadece kırk yılda bir özür dileyen şef, ona derin bir saygıyla eğiliyordu.

Raul'u hiç bu kadar pişman görmemiştim!

Rishe kendini nasıl ilerleyeceğine dair bir ipucu bulmak için etrafına bakınırken buldu. Ama baş hizmetçiyle koridorda ayrılmışlardı, bu yüzden Raul'la odada yalnızdılar.

Raul şu anda Curtis gibi giyinmemişti. Gerçeği gelene kadar prensin dublörü olarak hareket devam etmesi gerekiyordu ama Curtis'in bazen kendini odasına kapatma alışkanlığı vardı, bu yüzden Raul bunu kılık değiştirmek için bir bahane olarak kullanıyordu.

"Özür dileme, Raul. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmadın." "Sana zarar vermedim mi? Ciddi misin sen?"

"Elbette ciddiyim. Gerçek bu."

Tamamen şaşkına dönmüştü. Gözlerini kısarak şöyle dedi: "Eğer bu

Bir adam sizi uyuşturduktan sonra, veliaht prense gerçekten sempati başladığını düşünüyorsunuz..."

Huh?! Prens Arnold bunun neresinde?!

Anlamıyordu ama bunu soramayacağını da hissediyordu. Tek yapabildiği ağzını kapatmaktı.

Raul omuz silkti ve ekledi, "Yine de bununla yetinemem. Sebep olduğum tüm sorunların bedelini sana geri ödemeyi planlıyorum."

Bu cümle Rishe için tanıdıktı. Beşinci hayatının başında, Rishe ormanda yalnız olan bir adamı kurtarmıştı. Bir eczacı olarak bilgisini kullanarak adamın yarasını tedavi etti ve onu in olarak kullandığı kulübeye geri taşıdı. O yaralı adam Raul'du. Şimdi düşününce, Raul'un bu kadar ağır yaralanması nadir bir şeydi. Belki de o sırada panikliyordu çünkü Harriet'i kurtarmanın bir yolunu bulamamıştı.

İyileştikten sonra Raul, Rishe'ye *"Başına açtığım tüm belaları geri ödemeyi planlıyorum"* dedi. O sırada henüz ne tür bir hayat yaşamayı planladığına karar vermemişti.

Rişe, *"O zaman bana yay kullanmayı öğretir misin?"* diye sormuştu.

"Yay mı? Sizin gibi süslü bir hanımefendi böyle bir beceriyle ne yapacak?"

"Belirli bir planım yok. Sadece yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum." O Raul'un bakışlarıyla karşılaştığını, ne tür yeni bilgi ve beceriler kazanabileceği konusunda heyecanlandığını ve onun eğlence içinde gülümsediğini hatırlıyordu.

"Şimdi, benden ne isteyeceksiniz?"

Rishe, Raul'un kırmızı gözlerinin içine baktı ve ona, "Eğer istediğimi yaparsan, arkadaşlarına daha fazla güvenmeni isterim," dedi.

Raul ona bön bön baktı. "Ne?"

"Uzun zaman önce bana yay kullanmayı öğreten kişi de tıpkı senin gibiydi. Her şeyi kendi üzerine alırdı ve her zaman gülümser ve yalan söylerdi. Fiziksel olarak yanımdaydı ama sanki şekilsiz bir hayalet gibiydi."

Beşinci hayatında Raul gülümseyerek *"Bu doğru değil"* demişti ama şimdi sözlerinin ona ulaşabileceğini düşünüyordu.

"Bu sefer yaptığın gibi her şeyi kendi üzerine almanı istemiyorum. Mutlu olduğunda ve üzgün olduğunda yüzünün nasıl görüldüğünü etrafındaki herkese göstermeni istiyorum."

"Ben mi?"

"Bu doğru. Sonuna kadar öğretmenimin bunu anlamasını asla sağlayamadım."

Rişe, Raul'un da hayatının sona erdiği ormanda öldüğünden emindi. Galkhein orayı istila etmiş ve yerle bir etmişti, öyle ki bir avcının saklanabileceği hiçbir ağaç kalmamıştı. Raul birliğini korumuş ve Siguel'in şövalyelerini savunmak için savaşmıştı ve Rishe onun yaralarının kendisinininkilerden daha olduğundan emindi.

"Eğer istediğimi yaparsan, hayatının geri kalanını bu şekilde yaşamayı istiyorum. Gerçek gülümsemeni görmek istiyorum, gerçekten mutlu ya da memnun hissettiğinde."

Raul, yüzü Rishe'ye dönük olmasına rağmen uzaklara bakıyor gibi görünüyordu. "Çok tatlısın." Sonra da birkaç gün önce Rishe'ye söylediği şeyin aynısını söyledi. "Aslında, veliaht prensin yerine *benim* karım olmanı istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse... Sana söylüyorum, artık böyle şakalar yapmana gerek yok." "Evet, evet, bu doğru. Ne de Arnold Hein'ın karısı olacaksın."

"Hrk!" Gerçek buydu ama bunu söylediğini duymak garip bir şekilde utanç vericiydi. Rishe yüzünü buruşturdu ve Raul yavaş bir nefes aldı.

"Siyasi bir evlilik yapıyor olsanız bile... ve Galkhein kraliyet ailesinden biriyle evleniyor olsanız bile..."

"...Raul?"

Rişa'ya bakarken Raul'un yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Mutluluğu bulman için dua ediyorum."

"Evet. Tabii ki yapacağım!"

Bununla birlikte, Rishe ayrıldı.

Rişe her türlü kararlılığı toplamaya çalışırken zaman şaşırtıcı derecede hızlı geçti. Alacakaranlıkta dalgaların yumuşak sesi sahilde yankılanıyordu. Rishe cep saatine baktı ve derin bir nefes aldı, kendi kendine "*Sadece on dakika kaldı*" diye düşündü.

Belki de bu şekilde bir şeyler elde edebileceğini düşündü.

Ama beklediđi kiři ona seslenince bu dűřüncesi yıkıldı.

"Rishe."

Rishe anında ayağa fırladı ve kaleye doğru döndü. "Prens Arnold!"

Arnold gün batımı lekeli kumsalda yürüdü, gözleri parlak ışıkta kısılmıştı.
Işık.

"Oliver beni çağırđınızı söyledi. Bir şey mi oldu?"

"Sadece sizinle konuşmak istedim, Majesteleri." Rishe prensin yanına koştu ve Ona bakmadan önce nefes alış verişini dengeledi. "Kavgamızdan sonra... barışmak istedim."

"..."

"Son zamanlarda, siz meşgulken ben kendi başıma çok düşündüm, Majesteleri." Rishe elbisesini tuttu. "Bencilce davrandığımın farkına vardım."

"Bu doğru değil."

Arnold'un bu beklenmedik sözleri karşısında Rishe gözlerini kırptıştırdı. "Yeterince şey söylemedim."

"Pardon, Majesteleri?"

"Sana karşı kullandığım yöntemler savunulamaz." Arnold ve Rishe'nin kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde konuştu. "Yabancı bir ülkeden rehine olarak gelin kaçırmak... Bu babamın her zaman kullandığı bir yöntem."

Arnold ona daha önce babasının kadın rehineler talep ederek ve onlarla evlenerek diğer ülkeleri kontrolü altında tuttuğunu söylemişti.

"Onun yapma biçiminden her zaman nefret etmişimdir ama sonunda seni karım yapmak için aynı yöntemleri kullandım." Arnold'un yüzünde, bir duygu fırtınasının yanıp söndüğü gözleri dışında belirgin bir duygu yoktu. "Seni bana elini vermeye zorladım ve geleceğini çaldım."

Rishe'nin nefesi kesildi.

"Senden isteyebileceğim başka bir şey yok. Buna hakkım yok." Arnold kaşlarını çattı. Acı çekiyor gibi görünüyordu ama bunu görmezden gelmeye çalışıyordu. "Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Rishe'nin göğsünde bir şey kendi kendine sürtünüyor gibiydi. O emindi

Arnold daha önce hiçbir şey istemesine izin vermemiştir. Şimdiye kadar tüm hayatı boyunca arzuları olmadan ve bu arzuları yerine getirilmeden yaşamıştır. Büyük bir ulusun veliaht prensi olabilirdi ama şimdiye kadarki yaşamında kendisi için elde ettiği şeylerin sayısı muhtemelen bir elin parmaklarını geçmezdi. Rishe, o doğrudan söylemese bile bu kadarını söyleyebilirdi.

"Üzerinde en çok düşündüğüm nokta tam da bu, Ekselansları," diye araya girerek onun şüpheli bir şekilde kaşlarını çatmasını sağladı. "Benden hiçbir şey istememenizin, böyle düşünmenizin nedeninin nihayetinde benden kaynaklandığını fark ettim."

"Hrm?"

"Bana evlenme teklif ettiğin anı düşündüm."

O gece Arnold, Rishe'nin önünde diz çökmüştü. *"Temelsiz için özür dilerim. Ayrıca, sizden rica ediyorum..."* Rishe'nin elini tuttu, gözlerinin içine baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: *"...karım olman için."*

"Teklifinizi ' cevap verdim, değil mi?" "Evet."

Rishe bakışlarını kuma çevirdi, derin bir nefes aldı ve sonra Arnold'un gözleriyle bir kez daha buluştu. "Bu teklifi yeniden yapmak istiyorum."

O cevap veremedi Rishe Arnold'un sol eline uzandı. Büyük ve güzel bir eldi. Sadece tırnaklarının şekli ve derisinin altındaki tendonlar yüzünden değil; kaba kılıç ustasının nasırları bile Rishe için güzeldi.

"Rishe...?"

Rishe Arnold'un kollarına doladı ve umutsuzca duygularını ona iletmeye çalıştı. "O zamanki terbiyesizliğim için özür dilerim. Ayrıca, senden rica ediyorum..."

Arnold'un teklif ettiği geceki hareketlerini taklit ederek sol elini ağzına götürdü. Rishe sinirlerine hakim oldu ve Arnold'un yüzük parmağının dibini öptü. Dudakları uzaklaşırken hafif bir *şapırtı* duyuldu. Dudakları ayrılırken çıkan yumuşak sesin mahremiyeti ve kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi hissetmesi yüzünden utanç içinde kıvranabilirdi. Yanaklarının yandığını hissedebiliyordu, bu yüzden yüzünü Arnold'un eline sakladı.

Kendini daha sakın hissettiğinde, onunla tekrar göz göze geldi ve sözlerini şöyle bitirdi: *"...kocam olman için."*

Seçtiği kelimeler bile Arnold'un kollarının bir yankısıydı. Fark etmiş miydi?

Evet, Arnold onun evlenme teklifine iri gözlerle tanık olmuştu. "Sen ne...?"

"İşte!" Rişe ciyakladı, yüzü kıpkırmızıydı ve tüm çabalarına rağmen sesi titriyordu. "Şimdi ikimiz de bu nişanı istiyoruz. Demek ki beni isteğim dışında Galkhein'a götürmedin!"

Rishe bencilliğinden bahsederken bunu kastetmişti. Son birkaç gündür bunu kafasında evirip çeviriyordu ki sonunda kafasına dank etti: Arnold'un teklifini ilk reddetmesi onun suçluluk duygusunun kaynağıydı. Karşı teklifi bunu ortadan kaldırmalıydı.

Yine de Arnold sessizce ona baktı. "Bu... bu işe yaramadı mı?"

"..."

"Benden her türlü arzuyu yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Sizin konumunuza kıyasla yapabileceğim çok daha az şey var ama..." Rishe kaşlarını çattı. "Beni şımarttığınız gibi ben de sizi şımartmak istiyorum Prens Arnold..."

Eğer Rishe gerçekçi bir bakış açısına sahip olsaydı, muhtemelen aralarında hiçbir şey değişmeyecekti. Arnold'un kalbi, Rishe içeri girmenin bir yolunu bulana kadar bilinmez olarak kaldı. Ve hala ona evlenme teklif etmesinin gerçek nedenini ya da gelecekte ateşleyeceği savaşın gerçek amacını bilmiyordu.

Ama Rishe kalbindeki dileği formüle etmeye başladığında, Arnold birbirine dolanmış ellerini kendisine doğru çekti; nazik ama iddialı bir hareketti bu. Ve Rishe göğsüne çarpınca, diğer kolunu onun sırtına attı. Onu hiç bırakmayacakmış gibi sardı ve kulağına fısıldadı: "Teklifini kabul ediyorum."

"Eep!"

Sesi alçak ve boğuktu ama kadın her kelimeyi net bir şekilde duyabiliyordu. "Karım olarak yanımda durur musun?"

"Ngh!" Rişe, adamın kulağındaki nazik sesinin verdiği gıdıklanma hissiyle irkildi. Elini nereye koyacağını bir süre düşündükten sonra adamın belindeki gömlek kumaşını kavradı. "Ben zaten buradayım, değil mi?"

"Henüz değil. Henüz resmi olarak evli değiliz." Sesi gerçekçiydi -Ama aynı zamanda bir huysuzluk notası da vardı ve Rishe bununla ne yapacağından emin değildi. Pratikte bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hem Rishe'nin memleketinde hem de bu kadınlar on altı yaşına kadar evlenemiyordu. Rishe'nin on altıncı doğum gününe daha üç hafta vardı.

Dileğini hemen yerine getiremeyeceği için Rishe bir söz vermekle yetindi. "Karınız olacağım, Prens Arnold."

Kucaklaması sıkılaştı ama acı verici değildi. Aslında, sanki

geri çekiliyor.

"Bir kez daha söyle."

O zaman Rische'nin aklına Arnold'un bu şekilde arzularını ona belli ettiği geldi.

"Rische," diye tekrarladı bir ile. "Oh... sadece bir kez daha mı?"

"..."

"Sakıncası yoksa bunu istediğiniz kadar tekrarlayabilirim Prens Arnold." Eğer bu ondan ilk isteği olsaydı, bunu gönülden yerine getirirdi. Sonra söylediklerini gözden geçirdi ve hiçbir anlam ifade etmediğini fark etti. Bir evlilik teklifine tekrar tekrar yanıt vermek mantıksızdı. " dilerim... Bu garip, değil mi?"

"Hayır." Arnold belli belirsiz gülümsedi. "Duymak istiyorum"

Rische yanakları kıpkırmızı olurken yarım bir çığlık attı. Gözyaşlarını saklamak için alnını Arnold'a bastırdı ama bu şekilde yapışarak onu rahatsız etmek de istemiyordu. "im... lütfen biraz daha böyle kalmama izin verin..."

"Benim için etmez." Arnold onun sırtını rahatlatıcı bir şekilde sıvazladıktan sonra, "Bence kemiklerinin üzerine biraz daha et koymalısın," dedi.

"Ha?!" Rische irkildi. Neredeyse kafasını kaldıracaktı ama Arnold onu öyle sıkı tutuyordu ki kıpırdayamadı. "Cılız olduğumu mu söylüyorsun?!"

"Hayır, sadece..."

Görünüşünün veliaht prensese yakışmadığını kastettiğinden endişelenmişti ama durum böyle görünmeyince rahatladı.

Arnold başını Rische'nin omzuna yasladı ve mırıldandı, "Sanki sana çok sert davranırsam seni kıracaktım gibi geliyor."

Rische'nin içinden önce şok sonra da eğlence geçti. "Kırılmayacağım. Sorun yok."

Arnold cevap vermeyince Rische onun ikna olmadığını anladı. Arnold'u, onun kendisine sarıldığı gibi sıktı. "Gördün mü?"

Arnold anlayışla onun sırtını sıvazladı ve yavaşça ondan uzaklaştı. "Dikkatli olacağım."

"." Görünüşe göre, onu sertliği konusunda ikna etme çabası başarısız olmuştu. Onun sözleri kalbinde bir sızıya neden oldu.

Her neyse, dövüşümüzün o kadar da başarılı olduğunu sanmıyorum. Oh neyse.

Rishe en azından uzlaşmalarından memnundu. Arnold'a bakarken bu düşünce onu gülümsetti. Gün batımının renkleriyle yıkanan pırıl pırıl bir kumsalda bile Arnold'ın mavi gözleri güzellikleriyle her şeyi geride bırakıyordu.

"Hava rüzgarlı olmaya başladı. Geri dönelim mi?" Arnold elini Rishe'ye uzatarak sordu.

Ona eşlik etme teklifi tamamen doğaldı ve bu onu telaşlandırdı. Sinirlerini görmesine izin vermemeye çalışarak nazikçe elini tuttu. Ve böylece ikisi birlikte yürüdüler.

Eminim ki onun üzerindeki tüm yükü anlamaya başlayamam. Onu ne kadar değiştirmek istesem de bunun kolay olmayacağını biliyorum. Yine de bir gün Prens Arnold'un nihayet kendi mutluluğu için bir arzu duyabileceğini umuyorum.

Bunu anlıyordu ama yine de dilemekten kendini alamadı.

Bu teklifin ardında hangi art niyetler olursa olsun. Benimle bile

Rishe ne olursa olsun Arnold'un savaşını durduracaktı, bu onu onun düşmanı yapsa da. Kendi gizli amaçlarını gizlerken onun yanında kalmanın bir ihanet olduğunu biliyordu.

Bunların hepsini biliyorum ama onu mutlu etmek istiyorum.

Savaş yoluyla değil -özellikle de Arnold'un savaşı, kendisi de dahil olmak üzere pek çok insanın acı çekmesine neden oldu. Ona bir şeyi arzulayabileceği ve sonra onu kan dökmeden elde edebileceği bir dünya göstermek istiyordu.

"Rishe, sorun ne?"

Arnold yavaşlayan hızını fark ettiğinde ona gergin bir gülümseme gönderdi. "değil. Hadi geri dönelim ve yemek yiyelim! Tabii ki, gelinliğime sığamayacak kadar çok eti kemiklerime koyamam."

"Merak etmeyin. başa düşerse, elbise üzerinize tam oturana kadar ülkenin dört bir yanından istediğim kadar terzi çağırırım."

"Bunu bu kadar açık bir yüz ifadesiyle söylediğinizde şaka gibi gelmiyor Prens Arnold. Bu biraz korkutucu..."

Hafif şakalaşmaları kalbini ısıttı. Her seferinde okyanusa baktı

Gün batımı sahilinde yürürken sık sık. Işık suyun yüzeyinde parılıyordu ve Rishe gözlerini kısarak baktı, Arnold'un eli sıkıca onunkinin içindeydi.

Gece çöktükten sonra dalgaların sesi deniz kenarındaki kalenin etrafında yankılandı.

Raul sessizce bir kapıyı açtı ve boş bir resepsiyon odasını inceledi. Kimseden izin almadan kanepelerden birine oturdu. Sadece birkaç dakika sonra, dışarıdaki koridordan sert ayak sesleri yankılandı ve kapı tekrar açıldı.

Raul kasıtlı bir ciddiyetle konuşurken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin iyiliğin için buraya gizlice girdim ama senin saklanmaya hiç niyetin yok, değil mi?"

Diğer adam soğuk bir sessizlikle bakarken, o etrafında döndü ve bir dirseğini kanepenin arkasına koydu. Sonunda gidip Raul'un diğer tarafına oturdu, dirseğini kolçağa dayadı ve çenesini eline aldı.

Raul onun hareketlerini not ederek bir kez daha dürtükledi. "Çok soğuksun. Birlikte çalışacağız, bu yüzden daha arkadaş canlısı olabilirsin, sence de öyle değil mi?"

"Buraya seninle şakalaşmaya gelmedim."

"Oh, tamam. Sana borçluyum, bu yüzden ne istersen yapacağım, sevgili karına söyleyemeyeceğin kadar alçakça bir şey olsa bile," dedi. "Öyleyse istediğiniz o küçük gizli sohbeti yapalım... Prens Arnold Hein."

Yüzü güzel olduğu kadar soğuk olan Arnold, Raul'a buz gibi bir ifadeyle baktı. Gözler.

Devam edecek...

Bonus Hikaye: Bir Ceza Korku Uyandırmalıdır

“ Peki, kendiniz için ne söylemek zorundasınız?”

Rishe başını öne eğerek, "Kendim için hiçbir mazeretim yok Prens Arnold," diye mırıldandı.

Arnold onun karşısındaki kanepeye oturmuş, dirseğini kolçağa dayamış ve bacak bacak üstüne atmıştı. Rishe kucağının üstünde yumruklarını sıkıyordu. Kendilerini bu durumda bulmalarının nedeni, Curtis kılığındaki Raul'un o gün akşam yemeğinden sonra açıkladığı bir sırdı.

"Biliyorsun, Harriet'i korurken bir ara sokakta karınla dövuştüm."

"Ack! Bekle, Raul...!"

"... "

İtirazı yeterince hızlı gelmemiştir. Raul sırtıttı ve ardından Harriet'i yemek odasından dışarı kadar takip etti. Ortalığı temizlemek zorunda kalan Rishe büyük bir korkuyla arkasını döndü.

Yüzünden yayılan soğuklukla oturduğu yerden kalkan Arnold, *"Bana odamızdaki detayları anlatmaya ne dersin? Hemen şimdi?"*

"Evet, efendim..."

Böylece Rishe kendini ortak odalarında Arnold'la yüz yüze buldu. Daha bu akşamki kavgalarından sonra barışmışlardı ama Arnold şu anda kavgalarının herhangi bir noktasında olduğundan daha sert görünüyordu.

"Yanlış bir şey yaptığınızı anladığınıza , ancak bu durumun daha sert bir tepki gerektirdiğini düşünüyorum. Basit bir azarlamanın etkili olamayacağını biliyorum." Arnold'un sert ifadesi çenesini tutarken yumuşadı ve "Peki, nasıl cezalandırılmak istersin?" diye sordu.

"Ha?" Rishe yanlış duyduğunu düşünerek gözlerini kırıştırdı. "Ben mi seçiyorum?!" "Bu doğru. Bana hangi cezayı verebileceğimi söylemeni istiyorum.
en çok sizi etkileyecektir."

Sonunda Rishe, Arnold'un kendi kaderine kendisinin karar vermesini istediğini anladı.

Bu yöntemle ilgili bazı şüpheleri vardı ama madem adam , soruyu dikkatle düşünmesi ve ona samimi bir cevap vermesi gerektiğini hissetti. Rişe biraz düşündükten sonra ona en çok acı veren şeyi dile getirdi.

"Sen..." "Ben ne zaman...?"

Rişe başını eğdi ama kirpiklerinin arasından tereddütle Arnold'a baktı. "Bana yaklaştığında ve dokunduğunda çok utanıyorum, ölecekmişim gibi hissediyorum..."

"..."

Kalbi bir süredir sorun çıkarıyordu. Arnold onun yanında uzun süre kalırsa ağlayacakmış gibi acı çekiyordu. Sözleri söyler söylemez, Rişe onları geri alabilmeyi diledi ama yine çok geçti.

Arnold kaşlarını çattı ve içini çekti, sonra kanepeden kalktı. Tekrar oturduğunda, diğer kanepede, Rişe'nin yanındaydı. Gözlerinde biraz somurtkan bir bakışla ona baktı. Bu bakış Rişe'nin yanaklarının yanması için tek gereken şeydi.

"Özür dilerim! Unutun bunu! Başka bir şey düşüneceğim! Başka bir şey bulacağım, tamam mı?!"

" sanmıyorum. Şu anda bu yöntemin çok etkili olacağını kanıtlıyorsunuz."

"Ugh!"

Geri çekilmeye çalıştı ama Arnold buna izin vermedi. Aslında, çenesinden tuttu ve nazik ama iddialı bir şekilde kendisine bakmasını sağladı. Soğuk ifadesi yüzünü bir heykele aitmiş gibi gösteriyordu, güzelliği gerçek dışıydı.

"Onu nasıl dışarı çektin?" diye sordu. Böylece, çatışmayı Raul'un başlatmasından ziyade Rişe'nin Raul'u açık alana çektiğini tahmin etmişti.

"Onun varlığını hissettim, yani..." Olanları saklayamayacağını bilen Rişe her şeyi itiraf etti. "Bir okçunun saklanabileceği her yeri gözlemledim, sonra da tek başıma bir ara sokağa girdim."

"Anlıyorum."

Rişe'nin kalbi onun alçak, gürleyen sesiyle daha da hızlı çarpmaya başladı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama adam başını olduğu yerde sabitlemişti. Rişe'nin gözleri Arnold'un mavi gözleriyle buluştu ve umutsuzca telaşlandı.

"Öfkenizde haklısınız, Majesteleri! Koruma görevim sırasında gerçekleşen bir saldırı, uluslararası konuklarımızın güvenliğiyle doğrudan ilgilidir. Uluslararası bir olaya dönüşebilecek bir olaydı; ancak size bildirmemeye karar verdim, bunun için özür dilerim-"

"Rishe."

Arnold dudaklarına hafifçe dokunup onları biraz ayırdığında irkildi.

"Ekselansları..."

Dudaklarının birbirini aradığı geceyi hatırladığında içinde panik yükseldi. *Beni bir daha öpmeyecek. Öpmeyeceğini biliyorum, ama yine de!*

Kuru parmağı dudaklarında gezindi. "Bu senin için utanç verici mi?"

Rishe aceleyle başını salladı ve bu da Arnold'un memnun bir gülümsemesine neden oldu. "O halde ceza işe yarıyor."

"Çok kötüsün!"

Arnold onun elini parmaklarını birbirine geçirdiğinde Rishe zaten pamuk ipliğine bağlıydı.

"Bunu kendi başına sen açtın. Sanırım *benim* korumam altında olduğunu söylemiştim." Dokunuşu yumuşak ve garip bir şekilde gıcıklayıcıydı ama bu bile hesaplanmış olmalıydı. "Öyleyse neden profesyonel paralı askerlerle kavga çıkarmak için kendi yolundan gidiyorsun?"

"Ha?" Rishe'nin gözleri yuvalarından . *Neden kızgın olduğu konusunda yanılıyor muydum...?*

Kadının ne düşündüğünü tahmin etmiş olmalıydı. Arnold iç çekerek, "Biliyordum," diye mırıldandı. "Kendi güvenliğini düşünmekten vazgeçmeye kararlı görünüyorsun."

Raul olduğunu biliyordum! diye düşündü ama bunu söyleyemedi.

"Sana tehlikeli şeyler yapmamanı söylediğimde beni dinlemiyorsun. Bunun da ötesinde, uluslararası meseleleri bana danışmadan sonuçlandırmaya ve eylemlerinizi bizim için herhangi bir sonuç doğurursa potansiyel bir çözüm olarak sizinle bağlarımı koparmamı önerdiniz."

Düşündüm de, Arnold bu konuda daha sonra yorum yapacağını söylemişti. Bu sadece bir ısınma turu olmalıydı. Rishe, Arnold'un onu yeni bir acemiymiş gibi azarlayacağından emindi. İmparatorluğundan duymuştu

Arnold'un azarlamalarının ne kadar korkutucu muhafızları.

Buna ben sebep oldum. Başına açtığım onca bela için eşdeğer bir azara katlanmalıyım!

Rishe kendini çelikleştirdi ama Arnold'un ağzından çıkan sonraki sözler beklediği sözler değildi.

"Eğer emirler ve dersler sizin için anlamsızsa, o zaman sanırım farklı bir yaklaşım , değil mi?"

"Ha?"

Arnold mavi gözlerini kıstı ve kışkırtıcı bir sırıtişla, "Bana istediğim her şeyi vereceğini söylemiştin, değil mi?" diye fısıldadı.

Sanki zemin kaymış gibiydi. Arnold çenesini sıkıca ama nazikçe tutmaya devam etti. Yakınlıklarına bakılırsa, Rishe bir kez daha onun kendisini öpeceğinden endişelenmeye başlamıştı.

"Çok basit o zaman. Sana güvende kalmanı emretmeyeceğim, benim hatırım için yalvaracağım." Arnold ona baktı, gözleri yarı kapalı. "Bütün arzularımı yerine getireceksin, değil mi?"

Rishe onun sözlerindeki tuhaf duygusallık karşısında ürperdi. "Bu hiç adil değil!" "Çok, çok adil."

Ona göre bu *adaletsizliğin* tanımıydı. Adamın baştan çıkarıcı bir şekilde konuşması ve ardından huysuzca bir cevapla geri dönmesi Rishe'nin nasıl karşılık vereceğini şaşırtmasına neden oldu.

Kalbim daha fazla çarparsa, Majesteleri bunu duyacak!

Ve bu dayanabileceğinden daha fazla utanç verici olurdu. Bu noktada neredeyse kendinden geçen Rishe, Arnold'un omzunu itmeye çalıştı ama bu sadece onun daha sıkı sarılmasına neden oldu.

"Ekselansları! Normalde ceza olarak bir şeyler için yalvarmazsınız!"

"...Bunu dikkate alacağım."

Keşke bundan daha fazlasını yapsaydın! Arnold parmağındaki yüzüğü okşamaya başladığında itirazını dile getiremeyecek kadar telaşlıydı.

"Ngh!" Parmağının yüzüğün yanındaki deriye sürtünme hissi o kadar gıcıklayıcıydı ki ağlayabilirdi. "Durun... Bekleyin, Majesteleri!"

"Hayır. Bir dakika kıpırdamadan otur."

" oturacağım! Oturacağım! Lütfen, merhamet edin... Ah!"

Geri çekilmek için elinden geleni yaptı ama dengesini kaybetti ve neredeyse düşüyordu. Ama onun yerine düşüp yere çarpmaktan daha korkunç bir şey oldu. Onu yakalayan Arnold'un vücudu onunkinin üzerinde belirdi.

Sesi gırtlaktan gelen bir mırıltı gibiydi. ", değil mi?"

"Ngh!" Rishe Arnold'a yapıştı, alçak sesi kulak zarında yankılanıyordu. Bu onun refleks olarak bir tepkiydi ama Arnold bundan yararlanarak onu daha da yakınına çekti.

"Seninle bağlarımı koparmayı asla seçmeyeceğim." Dudakları neredeyse Rishe'nin kulağını öpecek kadar yakındı. Arnold bunun onun kalbi için ne kadar kötü olduğunu biliyor muydu acaba? Rishe'yi kanepeye yatırarak, "Sanırım benden ne kadar nefret etsen de gitmene izin vermeyeceğimi söylemişim," diye .

Başının arkasında bir şey eğildi ve baş döndürücü bir şekilde döndü. "Hrk..."

"Rishe."

Rishe söylememesi gereken bir şey söylememek için ağzını kapattı.

"Arzumu yerine getirecek misin?"

"Mmmh!"

Bu gerçekten haksızlıktı. Rishe'in kendi hedefleri vardı. ne kadar tehlikeye atarsa atsın, Arnold onu uzaklaştırsa bile 'un savaşını durdurmak zorundaydı.

Ama onun karısı olacağıma söz verdim.

Arnold'un mutlu olmasını istediği için tam olarak bazı sözler vardı.

Belki de Rishe'nin inatçılığı yüzünden sabırsızlanan Arnold ondan uzaklaştı ve bileklerini yakaladı. Ellerini ağzından çekip başının yanına sıkıştırdı ve onu hareketsiz hale getirdi.

Rishe'nin göğsü ağrıyordu ve her an ağlayabileceğini hissediyordu. Kesinlikle oksijen yetersizliğinden acı çekiyordu. Gözleri Arnold'unkilerle buluştuğunda yaşlarla ıslanmıştı. Dudaklarını onunkilere indirmeden önce kaşlarını çatı.

Gerçekten de onu öpmesine çok az kalmıştı.

Rishe neredeyse gözlerini kapatacaktı ama son anda dürtüsüne karşı koydu. Onun yerine Arnold'un mavi gözleriyle bakışlarını kilitledi. Arnold şaşırılmıştı ama bunun sebebinin Rishe'nin gözlerindeki

güçlü bir irade ya da onun gözyaşlarını fark ettiği için. "Argh!"

Alınları bir *gümbürtüyle* çarpıştı. Rishe gözlerini hızla kırıştırdı ve kirpikleri Arnold'unkilere değdi. Adamın gözleri kapalıydı.

Rişe başını yana eğdi. "...?"

"Şimdilik bu konuda seni rahat bırakacağım." Arnold'un sesi yorgun geliyordu ama Rishe bunun nedeninden emin değildi. "Ne de olsa karımın utançtan ölmesine izin veremem," diye ekledi.

Rişe'nin kalp atışları yavaşlamıştı ama son cümle kalp atışlarını yeniden hızlandırdı. "Ugh! Çok yakındı!"

"Çok yakındı, ha?"

Arnold onun bileklerini serbest bıraktı ve isteksizce oturdu ve böylece Rishe özgür kaldı.

Yine de kalbinin gümbürtüsünün yakın zamanda yavaşlayacağını düşünmüyordu.

Benim için gerçekten en tehlikeli şey sizsiniz, Majesteleri!

Arnold bunu bilmiyordu.

Rişe kendini dik tutmayı başardı ve prence baktı. *Tehlikeli şeyler yapsam bile, ölmek için elimden geleni yapacağım.* Bu sefer değil. Yine de Arnold bu yemini asla bilmeyecekti.

Kararlılığını pekiştirdi ama bir an sonra gözleri Arnold'ınkilerle buluştuğunda göğsü tekrar ağrımaya başladı.

Bonus Hikaye:

Raul Rishe'ye Arnold'un Yüzünü Beğenip Beğenmediğini Soruyor

Vinhys'teki kargaşa yatıştıktan sonra Arnold ve Rishe'ye başkente dönmek için hazırlık yapmak kalmıştı.

Rishe ile meraklı gözler olmadan konuşma fırsatı bulan Curtis kılığındaki Raul ona, "Prens Arnold'un yüzü hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bu avcı durup bana ne soruyor? Rishe ona şüpheyile baktı, ama o bakışlarına tam bir içtenlikle karşılık verdi.

Arnold ve Prens Curtis'in bu öğleden sonra bir toplantı yapmaları gerekiyordu. Elbette Curtis sahteydi ve toplantı sadece göstermelikti ama Rishe de katılmayı planlıyordu.

Toplantı odasına vardığında Raul ile karşılaştı, dirseğini önündeki masaya dayamış ve çenesini ellerinin arasına almıştı. "Ekselanslarının çekici bir yüzü var, değil mi? Benim gibi başka bir adam için bir sanat eserinden daha az etkileyici değil."

"Bence onun güzelliği herkes için aşıkâr."

Rishe'in yedi hayatı boyunca gördüğü en güzel yüzdü bu. Arnold'un yüzü, tıpkı Raul'un söylediği gibi, bir sanat eseri idi.

"Neden sordunuz?"

"Çünkü gözlerin ona doğru çok kayıyor." Rishe telaşla gözlerini kırıştırdı. "Öyle bir niyetim yok!"

"Ayrıca sadece o yakınlardayken ilginç ifadeler kullanıyorsun." "Ugh..."

Rishe'nin yanakları utançtan alev alev yanıyordu.

"Ne kadar kırmızı olduğunu görüyor musun? Sana ne kadar yaklaşırsam , seni duvara dayasam bile yüzündeki ifade hiç değişmiyor."

Beşinci hayatımdan beri Raul'un yüzüme bakmasına alıştım.

O zamanlar Raul her zaman kollarını Rişe'nin başına dayar ya da saçlarını karıştırırdı. Neşeli bir şekilde geri dönüp ona sarılıyor ve bazen etrafında dönüyordu. Gerçi şimdi Rişe, hayatının başlangıcını düşününce

Beşinci döngü, alışmadan önce onun yakınlığından özellikle rahatsız olduğunu da hatırlamıyordu.

" de fena , değil mi? Ama bana hiç tepki vermiyorsun, bu yüzden Arnold Hein'in senin için özel olduğunu düşündüm."

"Ve vardığınız sonuç, Ekselanslarının yüzünü tercih etmem gerektiği mi?"

"Mm-hmm." Raul başını salladı, hâlâ samimi görünüyordu.

Prens Arnold'un benim için özel olmasının sebebi...?

Rishe bunu düşünürken kaşlarını çatı.

Prens Arnold'un yüzü bana çok yakın olduğunda aşırı derecede utandığım doğru. Ayrıca elime ya da yanağıma dokunduğunda ya da o mavi gözlerini üzerimde gezdirdiğinde, başka biri yaptığında hissettiğimden daha farklı hissediyorum...

Düşünceler içinde kaybolmuşken, birinin odaya yaklaştığını duydu. Ayak sesleri Rishe'ye tanıdık geliyordu; hiç sapmadan düzenli aralıklarla geliyorlardı. Ama onun dikkati dağılmışken Raul sırtı.

"söyle bana, neden ben sana asılabiliyorum ve sen hiç etkilenmiyorsun da o adam senin adını söylüyor ve sen ne yapacağını bilemiyorsun?"

"Çünkü..." Rishe yine kaşlarını çatı. Sonra bu avcıdan asla kaçamayacağına karar vererek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çekip açtığı anda karşısında şaşkın bir Arnold buldu.

Arnold'a hiçbir şey söylemeden onun elini tuttu ve Raul'a, "Yüzünü, sesini, gözlerinin rengini, ellerinin şeklini ve diğer her şeyi seviyorum!" dedi.

Rishe'nin konuşmasının ardından odaya ağır bir sessizlik çöktü. Bunun onu caydırmasına izin vermedi.

Arnold'un elini arkasına çeken Rishe, Raul'e durumunu anlatmaya devam etti. "Prens Arnold'un yüzü dünyanın en yakışıklı yüzü elbette ama mesele *sadece* değil! Eğer size o gözlerle baksa ve sesiyle adınızı söylese, o zaman herkes-"

"Rishe."

Arnold'a baktı ve sıçradı. Az önce anlattığı şey gerçekten oluyordu. Bakışları hâlâ Arnold'un bileğini tuttuğu eline kaydı. Çekingen bir şekilde bakışlarını kaldırdığında, yedi hayatındaki en güzel yüzün ona sert bir bakış attığını gördü.

Oh...

Sanki bütün kanı yanaklarına hücum etmiş gibiydi.

Onun önünde ne diyorum ben?!

Rishe Arnold'un elini yanıyormuş gibi bıraktı ve beceriksiz bir eğildi. "im, Prens Arnold! Lütfen az önce söylediklerime aldırmayın! Hemen unutun!"

"..."

"Arrrgh!" Rishe'nin başı döndü. Başını Arnold'a doğru kaldırdı ve "Ben... Ben toplantımız için çay istemeye gidiyorum!" diye geveledi.

Arnold cevap vermeden Rishe odadan kaçtı ve koridorda koşmaya başladı.

Tıpkı Raul'un dediği gibi!

Başarısızlık Rishe için utanç verici değildi. İnsanların başına dert açmayı sevmezdi ama hata yapmayı bir ilham kaynağı olarak görürdü. Öyleyse neden prensin önünde hata yaptığında yüzü bu kadar kızarıyordu?

için dışarı çıkmalıyım!

Ellerini yanaklarına bastıran Rişe avluya doğru koşmaya başladı.

Odada geride kalan Raul, şimdi kendisini Arnold'un soğuk ve sessiz bakışlarının hedefi olarak buldu.

"...Ona ne söyledin?"

"Eep! Çok korkutucusunuz, Majesteleri!"

"..."

"Endişelenmene gerek yok. Karına karşı kazanamam, bu yüzden gardını biraz düşürebilirsin."

Raul ses tonunu hafif tuttu ama Arnold'un ifadesi yumuşamadı.

Açıklamak yeterince kolay olurdu... Raul omuz silkti. Ama hey, bu pek eğlenceli değil! Sanırım sessiz kalacağım. Bu ikisinin bu kadar sataşmayı kaldıracabilecek sağlam bir ilişkileri var.

Hiç istifini bozmadan prene neşeli bir sırıtiş fırlattı.

Sonsöz

BEN TOUKO AMEKAWA. 7'nci *Zaman Döngüsü* Cilt 4'ü aldığınız için çok teşekkür ederiz!

Bu cilt, Rishe'nin beşinci hayatında etkileşime girdiği insanlara odaklanıyor. Bu bölümde, Arnold'un Rishe'ye olan açık sevgisi on üzerinden beşe ulaşıyor! Bu ölçü Arnold'un Rishe'ye olan duygularına değil, bu duyguların *ifadesine* atıfta bulunuyor ve Rishe Arnold'da biraz duygusal zeka geliştirmeyi başardığında yükseliyor. Eminim bir gün gerçek duygularının hangi seviyede olduğunu öğreneceğiz...

Wan☆ Hachipisu-sensei bir kez daha harika çizimler yaptı! Bu çok fazla karakter tasarımı vardı. Ve hepsi çok tatlı! Teşekkürler Gerçekten. Onlara her gün yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bakıyorum. Bana yaşamsal besin sağlıyorlar.

Editörüme de teşekkür ederim! İleri geri e-posta düellolarımız için çok minnettarım. Kaybetmek eğlenceli. Aramızdaki büyük bilgi farkına rağmen kazanamam.

Hinoki Kino-sensei'nin manga uyarlamasının 2. cildi çıktı ve o sahne nihayet manga formunda! Taslağı gördüğümde aklım başımdan gitti. Kendimle ne yapacağımı bilemedim! Lütfen bir göz atın!

Tüm nazik desteğiniz için teşekkürler, romanın 5. Cildi yolda. minnettarım! Becerilerimi geliştirmeye ve okuyucularımın keyif alabileceği bir hikaye yaratmak için çabalamaya devam edeceğim.

Ne kadar söylesem az: Teşekkür !

Okuduğunuz için teŖekkürler!

En sevdiğiniz Seven Seas kitaplarıyla ilgili en son haberleri ve yepyeni lisansları her hafta gelen kutunuza alın:

[Haber bültenimize kaydolun!](#)

Ya da bizi çevrimiçi ziyaret edin:

gomanga.com/newsletter

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

